

151

tuổi ngọc

BÁO CỦA YÊU THƯƠNG

Cadre nhiệm, chủ biên :

Quản lý :

Thư ký tòa soạn :

DUYÊN ANH

ĐANG XUÂN CÔN

ĐÌNH TIỀN LUYỆN

BẢN NGUYỆT SAN RA NGÀY 5 VÀ 20 MỖI THÁNG
TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU 1) SAIGON II

1. chào mừng một chín bảy năm	VŨ MỘNG LONG
6. nhìn xuống đời	TÒA SOẠN
9. thơ	HOÀNG TRÚC LY
11. người con gái ngồi đợi một chuyến tàu về	DUYÊN ANH
17. chia mộng làm đôi	TRẦN THỊ DỄ THƯƠNG
19. thơ	QUANG HIỂN
20. đám mây hạnh phúc	PHẠM THỊ KIM PHƯỢNG
28. thơ	NGUYỄN THĂNG BÌNH. HƯƠNG CÚC, Y SAO
29. trong trí tưởng	NGUYỄN HÀN THU
30. bên đời	NGÔ THỊ CÁT NHUNG
33. người con trai đi bỏ	CHUNG THỦY
36. khuya trên sân thượng	NGUYỄN THAI DƯƠNG
42. thơ	TRẦN BĂNG TÂM. PHƯƠNG
44. nước mắt người tôi yêu	PHI THANH
51. thơ	THUY UYÊN
52. làm sao cắt nghĩa	HA HUYỀN
57. bên vườn cũ	VĂN KHUYÊN
6. như nỗi đau này	RỢ TEM
65. như màu trang vở cũ	NGUYỄN TẤT NHIÊN
77. dịu dàng	<u>PHAN UYÊN HOÀI</u>
85. chụp phôi	TỔ HỢP KIẾN
90. tuổi ngọc và bạn ngọc	TUỔI NGỌC

Biên lai số 597-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

Họ tên: TỬ KÊ TƯỜNG, MUỜNG MẠN.
NGUYỄN THANH TRỊNH. AI NHÌ. AI HOA, Y ĐỨC

Số 151

Phát hành ngày 5-1-75

Gia
bản 250đ

chào mừng 1975

Nhiều người về già thích thú điền viên. Có kẻ mê say hôn non bộ với nước tuôn róc rách giả suối và lũ cá vàng nhờn nhờn. Cũng lắm kẻ tìm nơi tĩnh mịch mà ăn dật, hy vọng đánh ván cờ với tiên rồi nhắm mắt. Cái thú của tôi là làm báo Tuổi Ngọc. Tôi đã dành thì giờ đọc lại hết 150 số báo, tôi không hề thấy, ở bất cứ số nào, tôi gieo rắc cái quan niệm bĩ quan, chán chường cho những người bạn nhỏ của tôi. Tôi không phải là nhà giáo dục. Càng không bao giờ chủ trương giáo dục bằng tờ báo. Đã có nơi giáo dục : Học đường. Đã có chồn lãnh trách nhiệm giáo dục : Bộ văn hóa giáo dục và thanh niên. Báo của tôi chỉ là tờ báo giải trí của tuổi vừa lớn, đúng như lời khai lúc xin xuất bản. Sở dĩ, tôi đã kêu ầm lên Tuổi Ngọc có ý hướng giáo dục, cũng chỉ cốt giữ cho nó khỏi biến thành giai phẩm tội nghiệp. Thề thôi. Nhưng, nếu không dâm ô đối trụy, không trá hình giáo dục sinh lý, không cổ võ cần sa ma túy cũng là giáo dục thì Tuổi Ngọc quả là... có ý hướng giáo dục. Nó xuất bản đúng tôn chỉ khai báo. Nó không thể vi phạm

những gì nó đã cam kết trên giấy trắng mực đen để có *Biên lai xuất bản*. Đi xa khỏi con đường của nó, nó sẽ bị thu hồi giấy phép. Bạn hãy tưởng tượng một kiểm sĩ giao đầu trong cái vòng tròn giới hạn. Kiểm pháp tinh vi cách mấy cũng vất đi. Và chẳng, đời có gì đẹp đẽ, cao cả, mãnh liệt và vĩnh cửu hơn tình yêu ? Vậy ngợi ca tình yêu cao cả, tình yêu mộng tưởng có chỉ đáng nhẩn mặt phàn nàn.

Có lẽ, vì ngợi ca tình yêu mà Tuổi Ngọc bị khép tội ru ngủ. Đôi khi, phải giả dối, phải tráo tráo thương nước, thương nòi, phải khoác manh áo rách trùm lên bộ quần áo thượng hảo hạng, tuyên bố yêu dân nghèo thầy mỗ và sau đó nốc sâm banh ừng ực mới được tiếng ái quốc chẳng ? Tình yêu nước yêu nòi, từ nhiều năm nay, dành riêng cho ba hạng người. Hạng thứ nhất gồm một số những kẻ chớ chất cái mặc cảm bán nước, bây giờ, cõ xua đuổi cái mặc cảm đó bằng cách hô hào về với dân tộc và lớn tiếng yêu nước nhất... nước. Làm như không có ta thì không ai biết yêu nước ấy ! Hạng thứ hai gồm một số những chính khách, chính trị gia, cách mạng kinh niên, cách mạng choai choai và cách mạng cơ hội chủ nghĩa, tối ngày léo nhéo chuyện yêu nước, khoe khoang mình yêu nước. (Hạng thứ hai còn thể kể thêm nhưng xin tự kể lấy cho tiện kéo phiến lụy.) Hạng thứ ba gồm những công tử, tiểu thư con cháu quyền quý và trọc phú bóc lột xuất ngoại du học phè phỡn và không bao giờ thêm nghĩ-tới chuyện hồi hương phục vụ đất nước dân tộc nhưng lâu lâu đáp tiếng gọi «nồi vòng tay nhớn» có giảm vé máy bay 50 phần 100 và có biểu ngữ hoan hô đón tiếp, có trại họp mặt vui vẻ, có tặng quà cáp, có hứa hẹn... hoãn dịch thì về chơi vài ngày, tuyên bố yêu quê hương khói lửa, thương dân tộc nghèo khổ vùng vít ! Đó, ba hạng người đã, đang, sắp yêu nước thương nòi. Còn chúng ta, chúng ta bầu vịu lấy mảnh đất oan nghiệt này, đổ mồ hôi và máu cho mảnh đất oan nghiệt này, hãnh diện bảo vệ mảnh đất oan nghiệt này ; chúng ta không thể khăn gói tềch đi đâu, con cháu chúng ta sẽ đời đời bám vịu lấy mảnh đất oan nghiệt này, chiến đấu và sống còn theo mảnh đất oan nghiệt này, mảnh đất gia tài của tổ tiên chúng ta ; chúng ta chịu đựng bao nhiêu bất hạnh ; chúng ta chứng kiến bao nhiêu bất hạnh ; chúng ta vẫn kiên trì đợi chờ một

tương lai chan hòa hạnh phúc ; chúng ta mới là những người yêu nước chân thành, yêu nước chí tình ; chúng ta mới được quyền nói yêu nước. Nhưng có ai trong chúng ta nói yêu nước đâu ? Vậy Tuổi Ngọc không dám nói yêu nước, thương nòi chính là để bảo vệ cái tình thương yêu thiêng liêng đó. Có chi đáng nhả mặt phàn nàn ?

Một số vị đạo đức giả, lợi dụng cái phạm vi hoạt động giới hạn của mình, kết án Tuổi Ngọc là mị tuổi trẻ. Mị ở chỗ nào ? Mấy năm trước, Tuổi Ngọc có viết những bài bênh vực tuổi trẻ vì thấy tuổi trẻ bị hắt hủi và bị «lãnh án» khá nặng. Những tay đạo đức giả ở xứ này chia làm hai phe. Một phe xúi tuổi trẻ ra sân và một phe miệt thị tuổi trẻ. Cuối cùng, tuổi trẻ biến thành trái ba lông cho hai phe sút thô bạo. Người ta cứ vì một số nhỏ tuổi trẻ hư hỏng để huyênh hoặc dư luận rằng tuổi trẻ hư hỏng hoàn toàn. Tuổi trẻ hàm oan thì phải bênh vực, thì phải nói cho đúng. Mị tuổi trẻ ở chỗ nào ? Bất tuổi trẻ tích cực dần thân ngoài đời nhưng dạy tuổi trẻ tiêu cực với say rượu Tán Đà, Cao Bá Quát ở học đường là nhầm. Vậy cần lên tiếng. Mị ở chỗ nào ? Soạn sách giáo khoa cầu thả, vẽ thêm chân cho rết vào văn học thì phải chông đời. Mị ở chỗ nào ? Mị nhằm hai mục đích : Thương mại và chính trị. Tuổi Ngọc làm theo ý mình, ai thích thì đọc không thích thì đừng đọc, con số bán chỉ hòa vốn. Vậy mị làm gì ? Tôi lại không có khiêu chính trị. Tôi xuất bản báo đâu phải vì tham vọng chính trị. Tôi chẳng tham vọng gì cả. Người ta chơi quần vợt, trượt nước, cây kiềng, non bộ, hoa lan, tôi chơi báo Tuổi Ngọc. Có làm hại gì đất nước này đâu mà nhả mặt phàn nàn ?

Cũng còn một số rất nhỏ quý vị tự phong cho mình cái trách nhiệm bảo vệ tuổi trẻ Việt Nam bằng cách ngồi hô hoán nặng xi ngầu và... chẳng làm nổi một công việc gì thiết thực. Đó là những con ếch già, suốt đời, thu mình dưới đáy giếng lại đòi độc quyền dành cái vùng trời. Không chịu đọc kỹ người khác, không chịu theo dõi việc làm của người khác, không chịu thông cảm cái hoàn cảnh khó khăn của người khác, cứ mặc nhiên công kích bất cứ ai có một chút thiện chí muốn tưới nước vào gốc những cây khô héo. Thầy kẻ khác làm báo tốt báo

đẹp, không tìm hiểu xem tại sao nó thích làm báo tốt báo đẹp, vội vàng
quả quyết nó nhận tiền của Nhà Nước, của CIA. Tưởng nhận tiền của
Nhà Nước, của CIA dễ lắm à ? Đừng tưởng bở. Với cái định kiến hẹp
hòi đó, chưa thèm đọc báo của người ta đã khơi khơi phun nọc
độc rân rết : Báo đấu độc tuổi trẻ, báo nguy hiểm, báo ru
ngủ cả thế hệ ! Ôi trời ơi, một tờ báo còm chạy giấy từng sò,
ngồi chầu nhà phát hành suốt buổi này qua buổi nọ để « xin » tiền
ứng trước, in 5000 sò bán 2500 sò mà có khả năng ru ngủ, đấu
độc cả một thế hệ à ? Vinh dự thế. Nặng ký thế. Phần nào thôi, nhờ
quý vị một ly ông lão. Hãy nói về báo Tuổi Ngọc. Tôi đâu phải là trọc
phú «tập tễnh nói văn chương». Tôi hoàn toàn sống bằng ngòi bút của
tôi. Chẳng có một lợi tức nào ngoài tác quyền những cuốn tiểu thuyết
dưới điểm trung bình. Người ta đã hiểu lầm rằng tôi là chủ rất nhiều
«cơ sở thương mại» ... bình dân như quán cà phê, tiệm ăn, hiệu mỹ
phẩm, «viện» hót tóc tắm hơi, nhà may. Vân vân. Không, tôi không được
hân hạnh đó. Của thiên hạ cả. Thiên hạ yêu thương tôi, lấy bút hiệu
của tôi làm bằng hiệu. Thành ra, cái khoản tiền đích thực để xuất bản
Tuổi Ngọc, ai muốn biết, nên hỏi bà Lê thị Bảy, quản lý nhà phát hành
Đồng Nai. Những ông trọc phú chi tiền nhiều cũng tiếc. Kết quả, báo
của các ông ấy đã tịch. Tôi «giấu» hơn các ông ấy vì có «công lao». Và
tôi chỉ tự hào, vì vậy. Tôi vẫn suy nghĩ câu «Kẻ có công, chống không
phụ» và diễn rộng rằng, việc làm tốt đẹp (chủ quan mà nói) người khó
tính nhất cũng sẽ đoái hoài, dù rất muộn màng. Nên, giải thích chỉ là
để giải thích, chỉ là xoa dịu nỗi buồn phù du. Khi ta đã nhất định lên
đường, ta chấp nhận những trái mìn vô tình và luôn cả những trái mìn
cố ý và ác ý. Nói theo Thương Ưởng, nếu chủ định làm một việc tốt,
không xá gì tới những công kích ố ào, miễn là phải làm tốt. Hôm nay
chưa hoàn toàn tốt, mai sẽ hoàn toàn. Một ý hướng làm tốt đẹp có chi
đáng nhán mặt phàn nàn ?

Bạn ngọc thân mến,

Bạn nhỏ tuổi thân mến của tôi,

Chào mừng 1975. Chào mừng bằng cách đứng thẳng, đập mạnh những

án ước mà không đáp nó ta sẽ không thể phơi phơi trọn năm mới. Gọi là tổng cự u. Tổng cổ nổi án ước đi. Và ta nghênh tân: Chào mừng 1975 thơm tho. 1975, trước hết, chúng ta được in báo bằng chữ mới. Xuân Hồng Tuổi Ngọc in chữ mới. Chưa đủ mới đâu. Thư ký tòa soạn Đinh Tiên Luyện kiêm luôn phận sự «trang trí» Tuổi Ngọc, kiêm luôn «bôn phận» nắm một phần «linh hồn» Tuổi Ngọc hứa hẹn sẽ làm mới, mỗi số mới mới và làm hay Tuổi Ngọc. Thi sĩ Từ Kế Tường đã trở về, ngồi chỗ cũ, săn sóc từng bài thơ, từng truyện ngắn. Chắc chắn, Tuổi Ngọc Năm Mới 154 sẽ hoàn toàn khác lạ. Cùng với mỗi tháng một cuốn sách Tuổi Ngọc Phổ Thông, Tuổi Ngọc sẽ rộn ràng, bận rộn. Như thế rất hay. Vì chúng ta chỉ còn thì giờ làm, không còn thì giờ nghe và nghĩ về những lời vu vơ của những kẻ vô tích sự, khoái lây sự ngồi trong bóng tối nguyên rùa và lười cá bắt một nửa que diêm. Chào mừng 1975, chào mừng một hy vọng khiêm tốn.

VŨ MỘNG LONG

(1-1-1975)

MỪNG TUỔI CHO MÌNH VÀ CHO NGƯỜI THÂN YÊU
CỦA MÌNH VÀO MỘT NGÀY KHÔNG GIỒNG BA NGÀY
TẾT BẰNG MỘT TRUYỆN DÀI TÌNH YÊU HUYỀN ÁO
CỦA DUYÊN ANH

tháng giêng ngon
như một cặp môi gần

PHÁT HÀNH MƯƠI TẾT CON MÈO

xuân hồng

tuổi ngọc

Xuân Hồng Tuổi Ngọc Con Mèo phát hành vào khoảng từ 20 đến 25 tháng 1-1975 tức là từ 10 đến 15 tháng chạp năm Con Cọp (Con Cọp mà cứ tưởng Con Heo nên đã loan tin sai ở một mẫu quảng cáo. Ấy cũng bởi chủ nhiệm cảm tình Con Heo và nhà tôi của ông cảm tình Con Cọp). *Xuân Hồng Tuổi Ngọc Con Mèo* với một bức tranh bìa rất dễ thương của Đinh Tiên Luyện, bức tranh Luyện phải vẽ mười lần, chủ nhiệm Duyên Anh mới khen. (Với Duyên Anh, chỉ Đinh Tiên Luyện vẽ được bìa Tuổi Ngọc và Luyện cũng chỉ vẽ ở Tuổi Ngọc, vẽ ở bất cứ báo nào, Luyện sẽ lạc lõng và giống bất cứ ai) Con gái hiền như mèo hay mèo hiền như con gái? Hay cả hai cùng hiền như gió xuân? Mèo làm khổ chuột nhưng con gái trong tranh *Xuân Hồng Tuổi Ngọc Con Mèo* có làm khổ con trai? Đó là « chủ đề » của tranh *Xuân Hồng Tuổi Ngọc 1975*. Một cái bìa tuyệt đẹp bọc một nội dung tuyệt vời. Nội dung ấy dàn trải từ trang nhất tới trang cuối cùng. Toàn những rung động mới, những cảm xúc lạ. Mà chỉ đọc *Xuân Hồng Tuổi Ngọc 1975* người ta mới bắt gặp. Một lớp những cây bút mới tràn đầy xuân lộc đang sắc như dao, bén như gươm sửa soạn đôn ngã những cổ thụ văn nghệ, những văn sĩ già nua khụ khị chỉ còn thoi thóp nhờ kỹ thuật và tiểu xảo. Đền nổi, « ngựa chứng » Duyên Anh cũng phải dẫu hàng, quay sang con đường « mầm non thi sĩ » Duyên Anh mở đầu

Xuân Hồng Tuổi Ngọc 1975 bằng mười bài thơ. Ông ta sẽ chỉ khiêm tốn len vào giữa một tùy bút dưới điểm trung bình. Bốn năm thơ thách một giòng văn chương tươi mát để gọi là luyện bút, sắp tới giai đoạn những cây viết Tuổi Ngọc vùng lên làm văn chương đích thực và làm đảo lộn nền văn nghệ hôm nay. Những cây viết Tuổi Ngọc sẽ đánh đu, leo giầy mà không cần lưới giăng ở dưới. *Xuân Hồng Tuổi Ngọc 1975* là hứa hẹn chuyện đánh đu đó khi cái vòng tròn giới hạn kiểm sĩ bị xóa bỏ. Bạn ngọc thân mến, bạn nên đặt mua trước *Xuân Hồng Tuổi Ngọc 1975* ở các sạp báo gần nhà bạn nhất kẻo không có báo xuân đọc. Vì số lượng in rất giới hạn. Chẳng có báo xuân nào hay hơn, đẹp hơn *Xuân Hồng Tuổi Ngọc 1975* đâu. Xin cam đoan. LÊ TRỊNH

văn nghệ giáng sinh của regina pacis

Vào hồi 18 giờ ngày 20-12-1974 tại Trường Đại Học Nữ Regina Pacis đường Bà Huyện Thanh Quan, Saigon, một chương trình văn nghệ mừng Giáng Sinh đã được tổ chức, do các nữ sinh viên đảm trách phần trình diễn cũng như điều khiển chương trình. Mở đầu chương trình đêm trình diễn này, Ban Đại Diện Nữ Sinh Viên đã ra mắt khán giả (ngồi chật trong thánh đường). Chính thức vào chương trình, ca đoàn sinh viên đã hợp xướng bản *Đêm thánh vô cùng*, kè đó là phần đơn ca, song ca, dân vũ Kucku polka và Klappdance, đặc biệt còn có giọng ngâm của một nữ sinh viên kinh doanh và tiếng sáo Nguyễn Tất Nhiên phụ họa (ở phần này, khán giả đã cười ồ lên nhiều lần và rất vui vẻ trước giọng ngâm thơ nhất gừng lên cao xuống thấp của Nguyễn Tất Nhiên). Xen vào giữa chương trình còn có mục xổ số 5 lô (sổ có in sẵn trên vé mời) và các nhạc cảnh, tứ ca, phần trình diễn của ban nhạc trẻ Crane. Với chương trình văn nghệ mừng Giáng Sinh 20-12-1974, khán giả đã nhìn thấy sự cố gắng của các nữ sinh viên, cũng như sự chu đáo trong công việc tổ chức. Và người ta bỗng tìm lại những rung động cũ, những nao nức xưa ở một nghệ thuật trình diễn học trò

còn nhiều e lệ, vụng về. Chính sự vụng về mới làm nên văn nghệ học trò. Điều luyện nên vật trả cho văn nghệ nhà nghề ở các sân khấu đại nhạc hội. Mà đã dễ gì nhà nghề làm ta xúc động nổi ? KHÁCH QUAN

phương tần

làm việc nghĩa

Trong một buổi lễ có mặt quý vị Hiệu trưởng các trường Trung Học Biên Hòa, quý vị phụ huynh và thân hữu nhà thơ Phương Tấn đã trao 40 học bổng toàn niên trung học từ lớp 6 đến lớp 12 niên khóa 1974 — 1975 đến 40 em học sinh con em của Quân Công thuộc 4 đơn vị Không quân được ghi nhận nghèo khổ và ưu tú vào lúc 9 giờ ngày 11-12-1974 tại câu lạc bộ Bưu Long thuộc BCH-KTTV-KQ. Tưởng cũng cần nhắc, trước đây hai năm với số tiền lời 328.670 đồng ở tập bút ký, anh Phương Tấn đã dành tặng 234 gia đình nạn nhân chiến cuộc miền Trung và 18 học bổng toàn niên trung học 1973 — 1964 cho con em Quân Công nghèo khổ thuộc BCH-KTTV-KQ. Năm nay, với số tiền lời 366.500 đồng ở tập truyện « Hòa bình ta mơ thấy em », anh Phương Tấn đã trích ra 250 ngàn để trao tặng 40 học bổng đến 4 đơn vị KQ. Số tiền lời còn lại anh giữ làm quỹ để tiền tới việc mua đất canh tác và lập làng cô nhi « Thương Yêu ». Giữa một xã hội nhiều nhương và đen tối hiện nay, việc làm âm thầm nhưng tích cực và thiết thực của nhà thơ Phương Tấn đã và đang mang lại một niềm an ủi lớn lao cho lớp người cùng khổ và là một ngọn lửa thương yêu sưởi ấm tình người. TỪ KỀ

TỦ SÁCH BẠN NGỌC ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI :

MỘT CHÚT MƯA THƠM

TRUYỆN DÀI CỦA MƯỜNG MÁN
340 TRANG, GIÁ BÁN 1.150 ĐỒNG

áo hoa phơi

long lanh từng giọt trắng da trời
bàn tay rất trắng áo hoa phơi
mỗi lần nắng trắng em phơi áo
vô tình phơi nắng cả hồn tôi
đời còn kịp tóc tuổi trắng tròn
miệng còn ngọt sữa lúa đang non
mềm môi em thở hương lúa nhạc
ngày sẽ dài như một nụ hôn
đường vào quên lãng cõi người ta
vùng trán tôi nhăn trước tuổi già
áo nắng hoa phơi ngoài thiên hạ
ngày sẽ mờ như mộng thoảng qua
đâu bàn tay sữa đọng da trời
người yêu áo mỏng nắng thu phơi
van em một nụ hôn thơm nhạc
từ tay lên môi còn xa xôi
đường xa như từ tay lên môi
xa hơn chân mây hơn mặt trời
áo hoa thấp thoáng người thiên hạ
ngày sẽ thấp đen lửa tắt rồi.

ban trưa đón nữ sinh

âm thầm tôi đón em tan học
ngõ nắng lênh đênh áo trắng trời
mười bảy chớm yêu ai dám nói
xin hãy trao hôn bằng miệng cười
một thoáng then thùng - một thoáng thôi
hồng lên gò má nét tình khôi
từ em môi mọng nho vừa chín
tôi ngủ mười đêm mộng cả mười

mười đêm bỗng ửng hồng mơ ước
em có ngọc ngà em của tôi ?

em trong và trắng như tia nắng
rực lửa đời ai vực thẳm đêm
tình đã thặng hoa trên ánh sáng
bay vào đăm đuối tuổi thần tiên

người một mình ba mươi mùa đông
nay tôi yêu về ở trong lòng
hoa cài mùa cười trên chân tóc
cho bốn bàn tay cũng vợ chồng.

nửa đêm về mẹ

rồi một mai tôi về xóm nhỏ
ngày già nua tóc mẹ phơ phơ
tôi nói xôn xao tôi nói đợi chờ
như tự bao giờ bây giờ quyền duyên

vằng vặc sương khuya sao trời cầu nguyện
một ngọn đèn xa lệ nền hai hàng
biết mấy u buồn chảy xuống trần gian
không khóc vội nửa đêm về mẹ

bếp lửa nhà ai má hồng em bé
tôi thương tôi hình ảnh ngày xưa
tình mẹ là dây mắt mẹ lệ mờ
tôi có bao giờ còn tôi bé nhỏ

... lưng chừng tưởng nhớ đàn chim trắng
ôi khát khao đi nắng hoa đào
biết mấy nụ cười hiền hậu trắng sao
không nói hết nửa đêm về mẹ

HOÀNG
TRÚC
LY

truyện dài DUYÊN ANH

— Không giống nhân vật nữ ở những tiểu thuyết tình mộng mà anh đã đọc chứ gì ?

— Duyên buồn hơn tiểu thuyết.

— Tôi thêm vui.

— Thì vui đi !

— Tôi đang vui bên anh. Tôi tự hỏi niềm vui này kéo dài bao lâu. Và tôi bí. Anh có tự hỏi như tôi ?

— Tôi ít suy nghĩ, suy nghĩ vô tích sự.

— Anh sung sướng.

— Phái. Mãi mãi đo câu bằng chân với cô thì khó mà buồn.

Sơn và tôi là hai kẻ sang bên kia cầu chậm nhất. Mấy đứa bạn gái trêu ghẹo tôi những lời bóng gió. Sơn rực sáng đôi mắt khiến các bạn trai của anh (cũng là của tôi) cảm thấy lẻ loi. Chúng tôi kể cho nhau nghe cây cầu dài bao nhiêu bàn chân mình. Mỗi người một con số chênh lệch nhau chút ít. Chúng tôi trở lại chỗ đứng xe và đạp tới Hiệu Xương. Những người bạn của tôi muốn nghỉ trưa dưới gốc cây si cổ thụ. Tôi đã nghe nói về cây si này nhưng chưa có dịp xem tận mắt. Ngay mảnh đất tôi sinh trưởng, nhiều nơi tôi khao khát đến mà không thể đến được. Thề là mình sinh ra để bị tù đày ở ngay nơi chôn rau cắt rốn mình. Ý nghĩa đó làm tôi thương xót anh Tâm vô cùng. Anh Tâm mê say môn địa lý. Những năm trung học của anh, anh đều nhất môn học này và lãnh giải thưởng đặc biệt của các giáo sư địa lý.

Anh Tâm thường thức khuya nghiên cứu sông ngòi, hồ ao, rừng

biển, núi đồi miền Bắc. Anh nói anh yêu tên những giòng sông Đà, sông Thao, sông Lô, sông Bạch Đằng, sông Hồng, sông Trà Lý... Những bãi biển Đông Châu, Đồ Sơn, Sầm Sơn gọi cho anh biết bao mơ ước. Anh thích kể tôi nghe về hồ Ba Bể ở tỉnh Bắc Cạn, một cái hồ kỳ diệu mà anh bảo chẳng thua gì Ngũ Hồ, nơi Phạm Lãi già từ Việt vương Câu Tiễn, già từ cái danh lợi hư ảo, thả thuyền tiêu dao ngày tháng. Anh thích kể tôi nghe về rừng núi Chapa, mùa đông cũng tuyết phủ trắng xóa ngọn cao, Anh còn kể về dãy Ba Vì, về thành nhà Hồ... Giọng anh say sưa như thể anh đang đứng dưới chân Ba Vì, cảm khái hát vang: *Ba Vì mờ cao, Làn sương chiều xa buông, Gió về hương núi thơm, Đưa hồn người đi...* Tôi không hiểu ai dạy anh bài hát ấy. Mơ ước của anh Tâm là khi non nước thanh bình, quê hương thôi thù hận nhau, anh sẽ đáp tầu hỏa ra Bắc (Ôi chao, mơ ước của anh Tâm lại cũng luân quần ở một chuyến tầu!). Anh khởi sự thăm non sông gấm vóc từ ải Nam Quan. Với cái máy ảnh, cái máy quay phim, cái máy ghi âm, anh thu nhận hình ảnh, cảnh vật, nhân gian, tiếng nói của từng nơi chốn. Anh dành năm sáu năm phiêu du. Chặng chót của anh là Cà Mau.

Rồi anh về nhà, đóng cửa soạn bộ sách địa lý Việt Nam vĩ đại. Bộ địa lý Việt Nam của anh sẽ dày vài nghìn trang. Anh viết hết đời anh. Anh tình nguyện hiến dâng đời anh cho tình yêu quê hương. Anh Tâm quá quyết, thế hệ sau này đọc bộ địa lý Việt Nam của anh sẽ yêu non sông Việt Nam thấm thiết sẽ hãnh diện vì được sinh trưởng trên mảnh đất gấm vóc rạng ngời, sẽ hiểu không một nơi nào đẹp hơn quê hương mình và sẽ chiến đấu tới giọt máu cuối cùng để bảo vệ quê hương Việt Nam. Nhưng anh Tâm đành chôn vùi mơ ước làm đẹp quê hương. Ngay cả giấc mơ dễ dàng thực hiện là boi thuyền lách qua các hang động vịnh Hạ Long hay dạo chơi chùa Hương cũng trở thành điều vợi. Và anh đang chui rúc. Anh đang lẩn trốn. Anh sống như anh chết. Tôi chợt hiểu tại sao anh Tâm cam đành hủy bỏ tuổi trẻ của anh. Anh cố giữ tấm thân hèn mọn của anh cho bộ địa lý Việt Nam. Có lẽ, tôi không được phép phán xét anh Tâm nữa. Có lẽ, trong chúng ta, không ai được phép phán xét ai, ở thời đại này.

Chẳng biết đến bao giờ anh Tâm mới đập tung cửa, chạy thẳng

tới nhà ga đón chuyến tàu ra Bắc. Để viết bộ địa lý Việt Nam. Tôi sợ cái bao giờ quá muộn màng. Hoặc là anh Tâm đã chết vì khắc khoải hoặc là anh Tâm đã mất mớ chân mồi, không thể chông gậy leo đỉnh núi cao ngấm giang sơn hùng vĩ, vượt sông ra khơi nhìn vào bờ bãi thơ mộng nước non mình mà ký thác tình yêu. Có bao nhiêu người cùng tâm sự với anh Tâm? Bao nhiêu tình ý đã cháy đen dưới cơn nắng tàn bạo dai dẳng của thời đại chúng ta? Và bao nhiêu người mơ ước đạp tung cửa chạy thẳng tới nhà ga đón chuyến tàu vô Nam? Chúng ta không được tự do đi thăm hết quê hương của chúng ta. Đó là một sự đau xót khôn cùng. Tình yêu của chúng ta, tình yêu giữa chúng ta bị phong tỏa bởi những biên giới chập chùng, những biên giới mù lòa, ngu xuẩn.

— Suy nghĩ gì thế, Duyên?

— Mông lung.

— Sắp rẽ bên trái đây nhé! Tôi báo động trước, kéo Duyên mãi suy nghĩ mông lung, có thể, Duyên đạp xe thẳng vô Nha Trang.

Chúng tôi rẽ vào con đường đất nhỏ bụi tung. Sơn lái xe sát tôi.

Anh hỏi:

— Đừng thềm suy nghĩ, được không?

Tôi đáp gọn:

— Không.

Sơn cười:

— Suy nghĩ mau già lắm. Rốt cuộc, sự suy nghĩ cũng chẳng giúp ta thay đổi điều gì.

Tôi nói:

— Sẽ có ngày anh phải suy nghĩ.

Sơn lắc đầu:

— Nhất định, tôi chề suy nghĩ.

— Để xem.

— Xem rồi. Có mỗi một suy nghĩ tôi đã suy nghĩ xong xuôi. Tôi thanh toán nó cái vèo. Tôi không bận bịu tương lai, tôi cảm bằng tương lai của tôi đã bị đốt cháy. Vậy tôi cần suy nghĩ làm chi đây?

— Anh Sơn.

— Thưa cô, tôi lắng tai nghe cô...

— Tôi sắp có thêm vấn đề để suy nghĩ.

— Văn đề nào ?

— Văn đề anh !

Sơn cho xe chạy sát tôi hơn. Anh không đạp cả vòng mà chỉ đạp nửa vòng. Giọng Sơn khác lạ đôi chút :

— Văn đề ấy sẽ làm tôi xao xuyến ?

Tôi nhìn thẳng phía trước, trả lời Sơn rất lạnh lùng :

— Sẽ làm tôi tan nát.

— Tại sao ?

— Vì anh sẽ đi và tôi vẫn ở lại. Tôi vừa thấy rằng anh không hồn nhiên như tôi đã tưởng. Và tôi nghĩ rằng chúng ta không nên dừng lại.

— Tại sao ?

— Vì, anh đã thừa hiểu, ở hoàn cảnh chúng ta, ở tuổi trẻ không hứa hẹn của chúng ta, thân nhau lắm sẽ buồn khổ nhiều. Tôi sợ chia lìa. Tôi sợ sầu đau.

Sơn nín lặng. Tôi muốn khóc. Tôi chưa kịp khóc thì Sơn đã vội reo :

— Đền nơi rồi

Đền nơi rồi ! Ba tiếng ngắn ngủi không gây nổi niềm vui nhỏ. Hình như Sơn định làm át một mẫu tâm sự tôi vừa bày tỏ với anh. Chúng tôi xuống xe, dắt vào khu vườn trồng. Cây si nổi tiếng tôi đã gặp. Nó không cao là bao nhưng thật vĩ đại. Cơ chừng nó đã mọc từ ngót trăm năm. Rễ phụ chẳng chịt. Những cái rễ lớn bằng những cây me già trên mười tuổi. Cây si buồn bã như bãi biển cát lầy. Nó tượng trưng cho sự ử ê muôn thuở của mảnh đất còm cõi này. Thương nó biết mấy ! Chúng tôi dựng xe một chỗ và mang thức ăn thức uống bày dưới gốc si, sửa soạn bữa ăn ngoài trời. Rồi từng đôi người, chúng tôi chọn chỗ ngồi nói chuyện vãn vơ chờ mặt trời đứng bóng. Sơn và tôi kiếm nơi khuất vắng, ngồi bên nhau. Anh đột thuốc lá, ngửa mặt phả khói. Mùi khói hăng hắc, khó chịu. Đó là mùi thuốc lá đen, thuốc lá của ông già, của dân nghiện thuốc lá tuổi tác mà tuổi trẻ hôm nay thích hút cho chóng già chóng chết ! Những người trẻ tuổi bây giờ nuôi dưỡng cái thú chui rúc trong những quán cà phê đèn mờ nghĩa địa, ngồi suốt buổi hút thuốc lá đen và uống cà phê đắng. Ở quán nhà tôi,

những người đứng tuổi chỉ đến uống nước ngọt, uống chanh đường và uống vôi vàng. Họ ít hút thuốc. Những người trẻ, trái lại, ngồi quên thì giờ, đốt hàng bao thuốc và uống liên tiếp mấy tách cà phê đen đắng. Dường như, họ đã hết cả cảm hứng lẫn cảm xúc. Họ chai lỳ nghe những bản nhạc tình mòn teo mọi điệu.

— Anh Sơn.

— Chi đó, người ưa suy nghĩ ?

— Anh hút thuốc lá đen từ bao giờ ?

— Từ hôm hay tin những tên bạn hơn tôi vài tuổi chết mất xác ở những nơi đèo heo hút gió.

Sơn gạt tàn thuốc :

— Quên chuyện đó đi. Nếu Duyên còn bắt tôi suy nghĩ, chắc là tôi sẽ phải uống rượu mạnh.

Anh chỉ cây si :

— Tôi muốn làm cây si kia nhưng cây si biết tơ tưởng nghìn điều mơ mộng.

Tôi hỏi :

— Sao anh không thích làm cây thông ?

Sơn đáp :

— Tôi cũng sợ cô liễu, như Duyên ấy, tôi sợ ngàn năm reo hoài điệu buồn bã. Ta có chuyện gì khác để nói với nhau không ?

— Chuyện gì ?

— Chuyện gì vui vui một chút.

— Tôi chẳng có chuyện gì vui. Anh có chuyện gì vui ?

Sơn lắc đầu. Khuôn mặt anh đờ đẫn. Cái vẻ học trò tình quái biến đâu mất. Mới đây nó còn. Mới đây nó rực rỡ trên cầu Đà Nẵng. Bây giờ nó nắng tắt hắt hiu. Bây giờ nó mưa gió rét buốt như ở một bên xe riêng đầu tỉnh lâu lâu vài chuyện cam không đợi chờ mang những người tuổi trẻ của thị xã ra đi. Chưa chắc đó đã phải là những lên đường vĩnh viễn, những già từ muôn thuở. Nhưng nó đã là những vẫy tay vĩnh biệt tuổi trẻ, vĩnh biệt mãi mãi. Y hết những chiếc lá mùa xuân gặp cơn bão trái mùa rơi rụng xuống giòng suối chảy siết, bị cuốn trôi đi rồi bị vùi dập sự tươi non dưới bùn đen. Khuôn mặt của Sơn đang hiện lên cái hình ảnh quái đản ấy. Anh dập điệu thuốc,

thờ dài :

— Ước chi tôi có một chuyện vui kể cho Duyên nghe nhỉ ?

Anh lấy tay nhỏ một cục cỏ gấu chân :

— Thề nào là chuyện vui, Duyên ?

Tôi ngó Sơn. Anh vò nát những ngọn cỏ già. Rồi không cần tôi trả lời, anh nói :

— Chúng ta thật bất hạnh. Chúng ta chẳng có kỷ niệm gì về tuổi trẻ của chúng ta. Chúng ta đành bám víu lấy kỷ niệm êm đềm của cha ông chúng ta, của một thời con người được tình tự với thiên nhiên. Để ru mình và để ao ước. Chúng ta sinh ra và lớn lên trong sợ hãi. Luôn luôn chúng ta hốt hoảng. Mười ba tuổi đã được dặn dò coi chừng năm mười tám ! Mười bảy tuổi đã nhìn rõ tương lai mình được quyết định ra sao. Và giận tuổi trẻ mình, thù nó, mong mỗi nó là tuổi ba mươi chín. Chúng ta thiếu chuyện vui vì thế, phải không Duyên ?

Tôi chớp mắt. Sơn bỗng nhìn tôi. Bỗng con mắt cực mạnh tia u ám không đủ làm cháy nổi buồn quanh mình. Tôi cúi đầu, nói nhỏ:

— Anh Sơn, xin lỗi anh.

Sơn mỉm cười gượng gạo :

— Cô có lỗi gì đâu.

Tôi xích gần Sơn, nắm lấy tay anh. Sơn buông rơi cục cỏ.

— Anh Sơn...

Sơn khoác tay lên vai tôi :

— Duyên định hỏi tôi ước ao gì, phải không ? Tôi nói ngay đây. Tôi ước ao mỗi một điều. Là mai này, ở nơi nào đó, nhớ Duyên, tôi nhớ rõ một kỷ niệm đủ để tôi hy vọng còn ngày về gặp lại Duyên.

Tôi luồn những ngón tay tôi giữa những ngón tay của Sơn siết chặt.

— Anh muốn hôn em không ?

Tôi thấy những giọt nước mắt ẩm áp má tôi. Những giọt nước mắt của Sơn. Của tôi nữa. Những giọt nước mắt chảy vòng xuống môi. Ngọt bùi và cay đắng.

(Còn tiếp)

chia mộng làm đôi

*Hỡi người ở trên cõi xa vời
Chim ngủ sâu trong lòng tay tôi
Hỡi người ở bên kia niềm nhớ
Hồn thơ dài chia mộng làm đôi*

Em rời thư viện buổi chiều, nắng vẫn còn rớt lại trên những tàn cây nhỏ, Huy đi cạnh em, dáng anh cao và vững chãi như một che chở thân quen. Buổi chiều trôi đi chậm chạp và êm ả, nắng vàng như dải lụa mềm ngát hương. Em chỉ cho Huy xem những cánh lá vàng bay trong gió. Huy cười :

— Trâm có thấy cánh lá ấy giống như một con bướm bướm nhỏ ?

Em lắc đầu :

— Em chỉ thấy thích những hình ảnh ấy thôi, trông dịu dàng và êm ả phải không anh ?

Huy gật đầu, anh thở ra những vòng khói thuốc thơm ngát, mùi khói bay lãng đãng trong buổi chiều thình vảng. Em ôm sát những quyển vở vào ngực, một cơn gió ngược chiều làm bay tung hai dải nơ trên chiếc nón nhỏ của em, Huy bảo :

— Trông Trâm như sắp chấp cánh bay.

Em cười. Đi với anh Huy bao giờ em cũng cảm thấy có một che chở, một yên ổn nào đó trong hồn. Em bảo với Huy :

— Nếu em bay anh có giữ em lại không ?

Huy nhả một hơi khói dài. Anh cười bằng đôi mắt nhìn em dịu dàng :

— Anh chỉ nghĩ Trâm như một thiên sứ nhỏ mà thôi. Thiên sứ cũng chỉ có thể có đôi cánh trắng bằng vạt áo Trâm, chả ai có thể có được màu trắng tuyết diệu ầy.

Em im lặng để tận hưởng những phút giây hạnh phúc quý báu. Con đường mờ ra trước mặt, những lá me vàng bay bay trong gió. Em yêu những giọt nắng còn sót lại trên ngọn cỏ ven vệ đường, những giọt nắng nhỏ nên hiền hòa như buổi chiều dần xuống chung quanh.

Huy kể cho em nghe những mẩu chuyện nhỏ về cái thế giới êm ả của anh, thế giới của những giá vẽ, khung vải, cọ sơn, em yêu những bức tranh chưa thành trên khuôn vải nhỏ, em thấy lạ lẫm trong mắt nhìn từ tube màu cho đến những bức tranh vắt ngọn ngang trên nền căn gác nhỏ. Những lần đến thăm Huy, em thường được nghe Huy giảng giải, kể lể và đôi lúc gần như là hướng dẫn cho em đi sâu vào cái thế giới riêng biệt của anh, cái thế giới mộng ảo tuyệt vời.

Đôi lúc em được đọc dăm câu thơ của Huy viết trên tờ giấy nhỏ, thơ như tình hoài vọng, thơ như tiếng thở dài như tâm hồn anh buồn bã.

Huy đưa em về tận cổng nhà, dưới tàn hoa Ti-gôn trắng loãn xoăn những sợi tơ hồng em thấy mắt Huy rực sáng. Em cười với Huy nụ nhỏ, anh nhìn em dịu dàng, và trong không gian em ngửi thấy mùi khói thuốc của anh thơm dịu dàng. Nắng đã tắt hẳn trên những bông hoa trắng, em hái cho Huy nụ Ngọc Lan nhỏ thơm ngát, anh cầm nụ hoa trong tay và mỉm cười. Dưới bóng tối nhòa nhạt của đất trời, em ngỡ như mình đang uống men nước ngọt, hạnh phúc tình thân và dịu dàng như bóng đêm đang thấm lặng dần.

Chúng em cười với nhau nụ nhỏ, những nụ cười thân quen như hơi thở, em ưng được đứng mãi trong bầu không khí thơm ngát của đêm vừa đến. Huy siết chặt những ngón tay em, và bảo khẽ, anh sẽ nghe Trâm, đêm em ngủ ngoan, nhé. Em cười, anh Huy về chúc ngủ ngon. Ừ, anh nhìn thật sâu vào mắt em, em thấy trong mắt Huy có những bóng tối nhỏ nhoi của giàn hoa Ti-gôn trắng.

Em bảo khẽ, bonne nuit, Huy gật đầu và bảo lại với em, bonne nuit. Em đứng lại một mình dưới giàn hoa thân quen, trong bóng đêm đang nhòa nhạt, dáng Huy khuất dần... Đêm về em ngủ với nụ cười của anh thật khẽ trên môi, trong giấc mộng hiền em thấy Huy với tiếng nói ngọt ngào, chúc ngủ ngoan.

TRÂM THỊ DỄ THƯƠNG

QUANG HIỀN

trên
nhánh
sông
đời
ta

cánh đồng nào không có một giòng sông
dù rất nhỏ và chia thành trăm nhánh.
ta có một cánh đồng vô cùng hiu quạnh
từ hồn sâu lạc lõng bủa sa mù
mỗi giòng sông là mỗi nhánh hoang vu
là mỗi một chuyện vừa xanh kỷ niệm
ta biết nói gì về một loài hoa tím
rưng rưng buồn như những cánh đời ta
có những người yêu một thuở phôi pha
và những cuộc tình cầm bằng—gạch nối
nên trách nhẹ, dù đôi lần giận đối
vì duyên xưa em đáng nhỏ chim hiền
đỡ dự phần ta một thuở tình điên
đã vờ vẽ trên tim người rộn rã.
em còn nhỏ nên chưa từng vội vã
dù trăng xưa rơi rụng xuống hồn sâu
dù một chiều thu mắt biếc, mưa ngâu
tay phủ phục bên song đời yêu đau
cũng vì em mà dòng đời rong ruổi
ta cam đành một kiếp lý tằm hoan
rượu mềm môi chưa ẩm nổi cơ hàn
thì gươm báu sá gì thân nghĩa khi
bởi vì em mà anh tài ủy mị
thì sao đành những mưu tính cường toan
thôi cũng một lần thức ngọc khuôn vàng
cung cách nhớ—e mỗi người ứa nhạt
ta vẫn đứng giữa rừng đời bát ngát
xanh xao buồn theo bóng dáng đìu hiu
(em của ngày xưa nổi tiếng yêu kiều)
ta cũng thuở qua lưng chừng vó ngựa

ĐÁM MÂY HẠNH PHÚC

phạm thị kim phượng

An nghiêng người nằm nghe bà chị lái nhái bên tai An ạ, tao khoái mỗi một ngày thứ bảy. Chủ nhật tầm tầm. Thứ hai chán nhất. Thứ ba vô duyên. Thứ tư lằng nhách. Thứ năm ngơ ngơ. Thứ sáu ngóng đợi. Thứ bảy... An nói nhanh :

— Thứ bảy thích nhất !

Chị Yên đập mạnh vào vai An :

— Mày giống tao. An. Thứ bảy khoái thật hờ An. Thứ bảy có...

An cúi vì cái đánh đau nên cướp lời :

— Thứ bảy có anh Hoàng đến chơi ạ !

Chị Yên giả vờ mắc cở. An biết hết. An chỗi dậy. Chị Yên với theo :

— An ! Đi đâu thế ?

An quần tóc lên trả lời :

— Nóng thầy mỗ, em ra vườn chơi.

— Nhỏ An, ra vườn chơi hay ra vườn gieo cầu đấy.

An lắc đầu bỏ ra ngoài. Nằm nói với chị chán chết. An muốn yên. Chị nói với An toàn chuyện anh Hoàng. An không thích nghe chuyện anh Hoàng. Có lần An nói với chị như thế. Nói xong. An sợ quá tưởng chị giận. Mà chị chả giận. Chị làm An ngạc nhiên. Chị kéo tóc An :

— Tuấn «bô» đấy An ?

An vờ vịt :

— Tuần nào nhĩ, em có biết đâu !

— Tuần bạn anh Trung đây, vờ mãi.

An cười cười :

— Ừ, mà sao chứ ?

Chị Yên véo An. An nhăn mặt. Chị cười chọc quê :

— Làm bộ mãi, mỗi lần chàng đến thấy nhỏ e lệ cắn móng tay móng chân tùm lum.

An chả thêm cái chính. Lũ bạn trong lớp cũng y hệt giọng điệu chị Yên. Dung hay thắc mắc — Sao mà thầy hăn mà chẳng cười An ? An trả lời tỉnh bơ tao chỉ cười và nói chuyện trong nhà thôi ra đường hờ, đẹp ! Nhỏ Thúy lên giọng. Tụi mày rắc rối, không chịu mở mắt coi thiên hạ, người ta gán bó keo sơn. An ồm ờ : tao bảo là không có gì đũa nào chịu chàng dơ tay, tao gả nốt ! Lũ bạn không tin. Mà cũng chẳng ai tin cả khi thấy Tuần đến nhà An thường xuyên. Càng tốt. An muốn sống trong thế giới riêng biệt của An. Đừng ai biết và không ai quấy rầy. Không ai biết được cả phải không Thanh ? Chỉ một mình An biết. Thanh hiểu bắt đầu là ngày thứ bảy. An thay đổi từ đây — T.N ơi ! Cảm ơn mi nhé. Vì đi mua mi về xem, ta đã quen chàng. Ngón từ nào diễn tả được đôi mắt của anh lúc ấy. An đã chôn chân ngay sạp báo ngăn nhìn. Và lần đầu tiên An cúi đầu khuất phục tia nhìn ấy mà thôi. Mình quen nhau từ đó, tình cờ mỗi người cầm T.N trên tay. Chúa ơi. Cảm ơn mi một lần nữa T.N ạ !

Con bé An giờ mỗi ngày ra vườn mong ngóng. Chờ đợi gì. Anh sẽ không đến. Anh là một kẻ kiêu hãnh. Đáng đời An. Gieo gió gặt bão. Lương tâm An bảo thế, chứ bạn bè nào biết được. An đã hết còn hơn hơn đọc thư tình thiên hạ gởi cho chị Yên nghe, để chị em ôm nhau cười khúc khích. An biết *ngước mắt nhìn đeri* khi có vài bóng dáng lẻo đẻo theo sau. An vẫn làm như thế được. Nhưng An cũng thấy mình đang « đau khổ » như họ nên thôi. Chỉ có Tuần mỗi ngày vẫn đến. Và An, An vẫn cười nói huyền thuyên vì dù gì đi nữa Tuần cũng là kẻ thân tình. Chàng Tuấn vẫn không biết máy may một tí gì nên chàng vẫn nuôi hi vọng, chàng ngỡ mồm hi vọng mỗi ngày một xanh nên chàng mỗi ngày một yêu đời và hơi kiêu hãnh với bạn bè. An muốn tưới lên mồm hi vọng của chàng một ấm nước sôi. Nhưng An không nỡ, mà cũng có lẽ vì An

thích trò cút bắt này.

An chẳng gặp anh ba hôm rồi. An bốn chốn. An khóc. Chúa ơi. An khóc vì anh, vì anh đó, Thanh. An chẳng biết anh ở đâu An tìm. An tự ái cao hơn núi, mặc kệ anh. Nhưng An vẫn nhúc nhồi làm sao. Rồi con bé An vô duyên ngu dần, anh đã nói gì với An đâu. Anh vẫn kiêu và lừng khừng nhất nước. Chỉ có An ngu mới khổ vì một tên lừng khừng. Nhưng nào ai có biết đó là một tên kiêu hãnh và lừng khừng đáng yêu hơn cả. An mong ngóng thư của anh gửi. An dung dưỡng nhận thư thiên hạ đọc không mừng không ghét. Bây giờ An trông ngóng thư anh. Nhưng chẳng có bao giờ.

— An dễ thương như con mèo nhỏ.

An chúm chím cười. Một chút xôn xao len vào hồn. Con gái ai lại không thích được khen. Nhất là một tên khá bô trai như Tuấn khen thì nhất. An không thích nói chuyện gì khác ngoài mấy câu chuyện vãn vơ. Nhất là chuyện tình cảm An chỉ dành để nói với một người độc nhất.

An hỏi với nụ cười ngoan :

— Hoa ngọc lan nhà anh vẫn còn nở nhiều hờ, mai anh hái cho An nha.

Tuấn để nghị :

— Mai An đến nhà chơi luôn thế, chị Ngọc mời đầy, rồi anh hái hoa cho, nhà anh có đủ thứ hoa, An đến xem, mê lắm.

An lắc đầu nguẩy nguẩy :

— Thôi đi, An sợ lắm. Nghe nói nhà anh có chó dữ, nhớ nó ngoạm An thì sao.

Tuấn nhìn An nghi ngờ :

— An mà sợ chó hờ, nghe chị Yên nói khác.

— Chị Yên nói gì cơ ?

Tuấn cười châm chọc :

— Chị Yên bảo An gan cùng mình. Hôm nọ đi học An lên vô vườn người ta trộm hoa hồng, bị chó rượt An tòng cho hấn một cặp gấn chết giắc.

An hơi ngượng. Có lẽ mặt An đỏ lên mất vì thầy Tuấn nhìn cười. An nói nhỏ :

— Tại con chó đó nhỏ xíu. An mới lấy cặp đánh nó. Chó nhà anh ghê thầy mỗ, chắc chắn sẽ xé xác An khi An dám mò tới.

— Gì giữ vậy An ?

— Thật đó. An sợ lắm. Anh không cho hoa thì thôi. An không đèn.

Thầy An có vẻ giận. Tuấn vội vàng :

— Ừ, mai anh đem hoa đèn, An thích ngọc lan ghê nhì ?

An gật đầu :

— Ngọc lan vô sắc hữu hương, An thích lắm.

Tuần có vẻ hài lòng khi thầy An cười tươi tỉnh. An muốn nói với Tuấn. An còn dễ thương, còn ngoan, còn hiền gấp mười lần bây giờ khi đứng trước mặt người ta. Nhưng An chỉ dám nói trong lòng như thế. An sợ lời mình nói ra làm tan vỡ những điều tốt lành trong hiện tại. An sợ phải nhìn thầy Tuấn lặng lẽ bỏ ra về, mặc dù rồi sẽ đèn. An mâu thuẫn quá thôi, hay tham lam. Cả hai điều đều đáng trách.

Tuần ra về sau khi để lại trên bàn một cuộn đặc san. Trong đặc san có vài bài thơ ký tên Tuấn An. An biết ngay là thơ của Tuấn vì anh làm thơ khá. Lời thơ anh nhẹ như gió thoảng, tình như mây vương. Anh ca tụng dáng An gầy ốm, tóc An là dòng suối mặc dù tóc An đi học nắng cháy vàng hoe chả có vẻ gì dòng suối óng mượt cả. Anh ngụ ý trang tên An bằng tên : *người yếu đuối*.

Chàng của An ấy hờ ? Anh không làm thơ "ca" An. Anh không viết văn "bộc" An. Tâm hồn anh chai lì. Mắt anh nhìn làm An bối rối. Anh mạnh khỏe và phong trần như một tên lãng tử. Với anh, An chỉ là con mèo ốm bé nhỏ. Anh không làm những chuyện mà những người khác đã từng làm khi thầy An giận. An vui. An lưu ý đến anh có lẽ vì những điểm ấy. An cũng bức mình và tự ái vì những điểm ấy nơi anh. Mâu thuẫn. An bằng lòng với tiếng ấy từ khi An quen anh đó Thanh !

An ngồi hát vu vơ ngoài vườn. Gió và lá lao xao theo. Nghe cũng thích thích. An nghĩ đến chuyện giận hờn với Bích Dung hồi sáng trong lớp. An dạo này khó tính. Cúc Di ngồi cạnh An nói thế. Ừ, mà An khó tính thật. Như chuyện An giận Dung. Thì Dung vẫn chọc An với Tuấn hằng ngày đây. Nhưng hồi sáng tự dưng An nổi giận khi nghe Dung gán An với Tuấn. An biết lý do An cau có rồi. Vì sự vắng mặt cả

tuần nay của Thanh nơi nhà nguyên. Nơi An đến hàng ngày và Thanh chờ đón. Chị Yên đoán An bực tức vì Tuấn không chịu đưa đón An đi học như anh Hoàng thường làm với chị. Anh Trung bảo An dạo này định làm người lớn nên sinh cau có—anh Trung phạ mà cũng hơi đúng—Tuấn ngỡ An giận mình điều gì. Lũ bạn còn đưa ra nhiều giả thuyết «rùng rợn» nữa. Nghe những lời ấy, An chỉ yên lặng và mỉm cười. Nhưng có lẽ nụ cười của An đáng thương lắm, vì lòng An muốn khóc rồi.

Chú nhỏ gọi An ngập ngừng :

— Chị, chị...

Tiếng chị nghe dễ thương... Bàn tay nhỏ xiu thò vào cổng vậy vậy. An tò mò bước ra. An cười thân thiện :

— Em hỏi ai ?

Chú nhỏ rụt rè :

— Chị An...

An tròn xoe mắt. Chú nhỏ đưa vào khe hở của cổng một cuộn sách :

— Của ông kia gửi cho chị An trong nhà này.

An chưa kịp hỏi thêm. Chú nhỏ đã ù chạy đi. An hoảng hốt nhón chân nhìn theo. Nhưng bụi hoa giấy ngay cổng um tùm quá. An chả thấy chú nhỏ chạy qua ngã nào.

An trở vào ngồi trên bậc thềm mở cuốn sách ra. An reo lên một tiếng nhỏ. Lá thư nằm trịnh trọng ngay trang đầu cuốn sách. An muốn khóc vì mừng. Thư của Thanh giữa lúc hy vọng tưởng chừng như tắt ngúm. Bỗng chốc bừng lên mãnh liệt. Thật là kỳ thú. Nguyễn-Bình-An. *Cái tên con trai* của An được anh tô đậm màu. Giấy trắng còn nhiều. Anh chỉ viết ba chữ mà thôi.. Ba chữ quen thuộc An hay buồn cười khi ai nói với An như thế. Nhưng bây giờ ba chữ tầm thường ấy trở nên cao quý. An nâng niu cất giữ trong lòng. Khuôn tim thấy ba chữ đó cũng đập nhịp xôn xao. Anh táo bạo lắm. Có lẽ An sẽ hỏi âm cho anh. Nhưng chỉ hỏi âm trong nhật ký. An bắt đầu viết nhật ký cho anh, từ đây. Và những chữ đầu tiên An viết trong nhật ký sẽ là bức thư hỏi âm mà anh không nhận được cũng chỉ cần ba chữ viết thật ngượng ngùng: An cũng vậy mà thôi.

An trở nên vui vẻ lâu lo cả ngày. An chả còn cái kính cú lên đầu nhỏ Minh như mọi hôm. Nhỏ khoái An nên bắt cho An mấy chú dế đá. An buồn cười quá. An chẳng quen nghề đá dế, không biết như kẻ thù. Nên mấy chú dế tí teo của An bị lũ dế bạo tàn của nhỏ Minh đá cho sứt cả cánh, gãy cả giò. Chị Yên thấy thế cười vang, rồi lại la :

— Minh, An đem cắt đi. Tối qua anh Trung la quá cỡ. Ông nói bọn nhóc đem dế về gáy khó ngủ, khó học tùm lum đó.

An nhún vai :

— Mặc kệ ông.

Chị Yên đánh đòn mới :

— Nhóc An to đầu còn con nít. Nhỡ chàng Tuấn đến thì sao, chắc chàng khóc thét lên khi thấy nhóc đang đá dế đấy nhóc ạ.

An định cãi lại chị thì nghe tiếng xe ngoài cổng. Chị Yên xô An vào :

— Anh Trung về kìa, đẹp đi An !

Lúc An cắt hộp dế xong, bước ra nghe giọng chị Yên léo nhéo ngoài cửa :

— Tưởng anh Trung về. Ai ngờ Tuấn. An mới nhắc Tuấn xong.

An lắc đầu ngồi phịch xuống ghế. Bà Yên phịa thật. Chàng Tuấn chắc đang mê tít giọng điệu chị Yên. Hai người bước vào thấy An ngồi nhìn chằm chằm. Chị Yên phì cười :

— Khỉ nhỏ, vừa thôi mi ạ !

Chị phú linh sau nháy mắt với An. An chun mũi đánh hơi. Tuấn thơm quá. Chúa ơi ! Chàng đem ngọc lan đến. An không mời. Tuấn ngồi đối diện An cười cười. Những bông hoa ngọc lan trắng màu đài các nằm khếp nép trên mặt bàn có vân nâu. An đưa một cành hoa lên mũi :

— Cảm ơn anh, hoa thơm quá.

Tuấn cười. Anh chỉ đẹp nhất ở nụ cười. An trầm ngâm với hương ngọc lan. Tuấn mơ màng trong hơi thuốc ăm. Chẳng ai buồn mở miệng. Đẹp nhất chỉ giây phút này thôi.

Chuông reo ngoài cổng. An bảo :

— Tuấn, ra mở cổng đi, chắc bạn chị Yên.

— Lười lắm, An đi đi.

— An cũng lười nữa.

Cả hai đều buồn. Chuông vẫn reo cấp bách. An đứng lên. An sợ tiếng chị Yên oàu nhàu. Tuấn nhìn theo bước chân An. Cười chề diều.

An bước ra khỏi cửa. An suýt la to. Chúa ơi ! Thanh. An chạy ù ra cổng. Thanh với môi cười cao ngạo :

— Ngủ hờ An ?

An lắc đầu. An tròn xoe mắt :

— Anh đèn bắt ngờ quá.

Thanh dịu dàng :

— Thương nhỏ quá, mai anh đi rồi.

An sựng người. An nghe giọng mình đôi khác :

— Lính hờ ?

— Ừ, An chờ được không ?

An gật đầu. Anh vỗ về :

— Đừng khóc nhỏ. Buồn nhiều không ?

An gật đầu. An di di ngón chân dưới đất :

— Chừng nào anh về ?

— Chưa biết nữa, chắc lâu. Anh thương nhỏ ghê nơi. Không quên được, không quên được nhỏ đâu, An ạ !

An nắm chặt song cửa. Thanh cũng thề. Một cái xiết tay thật nhẹ cũng chưa dám đầu anh. Ngàn thương yêu trong một nét nhìn thôi, của An, của anh đều nói hết.

Anh nói cho An nghe. An vẫn yên lặng. Gặp anh tại nhà, An buồn vui lẫn lộn. Anh làm An cảm động. Anh biết không. Mà có lẽ chỉ một mình anh đem cho An những xúc cảm chân thành thôi. Không một ai thay thế được nữa. An cố giữ vẻ bình thản. An sợ cái yêu đuôi của mình. Anh thì lúc nào cũng như kiêu hãnh.

— Anh đừng quên An nghe anh.

Thanh cười chề diều :

— Chú nhỏ vớ vẩn ghê. Nhớ chú nhỏ nhất vào ngày hôm nay.

— An cù lẩn quá thôi, cười lên cho anh vui chứ.

An mỉm cười. Chắc thâm hại lắm. Anh vẫn đều giọng thân yêu :

— An đừng buồn. Anh còn về đây mà. Thương anh không An ?

An gật đầu. Anh xoa đầu An.

— Thương đầu gật của An nhất.

An cười buồn. Mắt An long lanh. Anh đã thấy nên vội vã :

— Anh đi nghe An.

An chỉ biết gật đầu: An tin rằng anh sẽ trở lại vì mắt anh chân thành. An tần ngần nhìn theo dáng anh. Thật lâu. Lúc An quay lại. Tuấn đã đứng bên cạnh An lặng lẽ :

— Anh về nhé An !

An không trả lời. Anh sẽ không bao giờ đến đây nữa phải không Tuấn?

PHẠM THỊ KIM PHƯỢNG

tình ca
giữa chim nhỏ

NGUYỄN
HÀN THU

1
này chim nhỏ, chim nhỏ
lang giậu hoa vừa vàng
những sợi tơ nhung nhỏ
cũng vừa nhẹ giăng ngang
này chim nhỏ em ngoan
ven đường có người đợi
hồn nhiên chim chẳng màng
nên mắt người vương khói

2
này chim nhỏ, chim nhỏ
người cũng vừa đi ngang
chim cúi vờ không biết
nhưng hẳn lòng băng khuâng
thăm gửi một tiếng lòng
theo cánh lá bay sang
lời là thơ diễm tuyệt
nên tình rất nhẹ nhàng

3
này chim nhỏ, chim nhỏ
áo em đã hết vàng
bóng người thường qua đó
cũng đã nghèo âm vang
chim trong vườn đâu biết
chỉ còn một lần thội
là bước chân vĩnh viễn
rồi sẽ chẳng còn sang

4
này chim nhỏ, chim nhỏ
chim nhớ nhung chi nhiều
vết thương lòng vừa chớm
rồi cũng sẽ tịch liêu

NGUYỄN THĂNG BÌNH
TRẦN THU HƯƠNG CÚC • Ý SAO
NGUYỄN HÀN THU

cám ơn nụ cười của em

và em dẫu mỗi ngày
vào trong đôi bím tóc
ta thành tên cai ngục
tình nguyện nhốt đời ta
ngày bình thường bỗng lạ
cám ơn nụ cười em
cho ta xiềng xích ngọc
kéo hồn trên nhung mềm
cám ơn nụ cười hồng
cho ta miễn xứ sở
định cư đời duỗi rong
và em dẫu mỗi ngày
vào trong đôi bím tóc
ngày xanh em khép mắt
ngủ giữa đường trắng hoa
ta mê trong mộng lạ
cám ơn nụ cười em
cho ta bình mê được
để hồn say, êm đêm.
ơ cô em đáng nhớ
ơ cô em mỗi đồ
cám ơn nụ cười em

NGUYỄN THĂNG BÌNH

trong trí tưởng

suối xa con nước muồn phiền
đôi xanh cho lá rũ mềm trên tay.

tơ trời bạc một mầu mây
áo ai đưa nhẹ đâu đây tiếng thắm
ngỡ buồn lũng cũng lặng câm
ngờ đâu tiếng lộng trăm năm còn nền
ngỡ đi rồi cũng sẽ quên
ngờ đâu guốc nhỏ thu xuân vọng về
NGUYỄN HÀN THU

bóng xưa

người đi hồng mây cội đào
én nay ngó ngân trúc đào lặng im
ta nghe rạn nứt đường tim
mộng xanh chừ vỡ muộn phiền thờ ơ

tỉ muội

leo ngang hàng đậu trước nhà
nở vài hoa nhỏ cho ta tặng người
tặng người, người tặng nụ cười
cho ta ngó ngân phiên điêu cỏi nào
TRẦN THU HƯƠNG CÚC

khi chẳng còn em nữa

bên hồ lá bỏng thối xanh
con chim khuyên cũng bỏ cành ra đi
bờ tường, úa khóm tường vi
trong ta hóa phiên đá lì rong rêu.

như em mưa đã bỏ ta

như em mưa đã bỏ ta
bỏ hồ nước có ngôi nhà đều hiu
hàng dương đen rû trong chiều
ngóng mưa mà thấy tình yêu đã mù.
Y SAO

NGÔ THỊ CÁT NHUNG

Bây giờ là mùa hè, em nghỉ học ở nhà. Định học thêm, nhưng em thấy không cần lắm. Ngồi ở quầy sách bán hàng hộ mẹ em cảm thấy buồn. Buồn ghê lắm. Buồn lê thê lặn đó. Em lấy sách đọc cho qua thì giờ, cho qua nỗi buồn. Mùa hè này trường có tổ chức cắm trại, lớp cũng có tổ chức cắm trại riêng, em sẽ đi, nhưng vẫn chưa dứt khoát. Bởi đi em sẽ thấy em trông vắng nhiều hơn trong khi bạn bè vây quanh vui một cách hồn nhiên. Anh Thoại, phải chăng anh đã trở thành nỗi 'bạn tâm' của em ở mùa hè này.

Hôm thứ hai, ngồi ở quầy nhìn ra đường bất chợt thấy anh cầm một cành phượng vĩ ngồi yên sau xe honda của một người bạn. Cành phượng nở hoa thật đẹp. Có phải anh đem về nhà treo để tưởng nhớ ngày xưa rời trường xa lớp? Nhưng đến hôm nay, chủ nhật, một tuần lễ đã qua, anh không ghé quán thăm em. Tại sao vậy? Em muốn thấy anh để nghe anh nói, nhưng tiếng nói quen thân đó, em nghĩ sẽ mất dần đi theo sự vắng mặt nhiều hơn của anh. Nhưng chính nó lại làm tăng thêm nỗi nhớ trong em. Anh đã vắng mặt (vô tình hay cố ý) thường hơn lúc trước. Lúc trước, em không dám gọi là ngày xưa. Vì em không muốn những gặp gỡ mới đây đã phải là tan quá sớm. Em kinh hoàng khi nghĩ tới sự lìa tan. Tại sao quanh em những nhỏ bạn không có những đợi chờ muốn khóc. Hay những nhỏ bạn cũng có mà dấu kín, khéo khôn

hơn em. Ôi trăm đường em khéo khôn, khen em chi vậy. Bộ anh không thấy em ngu ngơ khờ khạo đầy sao, anh Thoại. Em có thể nghĩ những điều mơ hồ và em sợ những mơ hồ trở thành sự thật. Nếu sự thật xảy ra thì anh sẽ đau lòng nhưng em biết em sẽ đau lòng nhiều hơn. Bởi những đau lòng âm thầm bao giờ cũng lớn lao hơn những đau lòng anh lên tiếng (làm sao tránh khỏi, dù giới hạn một số bạn thân). Còn em, em không có can đảm nói lên, dù nói cho nhỏ Kim nghe. Cho dù, Kim nhìn là có thể đoán biết em lúc đó thế nào. Kim có thể cười — tình bao giờ cũng là nước mắt trước tiên.

Nước mắt. Em làm sao tránh được. Con gái nào mà không nước mắt. Em không phải là đá nhưng như đá là đá biết đón đau. Ngồi đây chờ người. Ngồi như đá. Hỡi đá sao chưa nỏ tan cho lòng ta dịu bớt nỗi ngậm ngùi. Còn anh, một nhánh rong phiêu bạt. Anh Thoại bao giờ anh mới ghé bến và dừng lại. Tại sao anh không bao giờ nói đến chuyện « gởi cho em một trái tim ». Không gửi, không cho em cũng được, anh gửi, anh cho trái tim một người nào khác rồi cho em biết đi, để em mím môi quay lưng và tập tành quên lãng. Nhưng tiếc thay, anh vẫn là anh. Anh không báo một tin mừng. Anh cũng không báo cho em biết một sự thật nát lòng. Tại sao anh dừng dừng. Phải chăng anh không còn là nhánh rong mềm phiêu bạt. Nhánh rong thường có những hào sảng bỗng đứng cứng ngắc lắm li biền cái không khí bao quanh ngưng đọng lại. Một thứ tĩnh vật để trên bàn lạng lẽ, để trong tủ nhà người trơ trơ nguyên vẹn. Em cảm thấy anh chàng khó hiểu. Có thể, những bước đi chậm và vững của anh trên đường phố là những bước đi của người thường hay bị vấp ngã, nhưng biết đứng lên, tiếp tục cho xong quãng đường còn lại, tiếp tục đi và e dè bước. Anh Thoại, nếu gọi là chờ anh, em không thể nào dám quả quyết. Còn nếu gọi là không đợi thì cũng không đúng hẳn. Phải chăng gặp anh đã biến thành một thói quen (lúc trước) - như anh mỗi ngày phải hút một gói thuốc lá - đã làm cho em hụt hẫng vì cái hình dáng bỗng đứng chột mắt (dù biết có ngày anh sẽ ghé thăm). Nhưng em không thể không suy nghĩ. Em đã có cái gì làm cho anh buồn chẳng? Kim nói một câu của ai đó: Nàng xa chàng vì một chàng khác, chàng xa nàng vì nàng. Vì nàng. Nghe như chết điếng và xót xa quá đỗi. Em đã chạy như lùi tròn vào phòng riêng đóng cửa lại, soi gương nhìn em. Em không còn tươi

rời như con cá mới lên bờ ngày nào. Em ốm và xanh y như con cá mất dần thịt và sắp sửa lòi xương. Em sắp là con cá ươn và quyền rũ lũ ruồi. Em không thể nào như thề mãi được. Em phải hoạt động. Em phải tập cử động tay chân. Em phải nói cho trái tim em biết đừng bao giờ phân vân nửa tiền nửa lùi. Cứ tiến lên và sẽ có một ngày đến đích. Như muốn đậu học trò phải chịu khó học bài, tập làm toán... thường xuyên. Như muốn nói với anh và muốn anh nói đến thì em phải... Phải làm sao đây khi mà tình yêu thì con gái không nên nói trước vì con trai không thích như vậy. Em phải đi. Đi đâu?

Đi đâu? Mùa hè đã đến từ hôm kia. Cổng trường đã đóng lại rồi. Cây phượng vĩ trong sân trường đỏ chói đầy hoa. Không còn ai để bẻ một nhánh phượng trang hoàng cho lớp học ngày bãi trường, chưng trên bàn học làm dáng cho bạn bè tới thăm khen ngợi, bẻ, phá... Em cũng không còn nhiều dịp mặc áo học trò cho anh nói nhỏ: áo em bay... Con gái không có óc sáng tạo nói dối, thường chỉ nhờ con trai dạy. Nhiều lúc, anh dạy em nói dối là chính anh muốn tách rời cách biệt giữa em và một chàng nào đó muốn nói với em một cái gì mà theo chàng ta thì đó mới là điều đáng nói (điều đáng nói cũng làm cho chàng ta thao thức nhiều đêm, tập bạo dạn nhiều lần để một lần cuối quả quyết, nhưng tiếc thay vẫn chưa tỏ lộ vì biết đâu thầy em chàng ta đã quên đi hết những gì tập dượt ở nhà, tưởng tượng ở nhà với nhiều nụ cười mãn nguyện).

Phải chăng, chính anh muốn em không là của ai khác, nhưng tại sao anh lơ lơ lửng lửng. Tại sao anh cứ mãi buồn buồn không nói gì. Em nhớ lại lời Kim nói. Em tự hỏi — dường như em sợ sót một điều gì, có phải? Em không thể nào thờ dài và ngồi trơ như đá nữa. Em phải di chuyển và làm cho nhánh rong cứng chắc kia di chuyển. Tại sao chúng ta không chuyển động để gặp nhau. Nếu mãi đứng yên một chỗ thì làm sao có được những gặp gỡ. Em phải gặp anh, anh Thoại. Nhưng làm sao có lý do để khi gặp anh. Em sức tìm thầy và reo lên mừng rỡ — A...phải rồi, em sẽ cùng Kim nói dối mẹ (gia tài của anh đó) như thế này — Thừa mẹ, chúng con đi cắm trại. Được không, anh Thoại. Được hay không được gì em cũng phải gặp anh. Ngày mai, em phải gặp anh, anh Thoại.

NGÔ THỊ CÁT NHUNG

người con trai «đại bồ»

Tôi yêu một người con trai thật tầm thường giản dị, chả có gì đặc sắc nơi chàng cả. Ngoại trừ sự việc độc đáo là chàng hay dùng chữ «đại bồ». À quên, còn một việc nữa là chàng hay gọi tôi bằng chị, dẫu chàng bằng tuổi tôi và học bằng lớp tôi. Chàng hay đến nhà tôi chơi luôn nhưng tôi chả bao giờ có dịp nói chuyện với chàng, điều đó rất dễ hiểu vì chàng là học trò của người chị tôi. Cho nên từ đó suy ra chàng chẳng hề quen biết hay bà con gì với tôi cả. Và tôi tạ ơn thượng đế đã không sắp xếp cho tôi là bà con với chàng. Bởi vì, nếu như vậy, sẽ chẳng có lý do gì tôi thân với chàng. Được yêu một người tầm thường giản dị quả là một hạnh phúc đối với tôi.

Tôi cũng thường hay kể với bạn (trong những mẩu chuyện mà tôi lỡ viết ra mỗi khi nhớ đến chàng) rằng tôi là một cô bé có nhiều tham vọng, rằng tôi thích nổi tiếng, rằng tôi thích làm nhà bác học, rằng tôi thích phát minh một điều gì cho thiên hạ lé mắt chơi (nhất là chàng, chàng sẽ há hốc miệng mà rống to lên: «đại bồ» thì thú vị biết mấy) rằng, thì, mà, là, bởi gì tôi thích khác thường thiên hạ. Thật vậy, từ hồi nhỏ

cho đến trước khi gặp chàng tôi luôn luôn mơ ước mình là con trai cũng như tôi thích oánh lộn, đánh đáo hơn là chơi nhảy dây, trôn bắt. Vậy đó, nhưng đến hồi gặp chàng thì điều sung sướng nhất của tôi là biết mình là con gái, biết mình đã ngoan nhiều hơn mình tưởng. Ví dụ như tôi đã chịu khó ngồi là n những bông hoa giấy, hay thêu khăn để... dành cất trong ngăn tủ (Bởi vì tôi rất thích tặng chàng và cũng rất nhút nhát nên nếu có ai bày vẽ cho tôi lòng can đảm, tôi xin cảm tạ bằng hai tiếng đại bổ mà tôi yêu thích nhất đời.)

Chàng có nét chữ xấu tởn tẩn. Tôi không dám nói xấu nhất nước nhưng chắc chắn là trong tất cả học sinh của chị tôi chữ hàng đứng hàng đầu từ dưới lên trên theo tiêu chuẩn đẹp. Dầu rằng bàn tay chàng ro lông đều có hoa tay (phải chăng, thượng đế đôi lúc cũng có điều lảm lẩn). Tôi cũng biết không phải vì chàng cầu thả, mà đó là sự cở gấn hết mức của chàng rồi. Bà chị tôi chúa thích nét chữ đẹp, rõ ràng nên bài của chàng luôn bị trừ điểm. (Bà chị quả là ầu trĩ, người ta đã học lớp 11 rồi, mà còn tính điểm tập viết.) Tôi không vỡ lòng kiêu chị tôi và bởi thương chàng quá cở nên tôi luôn luôn năn nỉ chị tôi thêm điểm cho chàng. Quả thật, tôi chưa thầy ai có kiểu chữ đại bổ như chàng. Nếu chàng biết được chắc là chàng cảm động lắm. Nhưng nếu tôi có gan thỏ lộ với chàng thì tôi sẽ không viết những giòng chữ vô văn thề này đâu.

Tôi là một thiếu nữ không đẹp. Từ lâu, tôi chả bao giờ nghĩ đó là một điều bất hạnh. Nhưng từ lúc biết chàng, tôi đâm ân hận về sự kém nhan sắc của mình. Tôi cũng tập tành hóa trang để ngụy tạo sự dễ thương mà mình không có. Ví dụ như cắn môi cho mọng, hay chom chớp mí mắt mỗi khi nói chuyện với chàng (vài cử chỉ đó bạn có thể nghĩ là tôi làm đáng, hay tự nhiên có, bởi vì tôi run quá mỗi lần nói chuyện với chàng thì cả hai việc đều đúng. Quả vậy. Quả vậy).

Chàng có rất nhiều bạn bè. Và theo câu chuyện mà tôi nghe lỏm bạn bè chàng đầu khào nhau là có một cô bé nào đó đôi diện với nhà chàng rất thân với chàng. (có ai tin không, mỗi lần bọn chàng đến để thăm cô giáo, không dính dáng gì với tôi cả, nhưng tôi chả làm gì được và thuộc lâu lời chàng không sót một chữ, chuyện lạ nầy có thật đó). Dù

chàng chẳng "có gì" với tôi cả, nhưng tôi cũng đâm ghen với cô nhỏ nọ đã có cơ hội ở đối diện nhà chàng để nhìn ngắm chàng. Đôi lúc tôi cũng thích làm cô giáo của chàng để được tự nhiên nói chuyện với chàng mà khỏi bối rối.

Bởi vì, quá đôi thương chàng, rất mong gặp chàng, nên được biết niên khóa tới, chàng sẽ không còn thụ giáo bà chị tôi nữa, lên lớp cao bài vở nhiều chắc chàng sẽ không còn nhiều thì giờ rảnh để đến thăm cô giáo cũ. Và tôi cũng có một sứ mạng tương tự như chàng trên con đường học hành. Nhưng mà sao cứ nghĩ đến việc tương lai là tôi nghe mí mắt mình cay cay nhẹ. Hình như tôi yêu chàng thật rồi đó. Bởi vì đi yêu một người tầm thường không đặc sắc như chàng cho nên tôi (một người có tham vọng làm vĩ nhân, có tham vọng làm một người phi thường cho khác bần dân thiên hạ) bỗng cũng biết buồn. bỗng cũng chơi cái trò lảm cẩm của mọi người thiếu nữ đến tuổi biết yêu (?) Ấy là việc bói tử vi và khi tôi nhắm mắt thành tâm để chọn một câu hỏi nhỏ.

— Hạnh phúc từ đâu đến ?

Có lẽ nhờ sự nhắm mắt thành tâm quá đổi của tôi nên ngôi sao Vénus đã tìm đến tôi ban cho một câu ý nhị trên bảng trả lời :

— Tùy thuộc vào tình yêu của bạn.

Đúng vậy, có thể chàng không yêu tôi, có thể chàng không phải là người yêu mãi mãi suốt đời của tôi. Nhưng giờ đây, phải chân thành thú nhận rằng : hạnh phúc của tôi là hình bóng chàng. Có người quan niệm viết văn cũng là một nghề để sinh nhai. Cũng có những bậc tài tử viết văn vì buồn, vì muốn hiện hữu những gì mình không có được. Riêng tôi, tôi tập làm văn không phải vì những yếu tố đó mà bởi vì, rằng, thì, mà, là tôi quá yêu chàng, mà rất đôi nhút nhát. Cho nên phải cầu cứu tờ giấy trắng, cây viết học trò, mẩu mực tím để viết thành một bài văn nhỏ, gởi vào một tờ báo mà chàng thích đọc mong được đăng để chàng hiểu được tình tôi. Và nếu kết quả hoàn hảo như quẻ bói bày hành tinh thì quả thật hạnh phúc đã đến và quá đại bổ cho tôi (nói theo kiểu ngôn ngữ của chàng)...

CHUNG THỦY

khuya trên sân thượng □ nguyên thái dương

Khuya là thời gian của đời sống, nếu hiểu đời sống là những suy tư, những ý nghĩ bắt đầu cho một sinh hoạt đúng nghĩa của tình cảm, từ khi tôi yêu T, đứa con gái có đôi mắt mang dáng dấp buồn bã muôn thưở và muôn nơi. Tôi nghĩ vậy.

Và đêm nay, tôi thức kỹ hơn mọi đêm. T., cũng thế. Lý do là hai đứa đã hẹn nhau khi sáng: «Tối nay anh lên cỡ một giờ nha, đừng lên sớm như mấy bữa trước. — Ừ»

Ngọn đèn phòng của nàng giờ nầy vẫn còn để sáng, khi tôi bước lên bậc cấp cuối cùng của thang gác. Nàng tăng hắng thật nhỏ. Thôi chết rồi, ý nghĩa của âm thanh đó tôi quen quá mà: «Ba còn thức đó anh: Xuống lại đi, một hồi hãy lên».

Xuôi thật, ông già tôi nay cũng thức kỹ nữa. Và, bỗng dưng tôi đâm hoang mang: «hay là ông đã biết cái trò-chơi-thức-khuya này của tôi và con gái ông?». Nay là đúng một tuần kể từ cuộc chơi đó khởi sự.

Cuộc chơi thường được bắt đầu từ mười hai giờ giữa cái sân thượng âm u và im lìm, ở đó chỉ có tôi và T. Mười hai giờ, thời gian của hai người yêu nhau, yêu nhau. Mười hai giờ, thời khắc của hai người yêu nhau, nghĩ về nhau, tâm sự nhau ở một không gian yên lặng, êm đềm nào đó. Chẳng hạn như đêm nay, chút nữa đây, sẽ của tôi và T. Trên cái sân thượng này.

Tôi xuống lại căn phòng của mình theo ý nghĩa của tiếng tăng hắng. Thắp một điều thuốc để thấy rằng câu thơ của Huy Cận bao giờ cũng đúng thật? «Thửa chờ đợi thời gian, ôi rét mướt». Như bây giờ, tôi

đang chờ đợi ngọn đèn không được thắp sáng ấy sẽ cho tôi một ý nghĩa là : «Thôi được rồi, lên đi anh. Ba ngủ rồi đó». Quả thật, căn phòng vẫn cứ sáng, khi tôi đứng dưới dóm lên. Sáng. Sáng lóa lổ. Sáng như chưa bao giờ sáng. Sáng miết. Sáng như thể không cách nào tắt được. Sáng hoải. Sáng điên cuồng. Sáng chết được. Ngọn đèn quái ác chưa từng thấy, đêm nay.

Tàn điều thuốc thứ ba, tôi nhẹ nhõm người. Vạt sáng bên ngoài từ căn phòng phía trên đã biến mất. Song, ánh sáng hồi dương (hình như vậy) vẫn còn hoa trước mắt tôi. Điều đó cộng thêm cái ý nghĩ : biết chừng nào ông già ngủ thực sự đây. Hay là bày đặt lên giường nghỉ ngơi, như tôi vẫn thường, khi nằm xuống, một giờ đồng hồ sau mới ngủ được. Khuya là thời gian của đời sống mà ! » làm tôi khó chịu. Nhớ có lần T. nói sơ qua về tính tình của ba nàng : «Ba em, người Việt gốc Tàu, nghiêm nghị, như không đến nỗi khe khắc lắm. Đôi lúc dễ chịu, nhưng không phải vì thế mà anh có quyền lên đây bất cứ lúc nào đâu. Coi chừng, Ba mà biết chuyện mình có nước em bị đầy vô nội trú trường Tàu suốt đời». Tôi nói, «Như vậy sướng, mình tự do gặp nhau hơn chứ.» T. giải thích, «ở đó mà sướng, nội trú trường Tàu chứ đâu phải trường Việt, anh biết không, cả tháng mới được người nhà tới lãnh ra một ngày rồi thôi. Ngán ầy thời gian, nhớ anh, em rục xương, rục trí trong đó ; ở ngoài này anh lạng quạng, quỉ quái, thích dữ !». Tôi chịu thua : «— Đâu có, anh đâu biết khổ như vậy. Ừ mà em đang học trường Việt mấy năm nay, sao lại có thể vô trường Tàu ? Không lẽ em học lại lớp nhỏ à ?» T. trả lời : «Có mười hoặc hai mươi năm đi nữa, nếu cần, Ba tổng cổ vô trường Tàu là em cũng phải vô, anh nghe không?» Rốt cuộc, tôi chịu thua lần nữa. «Thôi, anh không dám lên đây bất cứ lúc nào đâu ».

Đại khái vậy, có một ông «già vợ» như thế cũng mệt. Nhưng cũng đỡ chứ !

Và mười lăm phút trôi qua, kể từ ngọn đèn của căn phòng bị tắt. Có lẽ ba nàng đã ngủ. Tôi đoán vậy. Rất nhẹ nhàng như tên trộm thuộc hạng «nghề» tôi leo lên bậc thang. Cuộc chơi bắt đầu.

Nàng đang ngồi đợi bên chậu Dạ lý của sân thượng. Gió về khuya thổi lạnh hơn lúc nào. Mùi hoa, tạt lại thật dễ chịu cho hai người yêu

nhau. T đưa bàn tay nàng ra đón lấy bàn tay tôi, khi tôi bước gần đèn bờ thành của khoảng sân. Tôi vỗ nhẹ trên má nàng :

— Chờ có lâu không ?

— Mười lăm phút. Còn anh ?

— Gần hai mươi bốn giờ.

— Gì giữ vậy ?

— Nghĩa là anh đã trông, đã chờ kể từ tận cuộc chơi đêm qua của mình. Anh trông đứng, trông ngồi, anh trông đi, anh. . . Trông chạy, anh không nhảy, anh không bay.

— Dữ không. Làm như thương « người ta » lắm vậy !

Tôi phì cười. Nàng lườm. Đôi mắt của muôn thuở buồn bã bấy giờ chứa đựng vài nét dễ thương. Hình như tôi muốn hôn lên trên đó, trên cái buồn bã của nàng. Nhưng không. Nàng kỳ lắm. Chẳng bao giờ T chịu cho tôi hôn, dù là nàng yêu tôi. Và tôi mừng vì điều đó, cái điều hiềm ầy ở những người con gái đã đi qua đời tôi, nhất là T, nàng còn trẻ quá trong vòng tay của tôi vào mỗi tối trên sân thượng, những khuya trên hành lang âm u, vắng người. Tôi thán phục T, dù là nàng bé tí. Tôi mến T, đứa con gái mười sáu sớm mọc trong đầu những nhánh tư tưởng trưởng thành. Và, tôi yêu T vì đôi mắt của em lời nói của em, ý nghĩ của em đã làm mất hết ý nghĩa những đôi mắt những lời nói, những ý nghĩ của những người con gái trên nhiều nơi đã đến với đời tôi. Tôi yêu T, vì nàng biết buồn những hôm có gió tháng tám reo vui, những đêm có mưa tháng mười hát khúc tan mùa, những khuya có trăng tháng bảy cười trên cánh hoa Dạ lý, những đêm có mây che phủ sao trời, khi nàng đứng trên sân thượng một mình suy tư về một điều gì đó.

— Anh nghĩ gì vậy ?

— Nghĩ điều anh đang nghĩ.

— Điều anh đang nghĩ là gì ?

— Hình như em đẹp quá T ạ.

— Lại nịnh nữa !

— Thật tình mà.

— Thật tình sao lại có « hình như » trong đó. Hoặc là đẹp, hoặc là xấu chớ !

— Tại anh quen dùng hai chữ ấy. Và, trên đời này, hình như ít có điều gì tuyệt đối.

— Chẳng hạn như anh nói là anh yêu em ?

— Đúng. Em có nghĩ như thế không ?

— Có, có thể lắm !

— Vậy là huế rồi !

— Huế, huế gì ?

— Anh dùng chữ «hình như». Em dùng chữ «có thể». Tất cả, trên đời này «hình như» ít có điều gì chắc chắn. Đồng ý không ?

Cả hai chúng tôi cười, nụ cười nhỏ đủ để hai chúng tôi hiểu. Gió bắt đầu lồng lộng quanh khoảng trời sân thượng. Gió tung tăng quanh tâm hồn hai người yêu nhau. Gió phất phơ. Gió phấp phồng. Gió lao xao trên hai trái tim đời của khoảng sân về khuya buồn không chịu thâu. Chúng tôi không nói gì nhau nữa. Im lìm.

Và lúc này là thời gian của hoa Dạ lý tung hương thật dễ chịu, T. ngó theo. Và, tự nhiên tôi đọc được trong mắt nàng nỗi hoang mang, lo lắng, cũng như tôi, tôi đang hoang mang, lo lắng : «Biết đâu giờ này có người nào đó trong phòng đang nhìn tôi và T. Và nhất là, ông chủ nhà trọ — bà của nàng — biết được là mệt. «Em sẽ bị dày vò nội trú» Bà sẽ nhốt đời con gái của em trong cái nhà-lao-trá-hình. Bà sẽ chôn đời em trong nghĩa-trang-dành-cho-những-kẻ-đang-sống-mà-không-biết-đời-là-gì. Bà sẽ gói đời em trong bao-giấy-có-chừa-lỗ-để-thở. Bà sẽ cột đời em trong cái chuồng-có-chăn-song. Và, cũng nghĩa là, trong cái nhà-lao-trá-hình này, Bà đã nhốt trái tim anh, trong cái nghĩa trang ấy, Bà đã chôn trái tim anh, trong cái bao giấy đó, Bà đã gói trái tim anh, trong cái chuồng này, Bà đã cột trái tim anh đó, em có biết không T. người con gái của suốt đời mang nhân dáng buồn bã.

Nửa đêm, trăng về khuya càng tỏ, soi vàng cả lòng sân im lìm, cả mấy chậu hoa bên cạnh. Trăng hiền hòa. Trăng dịu mát như khuôn mặt của em. Trăng thơm tho như bàn tay em có mùi hương Dạ lý. Trăng êm đềm như tiếng tăng hắng của nàng. Trăng nên thơ như đôi mắt em buồn bã. Trăng vàng vọt như tuổi đời mười sáu của em. Và, trăng đẹp thật, đẹp như cái nốt ruồi của em bên chiếc miệng. Bầu trời, một đêm thiếu trăng, như khuôn mặt em thiếu đi cái nốt ruồi này. Tôi muốn hỏi T, làm

sao em có được vẻ buồn ấy. Tôi muốn hỏi T, sao em im lìm quá vậy. Nhưng thôi. Tôi yên lặng. Và, niềm im lặng đó cho tôi một ý nghĩ : Con gái phải buồn. Không buồn không đẹp. Con gái phải im lìm. Không im lìm không phải là con gái. Hiểu như thế, tôi mới thấy rằng lời nói mình có giá trị : Những ngày ở đây — từ khi dời chỗ ở đã ba tháng — đã làm mất ý nghĩa những tháng ngày của những nơi mà tôi đặt chân đến. Tôi yêu T, vì T có những điều hiếm thấy ở những người con gái khác. Nói cách khác, từ T, tôi nhận thấy những người con gái đã đi qua đời tôi không còn ý nghĩa. T là đời sống của tôi, có thể nói như vậy, nếu hiểu đời sống là tất cả những suy tư về tình cảm của con người. Dời địa chỉ Phạm-Ngũ-Lão, tôi về Phát-Diem, ở đây, lần đầu tiên tôi mới thấy Sài Gòn (qua 2 năm sống) cho tôi chút ý nghĩa với đời. Sài Gòn của em bây giờ đã biết suy tư rồi, biết buồn rồi, không còn ồn ào như ba tháng về trước nữa. Vì, từ em, từ nhân-dáng của em, đôi mắt của em. Sài Gòn (trở nên) êm đềm dưới cái nhìn của kẻ sống bằng nội tâm, Sài Gòn của em đã bắt tôi mỗi đêm thức nhìn trăng soi trên mây nhánh Dạ-lý của sân thượng về khuya. Sài Gòn của em đã bắt tôi những chiều tháng tám ra đứng bao-lơn nhìn thành-phố đang mùa thu bay lá, nhìn mây vờn trên bầu trời xám ngắt qua mộng ước tình người. Sài Gòn của em đã bắt tôi mỗi sáng thức dậy nhìn em phơi đồ trong lòng sân đang còn tình sương cô đọng trên những cánh lá, những đóa hoa của vườn-mộng-của-tôi-và-em. Sài Gòn, và chỉ có Sài Gòn-của-tháng-ngày tôi đến đây, căn nhà của em, ghi thật đậm đà trong tâm thức của tôi, đúng nghĩa, một tâm thức của kẻ đã bị rách nát từ bao năm nay, giờ đã như được vá lại, tâm thức của người đã bị tật nguyên qua những tháng ngày, nay đã như được có một cây gậy để đứng chỗ nào ấy. Và T là cái miệng vá cho chỗ rách nát. Và T là cái gậy cho kẻ tật nguyên. T.T, tôi muốn cảm ơn em. Tôi muốn nói là, tôi biết ơn em, suốt đời. Suốt đời, cho một cái gì đã mất. Suốt đời, cho một cái gì đã xa. T, tôi muốn nói là, chỉ có em, chỉ có em, mà thôi, mới làm cho đời tôi hồi sinh ý nghĩa...

Đột ngột, T lay vai trong lúc tôi đang hướng về một chỗ xa vời trong khoảng đêm im lìm :

— Ờ, đến một lúc nào đó tất cả phải khuất mắt.

Nàng ngắt một cánh lá bên cạnh, vò nát :

— Và đến một lúc nào đó tình yêu của mình cũng phải vậy ?
— Có thể ? Nhưng mà sao em lại nghĩ về điều ấy ?

T im lặng. Và, hai giọt lệ từ đôi mắt buồn bã của nàng chậm chậm lăn xuống trả lời một câu hỏi. Theo đó, T mím môi ngó xuống hai đóa-phai-tàn dưới ô gạch đỏ của nền nhà. Đóa hoa vội vàng bung cánh. Đóa hoa lỡ mùa trên cành-nước-mắt - của - em. Tội nghiệp. T còn trẻ quá. Song tâm hồn em không trẻ. T là một loài cây, nếu tôi có thể nói như vậy, một loài cây quý hiếm, ở chỗ nó sống hoài mà không cần sự chăm sóc của kẻ giữ vườn; một loài cây bé tí sớm mọc trong đầu những nhánh tư tưởng trưởng thành, sớm mọc trên mặt những hoa-nước-mắt.

Hình như tôi nghe mình hỏi hận một điều gì, điều đã nói với T : «có thể», có thể là một lúc nào đó tình yêu của mình cũng sẽ như bóng trăng kia... Lý do T khóc chắc là từ điều ấy.

Bất chợt, một giọng khóc vang lên từ căn phòng phía trong. Có lẽ là đứa em nhỏ của nàng khóc. T mắt hớn. Tôi giật mình. Rồi tiếng vỗ vế của người đàn bà nghe êm đềm lắm. Rồi tiếng ho của người đàn ông gầy gập, đứt quãng...

— Trời ơi, lấy bình sữa cho em, con.

Bàn tay T bóp chặt bàn tay tôi : «Chết rồi anh ! Làm sao bây giờ ?»
Tôi im lặng.

...

Không có tiếng trả lời. Cuối cùng, người mẹ phải đứng dậy.

Sau đó, căn phòng sáng trưng.

Qua khung cửa sổ, ánh sáng của ngọc đèn nê-ông hắt ra ngoài sân thượng. Người đàn bà chói mắt. Tự đứng, đứa bé im lặng không còn khóc nữa. Và, bóng tôi và T nằm trọn vẹn trong đôi mắt của mẹ nàng. Bốn con mắt ngoài sân và hai đôi mắt trong căn phòng bắt đầu nhìn nhau. Thật lâu...

Một lúc người đàn bà sững sờ.

— Trời ơi, T.

Tiếp theo là câu nói của người đàn ông bằng tiếng Trung Hoa. Đại khái, tôi có thể hiểu là : «Cái gì mà lạ dữ vậy bà».

... Sáng hôm sau, tôi bị dời chỗ ở.

NGUYỄN THÁI DƯƠNG

như ngàn lá vẫn xanh

TRẦN BĂNG TÂM PHƯỢNG

em có nhớ mình yêu nhau từ bao lâu
để những hàng cây trở lá xanh màu
để những ngọn đèn trắng đêm thao thức
để những con đường quăn quít bên nhau ?

có phải trường em là chỗ của bầy chim
mà anh đang mãi miết đi tìm
một đôi mắt nhỏ tròn xoe ấy
ôi đôi mắt nào như mắt em ?

sàigòn dạo ấy chiều hay mưa
anh ngồi xin trời đổi sang mùa
để mai con nắng về hơ ầm
những cánh chim gầy trên phố xưa

ô hay trời vẫn cứ lập đông
nửa đêm hơi rét gập căn phòng
đánh thức nỗi buồn trong ngăn tim nhỏ
có giấc mộng nào đến với em không ?

anh cảm ơn chiếc ghế đá ở tao-đàn
buổi hẹn đầu nao nức những bước chân
ôi bàn tay nào đã ban ân sủng
nở giữa hồn người một đóa băng khuâng.

anh cảm ơn bên nước, phút giận hờn
đêm, bên một bóng dừa đầm ướt sương
có vòng hoa bướm choàng trên tóc
cho đời anh nồng mãi một mùi hương

anh cảm ơn hồ nước giữa công trường
trắng chưa tròn đã vội biết soi gương
trắng tìm dáng em lung linh cánh vạc
hay tìm bóng rùa ngủ giữa đêm sương ?

anh cảm ơn luôn cả một chiếc cầu
người ở hai bờ không thể gặp nhau
bức thành ai xây chắn ngang tầm mắt
khi dưới chân người, nước vẫn trôi mau...

nặng lên đầy sao gió vẫn quạnh hiu
trời vẫn chưa vui dù bao chiếc lá reo
đám đông trong vườn với cỏ cây, muôn thú
còn lại hai người, hai chiếc thuyền bỏ neo...

em, bao giờ khi nước mắt đã vơi
hãy ngược mắt lên nhìn thẳng bầu trời
nói với mùa xuân : tình chưa tuyệt vọng
cây sẽ nảy mầm thay những lá rơi.

nước mắt người tôi yêu

PHI THANH

Trời ơi ! Nước mắt đâu mà lắm thế này hở ? Khóc cả buổi chiều cũng không ngán. Bây giờ khóc nữa, có triển vọng khóc cả ngày mai. Khóc cả trong đêm khuya thanh vắng này. Sướt mướt, nỉ non. Ừ ! Tuyên là con gái thì Tuyên có quyền khóc. Có ai biết dùm cho Tuyên đâu. Có một mình Tuyên biết Tuyên thôi.

Buổi chiều Tuyên ngồi chờ. Nguyên hẹn hôm tuần trước hôm nay nghỉ học đến đưa xuống phố chọn ít cuốn sách. Không biết có đến hay không nhưng hồi sáng vừa tới, chưa kịp cười một chút nào, thấy «ông» Nguyên sừng sộ, phát khiếp.

— Ai cho cắt tóc ? Tại sao lại cắt tóc đi ?

— Cắt có một xiu, chỗ bị nắng...

— Không có xiu gì hết. Không thích cho cắt là không. Cắt một xiu cũng là cắt. Trời ơi ! Muốn tát cho một cái.

— Làm gì mà hung hăng ! Tuyên cười sau câu nói.

— Đùa à ? Coi chừng !

Rồi quay phắt đi, giận giữ, hăm he lung tung, mỗi lần nhìn Nguyên giận Tuyên tức cười ghê. Tóc tai dựng đứng như con nhím sắp tấn công địch thủ, khuôn mặt đỏ chét như trái cà chua, người toát mồ hôi, gòm gòm.

Có lần giận Nguyên đến nhà ngồi cả tiếng đồng hồ, Tuyên không

biết gì để nói nên ngồi nín thinh. Nguyên gườm gườm rồi đứng dậy ra về quên chìa khóa xe, thọc hai tay vào túi quần quay vào hần học :

- Chìa khóa đâu ?
- Chìa khóa gì ?
- Chìa khóa xe.
- Tuyên đâu biết !
- Giả vờ khéo. Đưa chìa khóa đây.
- Tuyên nài nỉ :
- Ngồi với em một xiu đi.
- Không ngồi.
- Năn nỉ mà.
- Đang giận.
- Xin lỗi hết sức. Giọng nói thật dễ thương.
- Không lỗi phải gì hết. Đưa chìa khóa đây cho người ta về.

Tuyên buồn thiu, bàn tay nhỏ nhẹ nhàng, xoè ra với xâu chìa khóa Con mắt nước ngược hiền khô. Nguyên nhìn Tuyên một khoảnh — sao thấy thương em ghê. Anh lẳng lặng ngồi nhíu mày cười thầm — Kỳ nhỉ ? !

Tuyên để xâu chìa khóa lên bàn, dợm bước vào trong.

— Đi đâu vậy ? Ngồi đó.

—...

— Bộ kêu người ta lại rồi đi, không tiếp người ta à ? !

—...

Chiến tranh lạnh mở đầu. Đèn giờ búmng «nhật thể giới» rồi đây. Tuyên đẩy xâu chìa khóa trước mặt Nguyên ? Không nói tiếng nào, cái mặt gì mà như cái «bị», mái tóc lòa xòa. Nguyên nhìn qua nét mặt — Tuyên à ! Em có biết anh thương chỉ một điểm trong em mà đành phải yêu hết cả người em không ? !

— Không thêm nói chuyện sao ? Giọng Nguyên thấp.

Người yêu của Nguyên ngồi đó. Người yêu của Nguyên là như vậy. Hiền lắm, ngoan lắm, dịu dàng, dễ thương, đủ hết nhưng mà đừng đụng tới. Nguyên biết điều đó, «khôn hớn» lúc này mình mà tấn công là chiến tranh bùng nổ lớn nên chiến trường phải thay đổi. Nguyên không làm gì hết mà phải xin lỗi lại, phải dịu hòa lại, làm sao cho Tuyên

nói, Tuyên nói là Nguyên thẳng, đã nín không nói là «lì» khỏi chê.

— Anh xin lỗi, hồi nãy giận quá.

— ...

Im lặng tức là chấp nhận, nhất là đối với con gái. Im lặng như em tức là muốn im lặng để nghe anh năn nỉ. Thôi đừng...

— Không nghe. Tuyên cắt ngang.

Nguyên cười rạng rỡ hơi sưng. Và hôm nay... buổi chiều.

Đang ngồi chải tóc, nghe tiếng xe, rồi tiếng gõ cửa. Tuyên mở cửa cười định nói: Hôm nay, Nguyên tròn học. Nhưng mà...

— Có khách kia.

— Ai vậy?

Tuyên mở rộng cửa, tưởng Nguyên nói đùa nhưng thấy có một cô đang đứng chờ bên xe. Tuyên ngờ ngợ nhỏ đó Tuyên quen quen.

— Ý chết! Mời vào chơi chờ Tuyên một tí.

Tuyên thay đồ đi ra, con nhỏ đã ngồi vào bàn.

Nguyên nói vừa đi vào trong:

— Khỏi cần giới thiệu nhỉ? Tuyên biết Ánh rồi chứ gì?

Xí! Con nhỏ đó là «cái thờ» gì mà bắt em phải biết hờ Nguyên? Nhỏ này phải biết Tuyên, là em, là của Nguyên.

— Tuyên ở đây hờ?

— Ờ... Ánh vào hỏi nào vậy? Không định thi gì sao?

— Thôi chán lắm, mới vào không định thi gì hết.

— Học gì?

— Định ghi danh KH đó.

— Khiếp nhỉ! Hôm nay đi chơi?

— Đâu biết, anh Nguyên đèn kêu đi lấy đồ.

— Thề hờ?

Nguyên vào trong rồi đi ra. Thôi! ghé chút. Đi Ánh. Trễ hết giờ. Giọng Nguyên hách dịch. Tuyên muốn òa khóc to lên, ghét thôi! Chứ sao anh hẹn đi xuống phố với Tuyên, Tuyên biết là anh không quen. Anh bắt Tuyên chờ cả buổi trưa không ngủ, em gội tóc buổi sáng để đợi anh. Em kể cho anh nghe nè. Tức khủng khiếp không! Đi với anh một chút hờ, mất cả ngày của em. Sıra soạn chờ anh, để bây giờ anh đòi xử như vậy hờ? ! Nguyên ơi! Sao anh ác vậy? ! Cái xe đó còn chờ

người khác nữa. Ừ ! đáng đời em mà, ai bảo em chủ quan. Anh muốn hành hạ em bằng cách này. Anh biết «tây» em rồi mà, không thích em nữa thì cứ nói. «Anh không thích đến với em nữa». Rồi chúng mình sẽ xa nhau, sẽ không thêm nhìn nhau. Ra đường có gặp anh sẽ phớt tình Ăng-Lê như với cô nào mà anh đã nói. Em sẽ âm thầm mặc em, sống chết chứ đừng khuấy động em, chớ đừng quấy rối cuộc sống tru ái này của em. Nó nhỏ bé, nó nghèo nàn nhưng nó nuôi em, nhưng nó cho em hạnh phúc Tuyên cảm thấy tay chân mình lạnh ngắt. Xiu đi Tuyên, xiu như hôm ở trường vậy hay xui bọt mép, trợn trăn trăn như mắc phong đi Tuyên. Có cơn gió nào kéo về đập lầy Tuyên cho Tuyên té lăn đùng ra đó, cho Tuyên ngừng thở đi. Nhưng Tuyên vẫn ngồi đó, vẫn cười thật tươi không dấu diếm, vẫn vốn vĩa.

— Ngồi chơi chút, mới đó đã đi.

— Thôi đi, Nguyễn nói tình khô. Trời sắp mưa rồi.

Anh đứng dậy. Nguyễn nhìn Anh :

— Mặc áo mưa vào đi.

Và anh không thêm nhìn Tuyên, anh đút hai tay vào túi quần nghênh ngang ra đường. Anh ngoan ngoãn mặc áo mưa. Nguyễn không chào Tuyên một tiếng như nhũ nhâm — Em thấy không ? Người ta dễ bảo như vậy đó. Nói là nghe, không cãi lời gì hết, cái gì bảo làm thì làm, đừng làm là không dám làm. Đáng yêu không ? ! Dễ thương không ? ! Liệu mà lì lợm với anh ! Con bé hơn Tuyên nhiều, trắng và hồng hào sung sức chứ không xanh xao như Tuyên. Mái tóc cũng dài, mượt đẹp, đáng thanh thanh có vẻ quý phái. Đây đủ điều kiện đó Tuyên.

— Anh về nghe.

— Ừ, hôm nào rảnh ghé chơi. Cảm ơn buổi chiều.

Thuyền đẩy cửa thoáng thấy Anh trao xâu chìa khóa cho Nguyễn. Tuyên khóa trái cửa, tiếng máy nổ xa dần. Cỗ họng nghèn nghẹn, không khóc ngay lúc này. Nguyễn đưa chìa khóa cho Anh giữ đó Tuyên. Hết rồi Nguyễn ơi ! Em tin anh sao nời nữa, thế mà lúc trước anh bảo chỉ có em mới nắm chìa khóa xe được, kho tàng của anh đó. Mỗi lần chờ em đi đâu, anh quăng sâu chìa khóa, chờ anh một xiu anh ra liền. Bây giờ thì khác, em thấy rõ ràng đó Nguyễn. Anh dối em đó. Anh hẹn em xuống phò, mà anh chờ người khác đến phá em. Vái trời cho xe mười tám bánh

tung cả hai người, cho nhỏ Ánh chết ngắc, cho anh thoi thóp thở nhưng anh còn mở mắt, và được còn khuya em mới đèn thăm, em khắc một tấm bia với chữ nổi « Đáng đời anh, chết đi Nguyên ». Cả chiều nay hết khóc rồi nín, ngẫm nghĩ một lát rồi khóc tiếp. Tuyên tức Tuyên khóc chứ có gì đâu. Làm cái gì bây giờ ? Tuyên đâu có quyền làm cái gì. Chẳng lẽ giận Nguyên, giận luôn ? !

Xa nhau à ? ! Đâu có được. Tình yêu của Tuyên mà. Anh và Tuyên đâu có vẽ vờ với nó mà đã ngấm ngấm vun sỏi bấy lâu nay. Nguyên ơi ! Anh đòi xử như con nít, em thù anh đó. Anh còn xơ cấp lắm Nguyên à ! Em cắt hết mái tóc cho anh xem, như một con búp bê rồi em sẽ cạo trọc lóc, rồi em sẽ đi tu, đại gì mà chết... Nhưng Tuyên còn phải đi học, hai năm nữa ra cô giáo nè Tuyên, còn Ba Mẹ, còn em út, còn bạn bè, có chút đỉnh tình yêu đó mà ăn nhập gì. Mình còn trẻ mà Tuyên, yêu đòi lên để mà sống chứ. Thiên hạ đó thì sao ?

Tình yêu là cái thứ gì mà quỳ lụy nó dữ vậy hở Tuyên ? ! Ừ ! Đại gì mà cạo đầu, đại gì mà đi tu, trả thù chứ bộ, trả thù... ừ ! Trả thù nhưng làm cái gì bây giờ và Tuyên khóc ! Buồn quá đi. Ai biết cho mình nhỉ ? Tính đi, tính lái Tuyên thấy mình không được gì hết. Căn phòng trống trải bao lầy Tuyên, bóng tối mù mịt. Chị Linh và nhỏ An đi về quê. Một mình Tuyên, vắng lặng. Tình yêu của Tuyên vô vị vậy sao ? ! Nguyên ơi ! Anh nõ đập nó sao ? ! Tuyên còn cái gì nhỉ ? ! Tuyên chơi với trong sự rạn nứt đó ? Em không tìm được nét ưu ái nào trên khuôn mặt anh, nhưng em đang nhớ anh đó Nguyên.

Nước mắt ươn ướt gò. Không có giấc mơ nào đến với Tuyên...

Trời hực sáng, đầu bùng bức. Nắng hanh hanh qua hàng hiên trước nhà, khó chịu quá ! Mũi nghiền nghẹt, con mắt búp mở hết nổi. Hành hạ thân xác chi vậy Tuyên ? Tuyên bóc tờ lịch chủ nhật, làm gì cho hết ngày ? ! Học hết nổi, sách vở chòn vòn lung tung, chữ nghĩa đi hoang hết. Tuyên tìm cây viết định thư về nhà nhưng cây viết hết mực. Tình yêu như cây viết hết mực. Nguyên đi rồi đó Tuyên, sửa soạn bước đầu của sự rạn nứt đó. Ngày trước cây viết gần cạn mực anh mua ruột khác thay vào cho em hay lâu lâu anh lại dúi cho em chai dầu khuynh diệp—hay nhức đầu mà không có dầu. Kẹo, bánh anh cho ăn hoài thành thói quen. Xa nhau sao được hở anh Nguyên ? ! Rồi đây em

sẽ đi bộ phồng cả chân mà sẽ chả có ai xót xa dùm mình; ngày thi đèn sẽ đốt meo vào phòng thi vì không có ai đón sớm cho ăn sáng, em sẽ mất bình tĩnh khi nắm đề thi và em sẽ ở lại lớp. SP không chứa chấp những người lười biếng như em. Rồi sẽ không có ai mang áo mưa tới đón em ở trường lúc trời mưa, quên áo mưa em sẽ đứng đợi bằng không về đèn nhà, em sốt cho đèn chết, chả có ai mua chai dầu nóng hay mua thuốc cho em uống như bây giờ đây Nguyên ạ ! Em sắp chết rồi đó Nguyên. Anh sẽ hối hận suốt đời vì bỏ em một mình cả buổi sáng hôm nay. Tình yêu của Tuyên dịu hiu, tẻ ngắt. Từ hôm qua em không ăn gì, trưa nay nhịn đói, tuyệt thực đó Nguyên. Buổi trưa đèn muện Tuyên vớ cuộn truyện, mở màng đọc, khóc sưng cả mắt mà muốn khóc nữa đây. Hết nước mắt rồi. Nắng ở trên đỉnh đầu. Sao anh không đèn hờ Nguyên ?!...

Tuyên nghe tiếng đập cửa, lính xét nhà nhưng ngồi dậy không nổi nữa à ? ! Người rã rời, cổ họng đắng ngắt, cát tiếng cũng ran. Một quá như muốn ngắt luôn. Mới ba giờ chiều mà, sao Tuyên thấy lạnh ngắt, lấy chiếc áo len, lạnh dữ tợn nè trời.

— Ai đó ?

Vẫn tiếng đập cửa. Tuyên đi như lết ra cửa. Chân tay run lẩy bẩy như bà già 90 tuổi. Tự dưng Tuyên thương mình ghê. Làm gì mà bệnh hờ Tuyên ? ! Buồn gì mà dữ vậy ? ! Cánh cửa lệch sang bên :

— Ngủ gì dữ vậy ? Sao không mở cửa cho thoáng khí ?

Nguyên bước vào sau câu nói, anh ngồi xuống ghê. Anh hờ hững như vậy đó Nguyên ! Anh không thấy em bệnh sao ? ! Tuyên đóng cửa, đứng dán người ở đây. Nguyên quay nhìn, tiến lên, giọng thật nhẹ.

— Sao mặc áo len, em bệnh à ?

Tuyên gật đầu không đáp, cổ nghẹn, người nóng hừng hực mà Tuyên thấy lạnh ghê. Nguyên thấy thương Tuyên, hơn bao giờ hết. Trời ơi ! Em sốt thề này à ! ? Cát có một chút tóc mà Nguyên ? ! Ghẹo em một tí vậy mà. Thằng Quang hư cái xe — Mày tạt ngang nhà, chờ hộ nhỏ Ánh qua bác tao để nó mang chiếc xe đạp về đi tạm mày ngày, giam nhỏ ấy mày ngày tội nghiệp. Quang à ! Tội nghiệp em mày hờ, bây giờ ai tội nghiệp người yêu tao ? ! Hành hạ em làm chi cho hờ, bây giờ ai tội nghiệp người yêu tao ? ! Hành hạ em làm chi cho thêm đau tim anh. Chắc khóc cả hôm qua, mắt sưng lên hết. Xấu xí

ai mà thương nữa hờ Tuyên ? ! Con sốt quấy rầy, trên thân thể em. Chưa ăn gì hết, chưa uống thuốc có ai mua thuốc đâu mà uống, có ai mua dầu mà thoa. Đói cào cả ruột em, phải không Tuyên ? ! Sao Nguyên ác quá ? ! Vừa lòng chưa hả Nguyên ? ! Đang tội lắm ! Đáng đem mi bêu đầu làm gương lắm. Nguyên miên man trong giòng tư tưởng. Tuyên khóc nức nở trong ngực áo anh. Hình hài nàng đó Nguyên. Anh nói nhugió qua làn tóc rồi.

— Nín đi, mai mốt làm cô giáo rồi, khóc gì nữa.

Với Nguyên đây là thứ vũ khí lợi hại nhất của con gái, Tuyên cũng biết «tây» điều đó và thầy ẩm trong vòng tay anh. Nguyên nói tiếp :

— Cô gắng rửa mặt, chải tóc đợi anh một tí.

Nguyên bước ra ngược về chiếc xe sinh tố, anh nghe gió xôn xao đâu đâu ; với Tuyên là phải một tí, một xiu, một chút, một lát, một chập, một v...v. và v...v.. mà kể một buổi, một ngày... vô lý, em sẽ chết luôn. Nguyên nói nhanh.

— Bà ơi, vất cho tôi ly nước cam nguyên chất, không bỏ đá, không đồ nước, bao nhiêu cũng được. Nhanh nhanh nghe bà.

Ừ ! Nhanh nhanh nghe bà, anh thăm nghĩ như vậy vì người yêu tôi đang khóc ở nhà.

Và một bao thuốc lá. Cám ơn bà.

Nắng xuống dần, buổi chiều dạt dào lạnh lạnh mặc áo len vào và thoa dầu thật kỹ, chiều nay anh đưa em xuống phố nghe Tuyên...

PHI THANH

TUỔI NGỌC NĂM MỚI

số 154

tuyển tập thơ văn tháng giêng

PHÁT HÀNH 20-2-1975

tức mồng 10 tết Con Mèo

mưa ở
nguyễn huỳnh đức

áo người qua đó từng ngày
cho ta rẽ tóc chia hai nu cười
giờ khi mưa xuống nửa trời
chỉ còn hoa mặt trắng rời rã bay
SAO-Y

sau cơn mưa

mưa có giữ bước chân này lưu lại
một vài giây một vài phút được gần
rộng gang tấc mà ngỡ như ngàn dặm
người rất gần mà cũng xa xăm

đời vốn dĩ đã làm nên thất vọng
thì mong chỉ đến những phút tao phùng
hạnh phúc dấu vụt qua mau chóng
hãy đợi chờ với nỗi nhớ bao dung

ta sẽ ngủ một đêm đầy mưa gió
mộng yêu người với cả nỗi ước mong
mơ thấy những con đường xanh thương nhớ
hà ta cùng đếm những bước băng khuâng...

sáng đã gặp và trao hồn bằng mắt
cho nhớ âm thầm vào tận tim đau
và xúc động chẳng thể nào biến mất
khi mỗi ngày ta nhìn thấy được nhau

tan hồn đổi của một lần yêu dấu
đã thốt lời cho vỡ những niềm tin
ta đã bảo yêu người lần thứ nhất
thuyền thầy bờ sau cơn bão lênh đênh.
THỤY UYÊN

làm sao cắt nghĩa

■ HẠ HUYỀN

Ba mẹ tôi hiếm muộn, chỉ sinh có mỗi mình anh Huy và tôi. Nhưng chúng tôi rất thương nhau. Và rất thân nhau, một phần, có lẽ vì tôi và anh cùng có những sở thích, những nhận xét thật giống nhau. Tuy lớn hơn tôi đến năm tuổi, nhưng anh Huy xem tôi như một người bạn anh thường nói không hiểu ở bé có một cái gì đó thật hợp với anh. Đôi lúc anh cảm tưởng như không ai có thể hiểu anh hơn bé, kể cũng lạ, bé nhỉ ? Anh thấy những cô gái của tụi bạn anh, bằng trạc tuổi bé, nhưng hồn nhiên và trẻ con hơn bé nhiều...

Càng lớn, không hiểu sao tôi càng cảm thấy mình xa cách, không thể thích hợp được với đám đông. Ngay cả bạn bè chung quanh cũng vậy. Dù tôi đã cố gắng rất nhiều. Vì thế, tôi vẫn thường thầm cảm ơn mẹ tôi đã sinh ra anh Huy để bầu bạn với tôi, cho tôi không cảm thấy quá cô đơn lạc lõng. Anh Huy như nguồn an ủi đối với tôi. Nếu không muốn nói anh là một người bạn duy nhất hiểu và thương yêu tôi.

Cả tôi lẫn anh Huy đều ham mê nhạc và sách. Nhiều khi đọc sách bỏ cả giờ cơm. Đền nổi mẹ tôi phải dọa rằng bà sẽ nhện dõi theo chúng tôi và gọi đùa chúng tôi là hai con mọt sách. Những đêm trời sáng trăng ánh trăng soi qua cành lá, trái mơ màng xuống hiên, tôi và anh Huy ôm đàn ra sân, mài mê đàn và hát đèn khuya.

Bây giờ thì anh Huy như một con chim vừa đủ lông cánh bay vào bầu trời thênh thang mông tượng. Bỏ lại chiếc tổ ấm êm đêm, thân yêu. Từ ngày anh Huy đi, nhà trở nên buồn bã trống vắng lạ thường. Tôi như bị mất mát nhiều thứ mà tưởng chừng như đã trở thành thói quen không thể nào hiểu được. Những chiều mưa, không còn cái thú hai anh em cùng khoác áo mưa đến một quán vắng nào đó, tìm một góc khuất nhất ngồi nhìn mưa bay mù mù thành phố, nhìn khói thuốc anh lan tỏa trong tiếng nhạc trầm ấm gọi sầu. Không còn những đêm đàn và hát dưới trăng...

Niềm an ủi của tôi bây giờ là viết thư và nhận được thư anh. Tôi thích nhất là nghe anh kể về những chuyến bay. Từ nhỏ, tôi đã yêu bầu trời bao la và những vùng núi đồi cao nguyên quanh năm sương phủ...

Một trong những ngày vui nhất của gia đình tôi là những hôm anh Huy về phép, không khí trong nhà vui vẻ và rộn rịp hẳn lên. Mẹ tôi lăng xăng làm các món ăn cho "ông con trai quý". Ba tôi thì cứ hỏi han anh hết chuyện này đến chuyện kia. Còn tôi, eo ơi, quý hóa biết bao, tôi được một phen đơm cúc áo.

Để trả công, anh tặng cho tôi một câu như thế này :

— Anh mà đi đường gặp bé chắc không nhận ra quá. Dạo này trông bé lớn và lạ hẳn ra.

Tôi bĩu môi :

— Có thể mà cũng nói. Ăn hết cơm hết gạo rồi bộ anh không cho người ta lớn hả ? Còn anh... Tôi giả vờ nghiêng đầu ngắm anh... chằm điếm : Trông cũng phong trần, đáng vẽ hào hoa ra phết đây chứ (lính tàu bay mờ lì). Điều này chắc khó mà tin anh... vẫn còn là của riêng anh quá.

— Thôi, thôi cho anh xin. Anh đã nói là không dám... tôn thờ ai hết ngoài... mẹ.

Tôi rụt đầu, lè lưỡi :

— Anh nói dối không sợ nữa xuống âm phủ bị... cắt lưỡi à ?

— Nói thật không sợ chi cả.

Rồi anh tùm tùm cười :

— Cô bé này, liệu mà giữ hồn.

— Ờ hay, em đã làm gì đâu chứ ? Cái anh này càng ngày càng học ai cái lời nói nghe dễ ghét. Em mách me bây giờ đây. Liệu mà giữ... thân.

— Anh cam đoan bé sẽ không bao giờ dám mách me khi đã nghe xong chuyện này.

— Chuyện gì ? Gớm, cứ ham làm ra vẻ bí mật.

— Chuyện quan trọng thật mà bé.

— Chuyện quan trọng. Chuyện gì thế nhỉ. Xem cái mặt anh làm ra vẻ trịnh trọng thế kia.

— Mà thằng bạn anh cứ hỏi thăm bé hoài.

Tôi đưa một tay chặn ngực, lùi lại :

— Trời ơi, anh làm em hết hồn.

Anh Huy bật cười :

— Bé sẽ càng «hết hồn» hơn khi biết rằng có một anh chàng sắp «mất ăn mất ngủ» vì bé.

Tôi nghiêm mặt nhìn anh :

— Em không đùa nữa đâu nhé. Bạn anh, em chả hề biết ai cả.

Anh Huy nói :

— Tụi nó đọc thư bé cứ bắt anh kể về bé cho chúng nó nghe hoài.

Tôi giật mình. Thôi, chết rồi. Thư cho anh Huy không biết tôi đã viết lan man cái quái gì trong ấy. Cứ tưởng như hai anh em thừa nào. Tôi bỗng dưng giận anh Huy vô cùng :

— Ai bảo anh mang thư em cho «các ông» ấy xem đấy.

Anh Huy cười. Nói một câu mà tôi chúa ghét :

— Lính mà bé.

— Lính, lính, lính. Cái gì cũng lính cả. Làm nghề lính chứ bộ làm «nghề tò mò» sao ?

— Thôi bé, giận làm chi cho mệt. Thư bé viết hay thì người ta thích đọc. Nếu bé không ưa thì cứ xem như chẳng có gì.

Ừ nhỉ, việc gì mà phải quan trọng. Hãy thản nhiên xem như chẳng có gì. Các «ông ấy» đọc thì đọc chứ. Ta đã có... sao đâu nào ? Nghĩ thế, tôi bình thản trả đũa :

— Các «ông bạn» của anh chắc giỏi tài nhận xét lắm nhì. Cả anh nữa. Thư người ta viết thề mà khen hay. Quê. Quê một cục.

Anh Huy cười xòa :

— Rồi tụi anh quê. Tụi anh... không biết nhận xét. Bé muốn nói gì thì cứ nói cho hết đi. Rồi hãy im lặng mà nghe anh nói chuyện quan trọng.

Lại chuyện quan trọng. Cái anh này hôm nay sao mà có lắm chuyện quan trọng thề nhì. Tôi ngồi im không thèm đáp nửa lời, mắt đăm đăm nhìn ra cửa sổ.

— Giận hả cô bé ?

— ...

— Sao không nói gì hết vậy ?

— ...

— Bé nghe anh hỏi không ?

— Đã bảo người ta im lặng mà còn lắm lời.

— Ồ, anh thật là đáng trí. Thề bé nghe anh nói... chuyện quan trọng đây nhé.

Tôi gắt :

— Nói gì thì nói nhanh lên. Cứ chuyện quan trọng, chuyện quan trọng mãi.

— Anh có một thằng bạn thân nhất. Cái anh chàng V. sắp «mất ăn mất ngủ» vì bé đây. Hắn đọc thư bé. Rồi hỏi anh về bé. Ban đầu anh cũng tưởng chuyện thông thường thôi, anh nói qua loa đại khái về bé. Chả hạn bé là em gái độc nhất của anh, bé đang học lớp... Ai ngờ đâu càng ngày hắn càng cảm nặng «vấn chương» của bé. Một hôm chỉ có hai đứa hắn đã thú thật với anh rằng... mà thôi, bí mật nhé. À, anh có cho hắn xem hình của bé.

— Ờ... cái đó... đâu cần thiết. Như thề vẫn chưa đủ «cắm, kỳ, thi, họa».

— Eo ơi, em gái của anh sao mà khó tính thề. Nhưng anh đã bảo cái đó... không cần thiết mà. Miễn người ta biết... thường thức văn chương của bé và nhìn thấy rõ... «hồn» của bé là đủ rồi.

Tôi ban cho anh Huy một câu cuối cùng trước khi bỏ đi ra cửa :

— Từ nay em sẽ không bao giờ còn viết thư cho anh nữa.

Như thế có một buổi chiều nắng hong vàng rực rỡ. Một buổi chiều có những cụm hoa nở bát ngát ngoài hiên. Buổi chiều có cánh thư đèn từ một nơi nào đó, bất ngờ như một định mệnh. Lá thư chỉ vồn vện có một bức tranh nhỏ. Ô hay... mắt tôi có trông lắm không nhỉ ? Rõ ràng là tôi, là hình ảnh tôi trong tranh. Nhưng cánh hoa hồng ở đâu tôi cầm đưa lên môi thề. Và hàng chữ nhỏ thật đẹp dưới cuối bức tranh : Gửi MT nhỏ nhoi dễ thương. V.

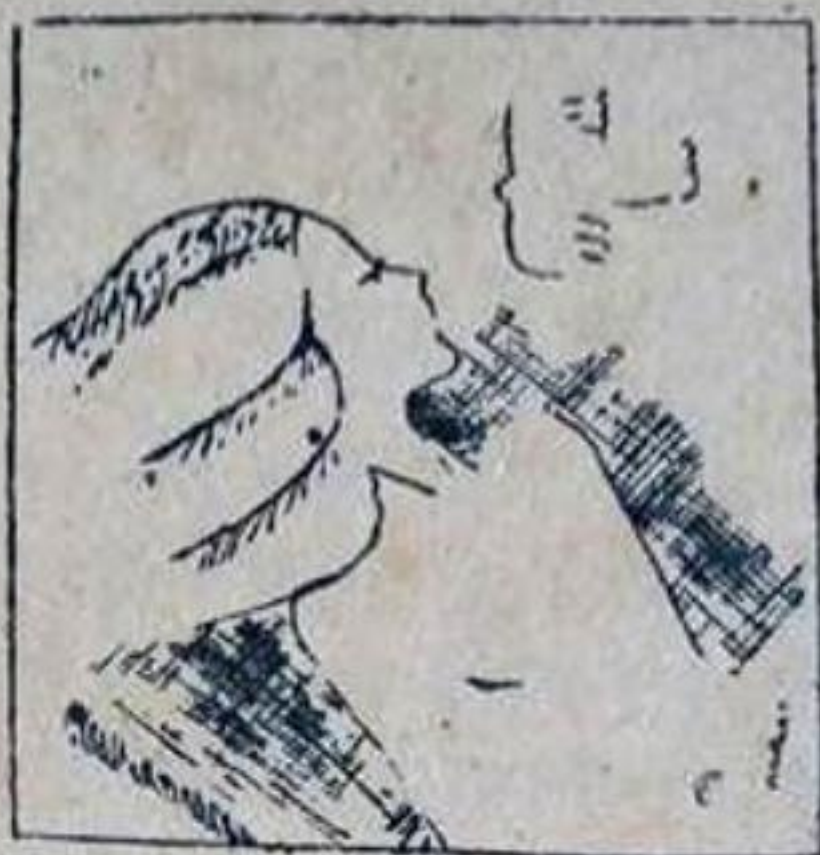
Ôi, một buổi chiều, một buổi chiều mà tôi không thể nói gì được nữa. Cũng như một thi sĩ nào đó đã viết : Làm sao cắt nghĩa được tình yêu...

HẠ HUYẾN

XUÂN HỒNG TUỔI NGỌC

- MỘT TUYẾN TẬP THƠ VĂN HỘI TẾT ĐỂ ĐỌC NHỮNG NGÀY TẾT VÀ ĐỂ MỪNG TUỔI MÌNH VÀ MỪNG TUỔI BẠN BÈ THÂN YÊU
- SỔ IN RẤT GIỚI HẠN, BẠN NGỌC NÊN ĐẶT MUA TRƯỚC Ở CÁC SẠP BÁO, CÁC HIỆU SÁCH QUEN GẦN NHÀ BẠN NHẤT

phát hành 21-1-75
TỨC MƯỜI THÁNG CHẠP CON CỌP

vành khuyên • bên vườn cũ

Buổi chiều, lúc ngồi ăn cơm, Hải chợt tình cờ nhìn thấy mái tóc nội đã bạc trắng gần hết. Có một nỗi buồn ngùi nào đó đã dấy lên trong miệng cơm nghẹn ngang cổ họng. Bây giờ thì Hải đã thật sự trở về, về với ngôi nhà những tháng năm hồn nhiên thơ ấu, mảnh sân lát gạch ẩm ướt phủ rêu, với những con chim bồ câu quen sáng chiều lượn thóc — và về — như Hải đã từng nhủ thắm với mình nơi phố xa ấy — để tìm lại mình cũ xưa sau bao nhiêu năm hầu như thất lạc.

Hải chợt nhìn lên, nụ cười hồn hậu hiền lành của nội như đẩy về an ủi dỗ dành : « Ăn đi con, sao ngồi hoài vậy, bộ không ngon miệng sao, tao nhớ hồi nhỏ mỗi lần đi chợ bây cứ nèo nẹo dặn mua mấy món này mà.» Hải nhìn vào mâm cơm. Cũng những món ăn hồi nhỏ thường ưa thích. Bát canh rau thập tàng lên hơi kèm với đĩa dưa mắm ở góc mâm, những con cá bóng nhỏ thơm mỡ mà Hải đoán là rất cay và rất mặn. Nhớ hồi đó, mỗi lần dỗ dút ăn cơm cô út thường nói :

«Nè, ăn đi nhỏ, cô cho ăn đủ hết, cay, mặn, ngọt, bùi, chua, chát, nữa lớn khỏi trách tao ghen. Và bao lần như thế, con nhỏ vẫn rán nuốt hết miệng cơm nóng bỏng cay xè, dù nước mắt đã dòng dòng trên má và cái mũi nhỏ đỏ ửng tội nghiệp.

— Cô Út bây giờ ở đâu há nội ?

— Ồi, nó theo chồng đi lung tung, lâu lâu mới gởi thư về một lần, tui thì già cả lú lẩn, làm sao mà nhớ. Nhiều lúc thấy nó khổ nội thương quá nhưng làm sao được, hồi trước tao nói không chịu nghe.

Ba nội chầm dứt câu nói bằng một tiếng thở dài, mắt đã rơm rớm nước. Hai vội lảng đi :

— Cái ao sen sau vườn nhà mình cũng còn chứ nội ? Lâu quá rồi, nhớ hồi đó con ghieén nhất mấy cái gương sen.

— Ờ, thì còn chứ mắt đi đâu, có điều bữa nay chắc nó xác xơ lắm, tại bây đi tao cũng làm biếng ra đó, không ai chăm sóc.

— Còn được là đã tuyệt rồi, để chút nữa con ra hái ít bông sen, sáng mai ướp trà uống.

Hai và vội miêng cơm, buông chén đứng dậy bước ra nhà sau, còn thoảng nghe sau lưng tiếng nội : « Có ra ngoài nhớ mặc thêm áo con, trời này đã có gió lạnh.

Trời này đã có gió lạnh. Hai nhắc lại câu nói của nội khi ngồi lên thành bể nước. Hơi buốt từ nền xi măng truyền lên khiến Hai rùng mình. Ngồi đây, Hai có thể nhìn rõ được khu vườn phía sau. Dưới cái màu nhàn nhạt úa héo của buổi chiều vào tối, những cái cây như mang một vẻ ầu sầu quạnh quẽ gì đâu. Bỗng nhiên Hai chợt nhận ra đời sống lẻ loi, cô độc của nội từ ngày những đứa con lớn khôn rồi. bỏ ra đi, với tuổi già theo từng sáng chiều rụng xuống. Hồi Hai còn bé, gia đình còn đầy đủ đông vui biết mấy. Những buổi sáng lạnh hơi sương, vừa xuýt xoa vừa bước xuống giường, theo cô út, đi tư đi bắt cua, mò ốc. Có lần, Hai láu táu sao để cua kẹp vào ngón tay 'cái, la khóc rầm rĩ, báo hại cô út phải theo dỗ dành hết lời lại tớn thêm hai đồng kẹo hồi lộ để khỏi kể lại với nội.

Vui thú nhất là những buổi theo cậu Ba, cậu Sáu để coi bắt ếch, Lưỡi cày đi trước thì mình theo sau, ếch từ những gốc lúa bị động nhảy ra vô sồ, chỉ có việc chộp bó vào giỏ. Đó là những trò chơi thường nhật, còn kể chi những buổi sáng trắng, nằm trong lòng nội, nghe kể những nỗi thăng trầm trong đời con gái nội, hay lắng nghe giọng buồn buồn cô út hát hò, rồi thiếp đi trong hương thơm của giàn thiên lý. Thuở thơ ấu đó, còn quá nhỏ, Hai đâu hiểu được biết bao ầu sầu chịu đựng trong giọng hát của cô út, chỉ cảm được là sao buồn quá, mang máng trong

trí tưởng của Hải thời đó là hình bóng một cô út dịu dàng, tóc đen mượt và hai con mắt lúc nào cũng buồn hiu, ngay cả lúc cười. Ôi, có phải hai con mắt phiền não đó là nguyên nhân biết bao khổ sáu trong đời sống cô không hở cô út rất quý ?

Bây giờ, mọi người đều đã bỏ đi hết, như ngôi nhà chia ra từng mảnh vỡ. Mỗi người mang theo đời sống tan tác, buồn rầu của mình đi nơi khác. Cô út theo chồng long đong lêu bêu khắp chốn, cậu Ba đi lính ở xa, còn cậu Sáu thì trốn biệt vào một đêm nào đó, mặc nội khóc lóc, ngăn cản. Cậu Sáu, bây giờ cậu lớn lên, thành một người xa lạ ở chốn nào đó, chắc hẳn là không còn giống chút nào với người cậu nhút nhát hiền lành hay cười của Hải thời xưa. Lần bạo dạn đầu tiên và cuối cùng của cậu là lá thư tỏ tình viết toàn bằng mực tím, dày đặc bốn trang gởi cho chị Khuê. Lá thư không được hồi âm, và cũng chẳng còn dịp hồi âm vì một tháng sau đó thì chị Khuê lấy chồng. Mọi tình trong im lặng của cậu, thề là tan.

Buổi sáng, lúc Hải đang ngồi gọi đấu bên thành giếng thì Ngữ đến ! Có một khoảng im lặng nào đó đã mở ra giữa hai người. Không phải mới từ bây giờ, mà Hải cảm thấy như nó đã bắt đầu từ những bước chân đầu tiên đời nhà của người con gái. Thốt nhiên, Hải cảm thấy buồn rầu. Ngữ hay một ai khác thì cũng vậy thôi. Vẫn những khoảng cách không thể nào xóa bỏ. Hải cũng không hiểu nổi mình ra sao nữa. Những năm nơi phò xa với những ngày trôi qua lặng lẽ, Hải vẫn chưa một lần bắt gặp điều mình tìm kiếm hay tưởng thề. Rốt cuộc, chỉ làm vỡ thêm những ảo tưởng thời thơ ấu mộng cũ.

— Vẫn thích gọi đấu với bố kết à ?

— Sao lại vẫn ?

— Ừ, thì mỗi năm qua, làm sao dừng lại sự đổi khác của mình.

— Bộ nói chuyện với Ngữ là cứ đổi khác với không đổi khác ngoài sao, thôi dẹp.

— Còn bộ nói chuyện với Hải là cứ cãi lộn hoài sao.

Hai người cùng cười. Tiếng cười làm vỡ ra khoảng không gian yên tĩnh của buổi sáng. Những chùm lá ướt sương như rung động. Hải rũ tóc, nhúng xuống nước một lần cuối cùng rồi đứng lên lau khô tóc và bắt đầu chải. Mùi bố kết pha chanh loãng trong không khí, thoang thoang, dễ chịu.

Tóc Hải đã dài thêm nhiều quá nhỉ.

— Ừ, bởi chỉ còn duy có nó là thuộc về mình.

Hải con mắt Ngữ nhìn tự nhiên lạ đi, nóng nản. Hải nhớ câu chuyện mình đã đọc được ở đâu đó. Những mâu thuẫn thoai dễ thương của một người con gái nhỏ và mối tình mỏng như sương đã vỡ giữa hai người. «Anh thương em hết cả mười ngón tay, biết không?». «Không biết». Nhiều lúc Hải cũng đã tưởng tượng ra thế, những câu nói giữa mình với một người nào đó. Những giấc mộng mà đôi khi Hải tưởng như mình đã tan vào trong đó cùng với một chút bối hồi nhẹ, rất êm đềm.

Về rồi, lúng túng một cách tội nghiệp của tên con trai trước mặt làm Hải muốn bật cười. Và tự nhiên, Hải nhớ đến Viễn, đầy lòng. Buổi chiều nào, bên khung cửa sổ mở ra khu vườn xanh đó, bàn tay anh đã đặt trên tay em, và giọt nước mắt đã nhỏ xuống, hạnh phúc, bùi ngùi. Bất giác, Hải nhìn xuống tay mình. Bàn tay bé nhỏ, trắng xanh. Anh, thế là đã như một quyết định, giữa chúng ta. Em về lại chôn cũ của mình với những mảnh hạnh phúc đã vỡ. Không còn gì nữa để nói, cũng không thể báo đó là lỗi lầm của ai nữa, trong hai người. Hãy về với cõi đời thanh thang bát ngát của anh, và quên, như quyển nhật ký của một mùa nào em đã cất vào ngăn tủ, khóa kín, khóa luôn cả một thời con gái ngây ngất, bối hồi.

— Hải nghĩ gì thế?

— Không, có gì đâu.

— Tôi có cảm tưởng như mình luôn luôn là một kẻ lạ trong ý nghĩ Hải.

Hải cười gượng:

— Tùy bạn, tôi không muốn giải thích sao cả.

Và lại, giải thích sao nữa hả Ngữ, khi chúng ta đã không còn tin nhau, khi mà những câu nói của người này đã phá đầy âm vang lạnh lẽo trong hồn người kia.

— Thôi tôi về, Hải...

Tiếng bước chân Ngữ ngập ngừng xa dần. Hải không quay lại. Có thể là tàn nhẫn nhưng rồi Vũ sẽ hiểu, đôi khi người ta không thể giả vờ.

Viễn yêu, thế là em đã một lần nữa lỡ mất lời hẹn với anh. Và có lẽ suốt đời ta cũng không còn bao giờ được nữa, thực hiện những lời

hẹn cùng nhau. Anh có hiểu ? Hải muốn bật khóc... «Em về ngoài đó bao lâu ? Không biết nữa, chắc có lẽ khoảng một tuần. Đừng dỗi nữa, nhỏ em không phải là một cô bé chuyên môn nói dỗi đâu. Anh hiểu. Có lẽ bỏ có lý khi quyết định như vậy.» Tôi đã khóc và, làm sao anh hiểu được, làm sao anh hiểu được.

Buổi tối lúc đã phụ nội dọn dẹp xong hết, Hải chui vô buồng của mình. Đã một tuần nay không viết thư cho Viễn. Hải nghĩ lấy giấy viết. Dù sao đây cũng là lá thư cuối cùng em được viết gửi đến anh, rồi thôi, như sự im lặng chúng ta đã ngầm giao ước với nhau. Bây giờ thì em không thể nói hoặc nghĩ gì nữa. Chúng ta tựa những con chim tội tình bay đã mỏi cánh để tìm nhau nhưng trên ý nghĩa thực sự nào đó của đời sống ta đã lạc mất nhau. Phải không ? Với đôi cánh yếu, em làm sao chống chọi lại được với những cơn gió hung bạo thổi bay từ mọi phía, với tiếng kêu quá nhỏ so với những lời ồn ào bốn phương tám hướng, làm sao em có thể gọi được hồn anh. Năm nay em thi Viễn ạ, và như thế phải tập quên hết mọi sự, nhưng dù đã khuyên như mình hàng trăm lần đi nữa thì nước mắt cũng vẫn cứ rơi hoài trên sách vở, cho dù là vở toán. Những con số đôi khi cũng nhìn em cười thương cảm. Tựa như chúng hiểu. Mà Viễn, có lạ lắm không khi đôi lúc em bỗng thấy người hiện về trong lòng giấy, giữa những bài tính rồi mù. Cũng mắt nhìn đắm đắm thân ái, cũng môi cười rạng rỡ nỗi sầu nên em cũng phải cười lời, vì bạn xa hờ, may mắn biết bao khi ta còn được cười khóc với nhau...

Nhưng lá thư đã không bao giờ được gửi, và ở một phố xa nào đó người đàn ông sẽ không còn một dịp nào để ngồi đợi một người về. Bởi vì một viên đạn vô tình trong cuộc đánh nhau đêm đó đã đi lạc vào khung cửa sổ mở rộng và đi luôn vào tim người con gái khi nàng đang viết tới những dòng cuối cùng của lá thư. Giống như một đoạn nàng đã viết :

«Bây giờ em hiểu, hạnh phúc giống như một cái chết, khi hấp hối chính là lúc ta biết còn yêu quá cõi đời...»

VÀNH KHUYÊN

như
nỗi đau
này

RƠ TEM • RƠ TEM • RƠ TEM

Tụi bạn của chàng mời em viếng thăm căn gác trọ. Em ra lệnh hãy đón rước em bằng những nghi thức thật đơn giản. Đừng treo cờ treo xí rườm rà, cũng đừng xe tăng đại pháo để làm em hoảng sợ.

Thế rồi một buổi sáng đẹp như hoa mới nở, em mặc chiếc áo trắng học trò thật dễ thương, với chiếc bảng tên Gia Long nho nhỏ hiển lành. Em dọt lên xe, cùng chàng nghiêm trang tiến đến «địa điểm hành lễ». Lòng em lâng lâng sung sướng, hồi hộp đợi chờ những niềm vui kế tiếp.

Tụi em được trưởng ban tiếp tân hướng dẫn đưa lên gác, trong khi bọn tên khác đứng ngoan ngoãn nghênh chào — Em nói «miễn lễ miễn», rồi truyền lệnh cho tất cả hãy bình thân, ngồi, loay hoay rót nước mời em xơi, và còn bọn «tên» kia sao mà «rụt rè» thế? Cứ đứng dón vào một góc tường thì thầm mí nhau cái điều gì nho nhỏ. Hỡi bọn con nai vàng ngơ ngác, các con ngạc nhiên lắm ư? Ta là người con gái dễ thương nhất Gia Long, nổi tiếng suốt từ Cà Mau thẳng tới Nam Quan, khiến thế giới cũng đem lòng nể phục — Chàng của ta đang đứng trước mặt các em đó, không sợ bay đầu hay sao mà dám nói xấu ta điều gì không rõ? Này các con, lại đây ta bảo.

Em mở một loạt phòng vann, mới hay rằng cả bọn đều đang đau khổ

tơ bởi vì tình bạc như vôi ! Chàng thứ nhất, giọng rầu rầu kể lại thời vàng son năm xưa năm xưa, khi hai đứa thương nhau mà không dám nói yêu nhau. Đến khi dám nói yêu nhau thì nàng đã bị bom đạn xé xác tàn tành. Chàng trách móc người tại sao không nói một lời ly biệt, để người ở lại một mình với nỗi trống rỗng khôn cùng. Lời trách móc bằng quơ của chàng làm em cảm động vu vơ.

Chàng thứ hai đưa tay chỉ chiếc đầu trọc lóc (kiểu Đoàn Dự), lắc đầu cay cú kể rằng... Nếu biết rằng yêu là đau khổ, thì tôi đâu có dại gì vẫn vương thương nhớ đêm ngày. Tôi cứ ngỡ yêu là chỉ chết trong lòng «một ít». Nhưng không ngờ tôi đã chết quá nhiều mà chẳng hề hay biết. Tôi thất vọng, cô ạ, tôi bất hạnh quá !». Chàng tỏ bày được bầu tâm sự, vừa nhẹ nhõm vừa âm ỉc thêm, đưa tay xoa nhẹ mái đầu trọc như chửi thương tiếc lắm. Em chia xẻ nỗi đau của chàng bằng câu thơ photo copy :

Em nên điểm phấn tô son lại
Ngạo với nhân gian một nụ cười.

Em có ý khuyên chàng đừng thêm thất vọng cứ xông lên và tìm một kỷ niệm khác, để khi râu tóc bạc phơ nhìn lại tỏ tình : Hôn em, kỷ niệm. Nghe quen quen, chàng nhỉ ?

Chàng thứ ba đưa mắt nhìn ra cửa sổ, giọng buồn buồn đầy nuối tiếc :

— Chẳng phải là ngây chẳng phải là điên. Bởi vì nhà khó hóa bán thân. Nếu nàng hiểu giúp tôi như thế thì đâu đến nỗi nào. Nàng cứ chê tôi bẽ bối, nhớp nhúa, cù lẩn, thiếu chất nghệ sĩ. và hàng ngàn danh từ... chuyên môn khác — Tôi buồn, nàng cũng cứ vui, cứ tàn nhẫn hững hờ, không thêm nói với tôi một lời, không thêm cười với tôi một nụ, và cũng chẳng thêm đưa mắt nhìn tôi một... liếc !»

Rồi chàng lắc đầu ra vẻ thất vọng náo nức, đưa tay sửa mái tóc đã rối bởi từ khi tình phớt.

Chàng thứ bốn thờ dài ngao ngán, dềm trên đầu ngón tay :

— Một, Hai, Ba, Bốn. Đã bốn tháng rồi, cô ạ, mà nàng vẫn chẳng cho tôi một tấm thư. Tuần nào tôi cũng năn nỉ «hãy bỏ qua cho anh những lỗi lầm cũ, anh đã hối hận lắm, tha cho anh đi». Nhưng nàng vẫn khăng khăng từ chối, bảo rằng yêu nghĩa là không phải nói hồi tiếc. Mà tôi có

tội lỗi gì cho đáng. Nàng chỉ gán cho tôi một cách oan ức vô cùng. Tôi nghĩ chắc trường hợp của mình cũng giống Thị Kính chẳng, nên còn hy vọng ngày đất trời soi sáng nỗi oan bao la này.

Chàng cúi đầu, đưa tay làm dầu thánh giá, cầu khẩn. Hỡi các chàng trẻ tuổi, em thương chàng quá, em yêu chàng nhất trên đời. Nghe chàng tỏ bày em cảm động quá. Lấy tư cách là đứa con gái đẹp nhất trên đời, em xin thay mặt toàn thể chị em toàn quốc có lời ai điều cùng tất cả những con nai vàng ngơ ngác.

Sau khi... ân cần thăm hỏi và ủy lạo anh em thương bệnh binh (bệnh đau tim), viên trưởng ban tiếp tân đưa hai đứa em ra về trong niềm hân hoan khó tả.

Em còn hung hăng dọa «chàng của em» một phen nữa chứ :

— Đó, anh xem mà giữ mình. Đừng chọc giận em mà chết. Em còn dữ hơn mấy «con» kia nhiều lắm, nhé !

Chàng «dạ» một tiếng nho nhỏ nghe rất ngoan, rồi dõ ga chạy như bay !

RƠ TEM

HÃY TÌM ĐỌC CHO BẰNG ĐƯỢC CHỦ NHẬT UYÊN ƯƠNG

Truyện dài của ĐINH TIỀN LUYỆN

- Truyện ngọt như chanh đường còn đọng trên môi vừa mọng.
- Truyện thơm như hoa lan sân trường.

TUỔI NGỌC XUẤT BẢN. ĐÃ PHÁT HÀNH

NHƯ Ý ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI
một chút hương thời gian

TỪ KÊ TƯỜNG

- Truyện dài mới nhất, thơ mọng như những truyện dài thơ mọng của tác giả HUYỄN XÚA.
- Một truyện dài mọi người phải tìm đọc.

NGUYỄN TẤT NHIÊN

như màu trang vở cũ

I

Giờ này, trên đây, nhỏ đang làm gì đó nhỏ ? Một câu hỏi xưa như kinh thánh mà cũng bắt diệt như thánh kinh của những tình nhân cách biệt nhớ nhung, chắc nhỏ cũng vừa hỏi anh (bằng có là anh mới ách xi). Có bao giờ nhỏ nghĩ rằng tình yêu và hạnh phúc như hai mặt gương soi đối diện ? Chúng chẳng soi thấy nhau gì cả, nếu không có sự hiện hữu của mình. Và chúng chỉ soi được bóng mình với bề ngoài diêm dúa, điệu bộ. Anh muốn nói đến sự dối lừa. Có bao giờ nhỏ nghĩ rằng tình yêu và hạnh phúc chỉ là sự dối lừa mà thượng đế đặc biệt riêng tặng loài người ?

Gần tàn điều thuốc, tôi hỏi :

— Em đóng kịch được chứ ?

— Không.

— Gồng lên xem nào. Ông bạn Hòa đã cho biết là năm nay ông định dựng một vở kịch ở trường đại học Đà-lạt. Anh đang chờ ông gọi kịch bản về.

— Ai đạo diễn ?

— Anh.

— Anh vừa đạo diễn vừa diễn viên ?

— Ừ. Anh định sắp em một vai.

Nàng rụt cổ :

— Thôi, khó lắm, em sợ lắm.

— Không khó lắm đâu.. Kịch ngắn, chỉ có hai vai, anh với em
tha hồ múa rồi.

Nàng cúi đầu, do dự :

— Để em nghĩ xem.

— Không nghĩ chi hết, anh đã chọn em rồi. Tầm vóc mình rất
tương xứng. Mình vừa là đôi tình nhân ngoài đời vừa là đôi tình nhân
trên sân khấu. Thiên hạ sẽ buồn, sẽ vui, sẽ mệt theo mình. Anh là người
của đám đông, em là một phần tử đã tách rời đám đông phải đứng cạnh
anh.

Nàng cười :

— Anh lúc nào cũng đầy ắp tự tin.

— Và tự kiêu...

Giờ này, trên đây, nhỏ đang làm gì đó nhỏ ?

« Đà Lạt 5-1-74

Ông,

Nhỏ buồn,

Nhận thư và quà ông lúc bắt đầu thi môn thứ nhất của đệ nhất
lục cá nguyệt. Buổi sáng, trời ngập sương nhỏ đứng cuối hành lang ắp
hai tay lên má lạnh run, thềm ngủ quá ông ạ, nhỏ chong đèn tròn mẹ
chui xuống gầm giường học sáng đêm mà. Mẹ Cécile đèn đưa quà cho
nhỏ và bảo sương nhé, ai thế ? Nhỏ nhìn mẹ cười buồn rười buồn :
anh con. Mẹ vỗ vỗ đầu : ráng thi nghe con : Rồi mẹ đi. Cái lúp xanh
phấn phật với những sợi tóc mai ủ kín hai mang tai lỏng buột trong gió
sáng. Người tình của Chúa, bình yên quá ! Ông có thấy đó là một
điều hạnh phúc không ? Mùa thi làm rồi đau từng ngón tay, từng sợi
tóc, rồi đau đèn giọt nước mắt ứa ra thấm lặng ở những khuya sách vở
vung vãi ngủ vùi. Nên cả tháng không thư, biếu nói gì với ông bây giờ
ngoài nỗi buồn, mà nỗi buồn thì ngập lụt đầu cổ, hỗn xác, buồn thất ruột
tím môi, ông. Thi xong, đau. Vừa vận cho mùa Noel nằm trong chăn

khóc mướt. Đêm Chúa, mẹ dắt đi lễ, qui ngoan qui hiền ở một góc, chuông đồ trăm ngăm nhỏ hiền mắt thánh, nhỏ nghĩ ông vui lắm ở Biên Hòa. Đền ông một lời chúc thật nồng dù đã quá muộn, ông nghe.

Nước mắt đã ứa đỏ môi cay con gái. Ở đây mẹ chỉ biết có mình cô và dượng, chỉ hai người đó mới lãnh nhỏ ra khỏi trường được thôi. Luật nội trú là thế. Nhỏ xin lỗi ông, không ông giận, tội nhỏ vô tội.

Mười ba trường mở kermesse, chắc là rộn rịp lắm, bẽ bẽ công việc, chắc là nhỏ sẽ lấy vui lắm với bạn bè. Ông có chúc nhỏ vui không? Mùa đông buồn hơn mắt khóc mà, ông chả tội nhỏ tí nào hết. Đa-lạt là nằm mỗ sâu, nội trú là quan tài lạnh, nhỏ nằm trong đó, nhỏ ăn, nhỏ ngủ, nhỏ chơi, nhỏ học, như cái bóng với cái bóng. Thấm. Chết.

Nhớ hội chợ tết trường Ngô-Quyền quá. ông Cây nêu cao ngất ngưỡng với tờ báo xuân lác lư, những gian hàng nồ nức như chợ chòm hồm, nhưng mà nhớ nhất là con nhỏ áo bà ba trắng tròn bạn bè đang vui vẻ ăn uống la hét thầy ghê xuống thư viện chơi với ông, ông "cụ" học sinh. Gian hàng Cụ Học Sinh một mình ông xóc nồi, ông hát hay ghê, ông ngâm thơ hay ghê, ông thổi sáo, ông đàn hay ghê... Sao mà ông lắm tài thế? Ông, sao mà nhỏ chả biết cái gì thế ông? Ông dành của nhỏ hết rồi mà, ông tham lam tợn đời. Mai một ông dạy nhỏ thổi sáo nhé, eo, nhỏ mà thổi chắc thiên hạ chết hết (bởi rách lỗ tai ấy). Nhỏ biết năm nay Ngô-Quyền cũng tổ chức như thế, ông có dự không? Dự đi ông, nghe. Ông, cho nhỏ một chút xiu vui ké nhé.

Chiều mù 6-1

Chúa nhật long ngong loanh quanh trường, chả biết làm gì cả dù có quá nhiều chuyện để làm. Trưa cuộn trong chăn lồi một xấp thư ra, nâng niu từng cái. Thân tình là đây, ngăm ngủi là đây. Đọc thư ông. Nghe chừng trong lòng có nỗi buồn vỡ ra, xót xa. Những thân tình đã là những hệ lụy. Thôi ông, nội trú tường đầy tường kín, hãy để cho con chim nhỏ bình yên ngăm cảm tiếng hát. đã bỏ lại một thời lao đao, cuồng quít ở phố cũ trường Ngô Quyền xưa, đừng bắt nhỏ qua những khúc quanh ông đã đến, đã bỏ đi, đã mất hút... quá lạ lùng mắt nhìn mười bảy tuổi. Nhỏ sợ chết được những ớn ào, những vội vã nên nghe ông, có đến hãy bằng bước nhỏ nhẹ, bước nâng nịu mây khói, đã là thiên đường thình lặng mà.

Mùa đông và cái hẹn của ông như ly nước nóng hong mắt đắm đắm rời đau. Anh đào nở, ông cũng nên đèn, qua những con đường run rẩy để nghe một chút rét mướt dịu dàng, sống cho mình, riêng mình một cõi. Chúc ông cười hờ hắt răng và gặp nhiều chuyện ly kỳ, vui vẻ ông nghe. Nhỏ không đùa đâu, mẹ nội trú giữ con gái hơn giữ của, ông đèn trường chắc gì mẹ cho nhỏ ra, chỉ nói chuyện thôi chứ đừng nói chi việc đạo phở xá. Trăm ngàn lý do để mẹ đưa ra. Chấm hết, chấm hết. Có thể, biết đâu nhỏ sẽ đứng đâu đó, một góc lầu khuất tối hay một khung cửa sổ mở ra lồng gió nhìn ông bỏ đi, mẹ ạ. Hãy nói nhỏ với Ngô Quyền rằng: Chim núi nhớ Ngô Quyền chim núi khóc, ông nghe.

Sáng mù 7-1

Đêm mơ thấy về Biên Hòa, thấy ông ghê gớm lắm, thấy bạn bè ghê gớm lắm, bỏ hết quên hết, nhòa mất hết. Nhỏ nghe chừng có ngàn phiến băng rã ra, vỡ nát. Thấy nhỏ về vùi trong tóc mẹ khóc mướt, mẹ ơi, con gái mới bảy tuổi sáu đời. Con gái thương mình, thương mẹ chùng lòng. Thấy tay mẹ dài, mắt mẹ ướt, thấy nhỏ hỏi hoài một câu sao mẹ bỏ con thui thui, sao cha mù đời, sao tình chết mẹ mang, gánh ăn năn cha nặng, sao xác-chết-tình-xưa của mẹ của cha cứ theo trời quít chân con?... Ông ơi, mẹ khóc, nước mắt nghìn lần cho cuộc tình rã vỡ ngày xưa.

Sáng dậy, đứng trước lavabo áp nước tê run lên má, gương ơi, mắt ơi, môi ơi... ông ơi, sao rời, sao buồn? Cười với nhỏ một cái đi. Thèm cười ghê lắm, sao chả nhếch môi run?

Dù sao, nhỏ cũng ráng nghe lời ông, phải «cổ vờn vai mà sống» ông ạ...

«... Nhiều lúc nhỏ muốn nói với ông những điều nhỏ nhoi khiêm ớn nhỏ nghĩ ở cuộc đời dài này lắm chứ. Nhưng sao cứ thấy ông ngủ ngủ xa khuất, ông mộng mên, lênh láng, lông bông thế nào. Nhỏ hay quên và cũng hay nhớ. Như ông. Rồi cái chi cũng một thời, qua mắt hút. Người ta cứ nghĩ rằng bớt mơ mộng để sáng suốt hơn. Nhưng ông thấy mà, sáng suốt không phải là tìm được lời thơ ngây cũ. Đời sống một ngày một chắt chổng thêm đuôi kéo, mòn mỏi lê thê. Nhỏ lắc đầu hoài nên ngủ mơ hoài, không muốn mơ vẫn cứ mơ, mơ hoài, những giấc

mơ đẹp, nhưng nụ hồng rũ cánh buồn hiu khi chưa kịp nở một cánh nhỏ ngát hương nào, nhỏ thấy mơ hồ và thương ơ cái hình ảnh đó.

Nhỏ mới đi phở về, phở chiều êm và sâu. Qua mấy tú kính thấp thoáng mắt môi trôi nổi, nắm tay nhỏ bạn, tay lạnh run, đầu trống không. Hồn tôi bỏ tôi mà đi đâu mất biệt. Về trường, thấy Soeur cười đẹp như con gái, thầy nhà thờ lặng lẽ lẳng mạn sương mù, thấy một chút máu rớt xuống chân thành đá. Có phải, một chút nhớ mù khơi, một chút hồn phở cũ thức giấc trở mình đau xót mây chục con mắt quay lui quay ngược. Nhỏ vẫn vậy, quần quanh hoài cái đuôi cụt lê thê hệ lụy của mình.

Ừ, tháng năm ông vào quân trường, bỏ một lớp áo và lấy một một lớp áo, mới mẻ, ngượng ngùng. Chúc ông vui, ông buồn, mắn may, may mắn. Ừ, tháng năm nhỏ rời chào sách vở, này thi cử, này những ngọn đèn cây thấp lén leo lét nửa đêm sâu lạnh, này những cơn trở mình không yên chữ nghĩa, những yêu đuôi lướt qua, những mới mẻ cúi xuống... có còn một lỗ trống nhỏ nào cho ông nghĩ, nhỏ nghĩ, đèn nhau một khoảng khắc nào không ? Hay quên, quên mất. Ngó lại. Lặng câm. Xa lạ. Ừ, ông, ông có một đời mù ngạo mạn còn nhỏ thì ngàn năm lỉ năm mù đời mắt mát. Nhỏ thả cho bóng bay, nhìn theo, ngăn ngợ nước mắt vẫn dài, nuôi. Còn hơn, nhìn bóng vỗ ngay trong tay nắm, đau xót, ích chi.

Đêm nào mẹ cũng đứng đầu giường, nhìn nhỏ cười và bảo nhỏ học ngoan học chăm. Thương mẹ quá đi ông, nhỏ không đời nào thích làm mẹ buồn hết.

Nội trú quận ruột buồn, ông nói cái gì cho nhỏ vui một chút, than hoài làm nhỏ thờ theo...

Anh biết nói cái gì cho nhỏ vui một chút bây giờ ? Ngoài những mẩu chuyện đời anh tràn trề bóng tối, ngoài những cay cú, oán hờn ngấm búng trong chuyện nhiều năm. Nhỏ có sân trường tuổi thơ xúm xít bạn bè để luyện tiếc. Anh có đôi người tình học trò điêu ngoa, vài ông thầy tàn nhẫn, dăm anh em kết nghĩa phản trắc để nhớ nhung. Nên, anh yêu khí hậu rét buốt, yêu sương mù, yêu mẫu người bệnh hoạn. Nhỏ kể lè

nhỏ mặc cảm về chứng đau tim nghiệt ngã càng nhiều, anh càng lao vút tới bởi đau thương là công chính của tình yêu.

Giờ này, trên ấy, nhỏ đang làm gì đó nhỏ? Anh đang quay mòng mòng nhớ nhỏ đây. Anh đang hình dung những con đường sương sa mù mù thành phố lặng, cao vời, tĩnh mịch, êm ru, có sườn núi lấm li, có sườn đồi có mượt với đàn bò thành thoi, có lũ thông già nhân danh mùa đông, có anh lêu khêu lom khom quàng vai nhỏ xinh xắn, mũm mĩm, thấy ghét. Anh đang thềm cắn vào đôi má phình phính hồng ngon lành như cắn ngập răng thứ trái cây gì chín mọng ngọt ngào hương. Gắn hai năm, một núi thư từ, lá nào cũng tỉ tê, đổ trút tâm sự vào nhau, vậy mà, xa cách vẫn cách xa. Gắn bốn năm quen, mình vẫn không hơn không kém, chỉ là hai kẻ biết mặt biết tên biết tuồng chữ nhau. Một giảng sinh và một tèt nguyên đán rồi, làm sao anh gửi thư đòi lên thăm nhỏ cũng đều bị cúp liên lạc ngăn hạn.

Chiều đang chầm chậm kéo lùi từng vạt nắng lưu luyến trên những mái nhà. Thành phố sắp sửa lên đèn. Hoàng hôn bắt đầu lan tỏa một cách quý phái bằng chút mòng mù sương. Tôi vuốt tóc nàng, mềm mại hàn tay gian dối. Nàng ngồi im mơ màng. Hạnh phúc chỉ đến với người mới biết yêu. Đời sống hạnh phúc chỉ thích thú đối với kẻ mơ mộng. Có lần nàng khóc tím tã trong ngực áo tôi, bởi lần ấy tôi quá mạnh tay lột nàng về thực tế. Hạnh phúc đôi tình nhân khác hẳn hạnh phúc gia đình, em hãy ghi nhớ điều đó, và đừng bao giờ nghĩ rằng người yêu tuyệt vời sẽ là người chống xứng đáng. Anh suốt đời có lẽ, không đủ tư cách làm chồng ai cả. Nếu anh nói thế thì ngay từ bây giờ mình nên xa nhau, để em còn kịp thời quên lãng, em hi sinh tình đầu cho anh khỏi bận tâm. Tôi kêu ngạo hỏi, nói chẳng? Nàng quay chỗ khác, khẽ gật. Tôi im. Cả hai bất động. Một lát, hết nhẩn tâm được nữa, tôi đặt tay lên tóc nàng, nói nhỏ, thôi em... Và nàng cũng đuối sức dần nén, khóc mùi, khóc nức... Sau đêm ấy tôi đành phó mặc, nàng tin tưởng hi vọng gì nơi tôi, thầy kệ. Khi tình yêu lên tiếng, người ta chống đối tất cả mọi sự thật khách quan. Cuối tháng mười một Tây. Tôi hộp ngum café, chầm chậm nhìn quanh một lượt, nói :

— Anh thích ngồi dưới những mái thấp, thích cảm tưởng dưới hấm.

— Và thích nhộn nhịp ?

— Đôi khi. Nhưng nhộn nhịp khác xô bồ.

— Vậy sao anh lại thích đèn đây ?

— Vì đã vài lần được hưởng không khí quán vắng.

— Chỉ vào buổi sáng.

— Cũng có buổi chiều.

— Rất hiếm.

— Anh hay chơi trò hy vọng. Trước khi tới hy vọng quán vắng, tới rồi thì ngồi đợi với hy vọng khách thưa dần.

Nàng cười :

— Khách càng lúc càng đông hơn !

Tôi lui ghề đứng lên xốc áo, vui vẻ :

— Thì mình về.

Giờ này, trên ấy, nhỏ đang làm gì đó nhỏ ? Đang dỗi dỗi tấm *buồn rười rượi* ngó mộng mên sương đục, lạnh se tóc thể ? Đang chăm chỉ học hành lo mùa thi tới ? Đang chọn màu len đan khăn quàng cổ cho anh như đã hứa ? Hay đang chuẩn bị viết bức thư dài, chờ qua giáng sinh mới gửi, từ chối muợn màng lời hò hẹn tình anh ?

Có bao giờ nhỏ nghĩ rằng anh là kẻ suốt đời chơi trò chơi hy vọng ? Biết trước nạn tai nhưng vẫn lì tin gặp gỡ ngày lành !

Chị giúp việc ra mở cổng. Tôi nhìn vô nhà thầy trông trơn nên hỏi anh đi đâu giờ này vậy chị ? Chị đáp cậu chở mợ đi từ hai giờ trưa, hông biết đi đâu, em chờ cơm hực hơi. Trời tối hẳn. Trước khi đẩy xe vào sân tôi quav nhìn nàng dò ý. Nàng tỏ vẻ bằng lòng nán chơi.

Việc đầu tiên, thành thói quen, ghé nhà ai tôi hay xăm xăm tới kệ sách. Nàng lại giương bề xốc đưa bé gái nhỏ lên nựng nịu, trong khi tôi lúi húi lục lạo.

Chọn sách xong tôi bật ngọn đèn hiên, ra ngồi bệt xuống đất, dựa vách, đọc lam nham. Ánh điện vàng phả trên trang giấy cũ, trên mây cảnh hoa sứ lay lay, trên vuông có kiềng cộng ngăn to bản mà anh chị Lịch

mắt hàng tháng công lao tha từng ụ về bổi đắp dần dà, trên hồ cá nhỏ
đào giữa sân, và xa hơn chút xíu, trên những chiếc lá trúc đào thuần
động đây, hòa nhập cùng cái lạnh gay gay, tưởng như mình đang sống
ở miệt ngoại ô nào Âu châu, hình dung qua phim ảnh. Em ơi, tôi gọi.
Dạ. Ra đây. Dạ...

Bỗng nhiên tôi nghĩ đến một tổ ấm, một đôi uyên ương, nên
muốn cạnh nàng. Phải chăng mùa đông và ngôi nhà xinh xinh yên
tĩnh của anh chị Lịch đã quyền rũ tôi rồi ? Hối nãy nếu định đến đây,
tôi nói, thì anh đã bảo em rời quán sớm hơn, để mình xem cá vàng.
Nàng hỏi to không anh ? Vừa vừa, ông Lịch thả chung đủ thứ, cá trê
cá lòng tong cũng có. Chúng không thịt nhau à ? Biết đâu, anh có
nói cá vàng dễ chết lắm, mà anh Lịch cứ bướng. Mùa đông thả từng
ngụm gió rời rạc, nhẹ, ngắn, xuống đồng miền Nam như những bước
chân lững thững của một người đi chẳng thiết tới.

— Anh.

— Há ?

— Em quên mang áo len theo rồi.

— Lạnh à ?

— Hơi thôi, nhưng em đang bệnh, sợ tí nữa về đường trúng gió.

— Chút nữa anh chạy chậm chậm. Bệnh gì mà mấy tháng chưa
khỏi ?

— Cảm, ho.

— Cảm gì tới mấy tháng lận ?

— Tại em sợ thuốc lắm.

— Hư vậy còn nói nữa.

— Anh.

— Há ?

— Mắng em...

— Đáng !

Nàng phụng phịu ngồi dậy. Tôi cười :

— Bé con.

— Ờ, bé con thế đây.

— Cà chớn !

Nàng dẩy nẩy :

— Á... à... Anh nói em vậy đó hả ? Hồng chịu đâu... hồng chịu đâu...

Tôi chọc thêm :

— Biểu diễn luôn màn khóc nữa cho đủ bộ. Mít ướt.

— Không thêm.

Mặc cho nàng giận dữ, tôi vờ tỉnh bơ đọc sách. Đôi lúc thăm thì nhỏ to, nàng trách tôi hay vô tình nói nhiều câu khiến nàng có cảm tưởng tôi xem thường nàng quá. Tôi phải vuốt ve an ủi mãi. Em nghĩ vậy sao được, nếu xem thường em thì chẳng khi nào anh chịu khó bỏ cả ngày trời ra dỗ dành. Dỗ dành là một lẽ, xem thường là một lẽ ! Nói vậy mà cũng nói, xem thường thì dỗ dành làm chi ? Tại tính anh đặc sệt Nam kỳ, đã coi nhau như người nhà rồi là ít để ý để tứ lời ăn tiếng nói lắm. Tự dưng, nàng khóc thật vô duyên. Tôi nhăn mặt hỏi khóc gì mà khóc kỳ cục ? Nàng ậm ức, em cứ nghĩ anh xem thường em, mà tại sao... em lại thương cái tính đó của anh... Nàng lẳng lẳng đứng lên bỏ vào nhà, còn mình tôi với vài mẩu bực mình, vài mẩu suy tưởng, vài mẩu nhớ nhung.

Khi yêu cuồng nhiệt con gái dễ lộ rõ chân tướng. Trong giai đoạn tình nhân giao du lắm cảm tranh tôi tranh sáng này đáng lẽ, nàng phải tề nhị và cần thiết nhất là phải tỏ ra nể nang tôi càng nhiều càng tốt, đàng này, nàng lại rình rập tìm đủ cách hỏi chận đấu chận đuôi, ghen tuông bực mình. Nàng sẽ đau lòng chết được nên biết rằng tôi chẳng bao giờ liêu lĩnh cưới một bà vợ có máu Hoạn Thư. Từ hồi biết yêu đến giờ, tôi tìm hoài, sao chưa gặp mối tình nào vừa ý, tại tôi chẳng ?

Hơn tám giờ anh chị Lịch về. Anh người Bắc, chị người Trung lai Nam. Hai người thương tôi như ruột thịt. Vừa thấy tôi anh đã kêu :

— Úa, tưởng em về Biên hòa rồi chứ.

Nàng bước ra chào, tôi chỉ :

— Giữa đường gặp mưa lớn.

Anh nhướn mày, đùa :

— Cái này không phải mưa. Bão !

Chị nhìn chúng tôi cười triu mến. Thời anh chị đã qua. Những ngọt bùi tình yêu đã trở thành những cãi đặng vợ chồng. Sự nghèo

túng bực bội lâu năm chày thánng nuôi nấng chậ lỏng ân hận. Qua nụ cười dòn tiếm ăn men chua, qua câu nói nửa đùa nửa thật, nghệ sĩ ngẫm xa xa thấy tuyệt lắm, ai tưởng bờ đèn gần là chết ! Tôi hiểu chị muốn nói chị lỡ lắm chồng đôi các ông anh, vượt mọi trở lực ghê gớm gia đình trước gia đình trước ngày đám cưới, chạy điên cuồng theo tiếng gọi lừa dối của tình yêu, chị muốn nói anh Lịch gạt gẫm chị tàn nhẫn quá, anh đã bỏ vợ con để đeo đuổi chị tới cùng, hậu quả bây giờ một mình anh hào hiên gánh gồng, đồng lương quân đội chia tam xẻ tứ ! Tôi thương anh chị có thể nói sánh sau bố mẹ mà không ngượng miệng, nhất là anh, nhưng tình thương của một thằng thất nghiệp chỉ ăn hại và phiền toái kẻ «bị» thương !

— Cô cậu ăn cơm chưa ?

— Thừa rồi chị. Tụi em ăn mì.

— Ai bao ?

— Em.

— Tốt, tôi cứ tưởng cậu lại bắt cô bao. Lớn rồi, liệu kiếm việc làm nuôi vợ chứ.

— Chị khỏi lo, em sẽ nuôi bằng thuốc lá với cà phê.

Chị nheo mắt, hỏi gặng :

— Gì chớ ? Cậu nói gì tôi nghe không rõ ? Tàn thuốc lá với bã cà phê hả ?

Anh Lịch cười, phụ họa :

— Cô ráng học ra trường, kiếm tiền nuôi lấy thân, chứ đừng đại dột trông vào thằng này.

Rồi quay sang chị bảo :

— Thôi mình vào ăn cơm.

Hai đứa tiếp tục ngồi hàng hiên ánh điện vàng mái tóc, tình yêu thờ nhịp bình thường, cũng có nghĩa là tình yêu đang hấp hối.

Giờ này, trên ấy, nhỏ đang làm gì đó nhỏ ? Đang cuộn mình trong chăn ? Đang chui xuống... gấm giường thấp đèn cầy leo lét ? Đang đọc kinh buổi tối ? Hay đang chết giấc chờ hồi sinh ?

«... Ông coi, con nhỏ đau, phòng ngủ vắng ngắt lạnh tanh, tại nó đi học hết bỏ con nhỏ một mình lủi thủi, loay hoay với cái mền dày

tận ngực, chơi với mấy con muỗi đói, chán, chơi với nghìn nghìn sợi mưa xiêu ngoài trời, chán, nên lôi giấy ra tiêu ngạo với ông, ông ạ.

Nói cho ông nghe, nghe.

Ngày xưa đệ tứ đệ ngũ chi đó, nhỏ đã xé một trang vở và viết cho một người lớn mấy chữ : «Em cười với tình nhưng em không thích sánh bước đi với tình». Bây giờ thì vẫn thế, dường như nhỏ sợ những cái tấm thường của con người, nhỏ sợ những vết thật làm lem luốc cõi yêu thương nhỏ nước mắt vẽ vờ từ thuở biết nuôi tóc dài, biết yêu phòng riêng, biết soi gương khóc nuôi. Nhỏ kỳ cục thế, ông thấy không vô duyên đời nữa, nên không ai ưa nổi hết, nhỏ cũng thêm mà cần, trời sinh ra ta là để phớt tình, coi mọi người như coi ta, chẳng là cái gì hết. Cũng như ông chả là cái gì của nhỏ, nhỏ cũng chả là cái gì của ông, ông đùa nhỏ đùa, cho đời vui vẻ một chút, cho hồn cáo nhều một chút, trong lẽ đời, không mấy vui này. Nhỏ vui thót ruột thót gan ông ơi. Vui muốn đập tung hết mền hết chăn, đau. Những cơn kích ngất đây, vẫn còn quyền luyện thủ thi tình nhân với nhỏ hoài, ông chẳng biết chi hết...»

Hình như mình càng nói nói năng càng thờ vắn than dài tâm sự càng mờ mờ mịt mịt về nhau. Và hình như, tình yêu khởi đi từ cõi mịt mờ nhòa nhập ấy.

«... Đời vung chân đá ông lăn lông lốc bao nhiêu lần rồi hở ông? Mà hồn ông vẫn mới với những cuộc chơi mới, phục ông ghê á. Hồn nhỏ chưa kịp mới mà đã cũ mềm rồi nhỏ cũng phục nhỏ ghê à !

Đêm trên đầu ngón tay đi rồi thật thà kể cho nhỏ nghe những vụ tình hồng đã qua, đã mất cũng như đang nở bung trên tay ông. Thêm nghe chuyện mọi người, đời sống hay ho lắm ông, nhất là đời sống thắm rịm yêu thương.

Có khi nào ông nghĩ được cái điều này không, cái điều nhỏ thêm làm con trai, không đùa đâu, thật tình là thêm nghênh ngang như con trai, con trai muốn nói gì thì nói, đi đâu thì đi, sống sao thì sống, không có cái cánh che che phủ phủ, trong lòng sóng nổi mà ngoài thì cứ như, cứ như, cái gì ông nhỉ ? Coi nhỏ như một tên bạn trai nào đó của ông được không ?

Thật tình là coi ông như ông bạn lớn, chân tình. Ông ạ...»

Có bao giờ nhỏ nghĩ rằng anh lãng mạn đến độ tìm yêu một nàng con gái mắc chứng bệnh tê liệt đạo nào? Tình yêu phải chăng, là mũi tên xé gió lao vào bia hạnh phúc mà hồng tâm là đích đau thương?

Tôi vuốt tóc nàng, làm lành:

— Lâu lâu anh nói chơi, đừng giận.

— Mặc em.

— Thôi mà...

Nàng làm bầm:

— Ở xa thì nhớ, ở gần thì tức.

Tôi mỉm cười:

— Thôi tức chi cho mệt. Ngoan coi nào.

Thưa quý vị,

Truyện viết đến đây là mười dòng đầu của trang đánh máy thứ mười hai. Đoạn ba này, tôi định gom hết tài nghệ ra tả một chiếc cầu với hai hàng đèn xa lộ mù sương, tôi định gom hết vốn liếng chữ nghĩa ra nói sạch bách, nói thỏa mãn lần này, về nỗi đắm đuối của gã quanh năm chờ đợi mùa đông để được hưởng thú lang thang trong sương mù, tôi định cho câu chuyện kết thúc ở cuộc đưa nhau về lạnh lẽo...

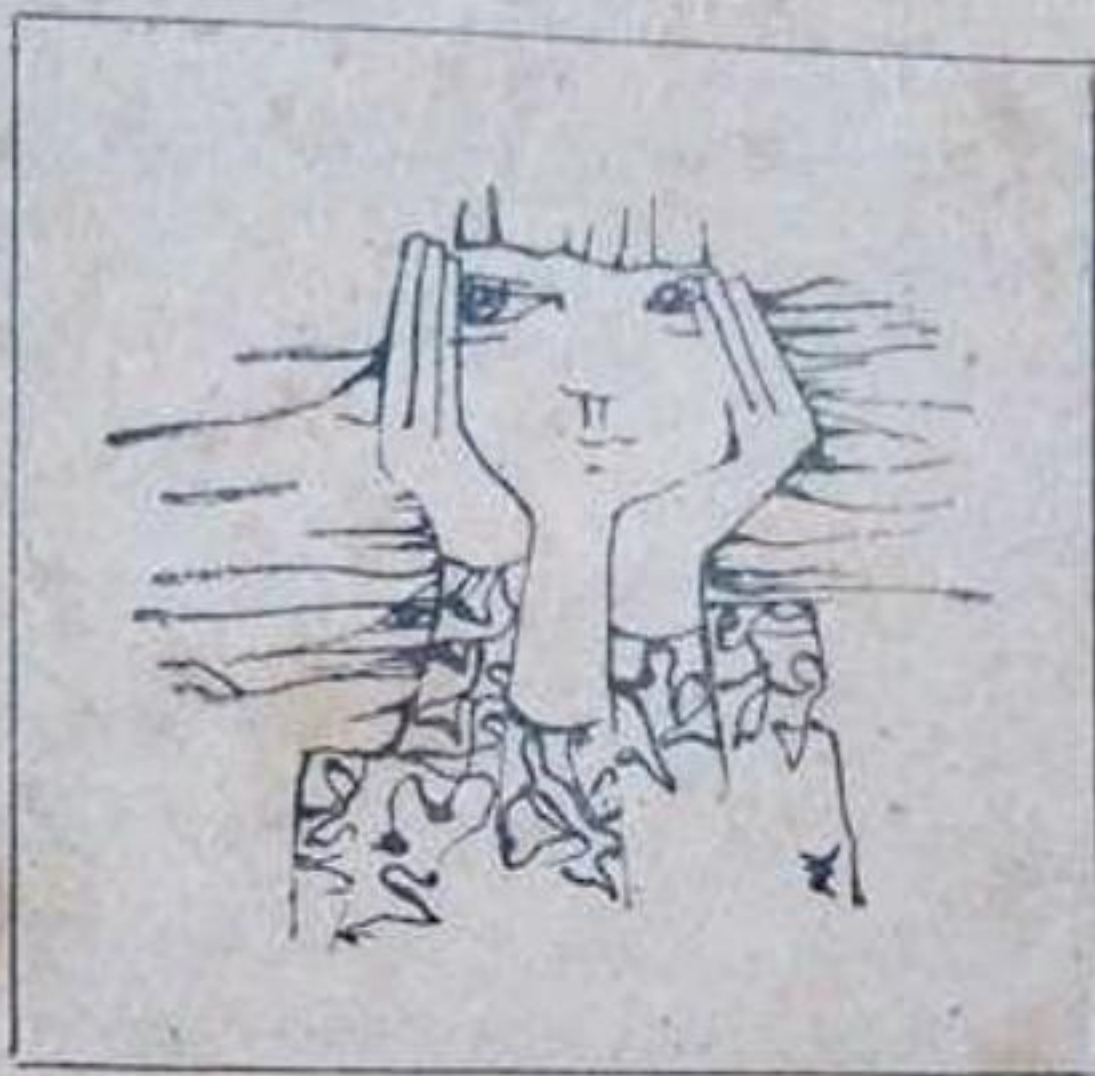
Nhưng tôi bỗng khựng, điềng, tiêu tan!

Lý do, vừa nhận được phong thư đóng dấu bưu điện Đà Lạt, chứa một tờ giấy tập trắng và một bức ảnh nhỏ. Cô bé mặc váy, áo trắng ngắn tay, mũm mĩm, lí lắc đứng nơi vườn hoa nghiêng đầu cười với tôi, thầy ghét...

Tôi phải đi năm. Bắt đầu trò chơi hy vọng mới: xoay được tiền đủ cho đêm hăm bốn và hăm lăm tháng mười hai Tây tới đây không ai có thể tìm thấy tôi ở thành phố đồng bằng.

Tôi sẽ viết thư báo tin ông bạn Hòa đa, đừng gửi kịch bản vô ích.

NGUYỄN TẤT NHIÊN

dịu dàng • phan uyên hoài

Buổi chiều Phượng Vy đang ngồi học bài thì chú Tường đến. Từ cửa sổ trên lầu Phượng đã trông thấy nhưng vẫn ngồi im lặng. Hôm nay chú Tường mặc đồ nhà binh, màu áo xanh và bộ đồ bốn túi nom chú cao và to ra. Phượng bật cười với ý nghĩ đầu tiên ấy. Cánh cổng bên ngoài không khóa, Phượng thấy chú Tường thò cánh tay vào để mở then, một điều quen thuộc với chú mỗi lần đều bắt ngờ như vậy. Qua khoảng sân, chú Tường đang dắt xe vào. Phượng muốn nhòm người ra gọi xuống, nghĩ sao lại thôi. Phượng xoa xoa hai bàn tay lên mặt, hôm nay phải cho chú đợi dài người ra đã. Cái tội hứa cưới, nói đến rồi không đến của chú Tường hôm nào Phượng nghĩ tức ời là tức. Con bé này đã dài cổ thì chú phải dài người, chú Tường ạ. Phượng úp mặt xuống góc bàn mỉm cười. Phượng Vy đang được «trả thù» chú Tường đây. Chú cứ chịu khó đứng đợi ngoài đó đi, con bé này nhất định không thềm xuống mở cửa ngay bây giờ đâu. Một tiếng chuông reo, hai tiếng rồi ba tiếng. Phượng Vy cố gắng ngồi im bằng một viên kẹo ngậm tan trong miệng Phượng Vy. Bây giờ thì Phượng thấy chú Tường đang đi qua đi lại trước sân nhà. Kệ cho chú đem hết những viên gạch sân nhà cháu. Phượng cười, tuy nghĩ thế nhưng rồi cô bé cũng phải lộ dấu ra.

— Chú Tường.

Phượng gọi lớn. Chú Tường đứng lại nhìn lên, bàn tay phải chú đưa khỏi trán, nheo mắt :

— Phượng đó hả, xuống mở cửa cho chú.

Phượng cười :

— Chú leo lên đi.

— Cô bé đùa dai hả ?

Phượng rút đầu vào tránh viên sỏi vừa được ném lên. Chờ cháu đi chú. Phượng nói lớn và chạy xuống cầu thang. Chú Tường đứng cười ở cửa :

— Phượng dậy muộn chút nữa chú về rồi.

— Cháu đâu có ngủ.

— Sao gọi hoài không thấy gì hết ?

— Tại chú, chọc cho bỏ ghét.

Chú Tường bước vào nhà. Phượng đứng dựa lưng vào một cánh cửa trong lúc chú Tường đã ngồi xuống ghế. Chú nhìn Phượng :

— Sao, giận ai mà không cho chú uống nước nữa đây ?

— Giận chú.

— Chú làm gì mà có người giận vậy nhỉ ?

— Chú mau quên quá.

— Nói chú nghe coi, Phượng Vy.

Ghét chú. Phượng nói khi thấy chú Tường nghiêng đầu nhìn Phượng cười. Ngón tay út đưa lên miệng cắn chặt giữa hai hàm răng, Phượng nhìn lại chú bằng đôi mắt mở lớn, no tròn. Chú ngồi đợi cháu lấy nước nha. Quý hóa chưa, đợi chú gần chết khát rồi mới mời. Phượng cười, đặt hai ly nước và hộp bánh mới nguyên lên bàn. Cái này má cháu mới mua đây chú. Cho gái cưng mà chú. Hào ngọt nhỉ, con gái như Phượng chỉ được tài ăn vặt tối ngày. Chú kể xấu cháu nha, lần sau thì đừng hòng. Phượng cầm ly xoay xoay trong lòng hai bàn tay :

— Chú làm cháu đợi dài cổ.

— Cái hẹn tháng trước ấy hả. À, chú bị kẹt đi công tác mới về đây.

— Với cô nào thì có,

— Đừng xuyên tạc chứ, Phượng.

— Mẹ cháu nói chú vẫn thường đi với cô nào.

— Đe dọa trăm trọng đây. Phượng không thấy các cô bây giờ đi những đôi guốc mười lăm phân, cỡ chú đi theo có ngày ăn guốc.

Phượng bật cười :

— Xí, chú nói chuyện nghe kỳ, người ta đi guốc cao vì thâm mỹ chứ để đe dọa thiên hạ đây à.

— Đó là chú «đề cao cảnh giác».

— Chú lệch lạc rồi.

Hai chú cháu nhìn nhau cười. Mẹ vẫn nói chú Tường vui tính, và Phượng cũng nhận thấy như vậy. Mẹ nói, chú Tường ở chung với bồ mẹ. Phượng mơ hồ nhớ lại một vài hình ảnh quen thuộc ngày còn bé, đâu hồi Phượng còn học tiểu học và ngày hai buổi được chú Tường đưa đón về. Sau chú Tường bỏ đi, Phượng lớn hơn bắt đầu những năm trung học. Nhà chỉ còn lại hai mẹ con. Phượng thật buồn. Bồ đi làm xa, tận miền Trung cả tháng mới về một lần. Có dạo Phượng thấy chú Tường đi đâu thật lâu. Sau nghe bồ nói chú Tường đi lính, học ở Đà Lạt. Ngày ấy Phượng nghĩ chắc sẽ lâu lắm mới được gặp lại chú. Và là thư đầu tiên Phượng viết cho chú vào mùa đông năm nào đã có pha lẫn những hạt nước mắt mềm mại. Phượng không biết sao mình đã khóc. Những hình ảnh mơ hồ về một nơi chốn xa xôi dường như đã khuấy động trong tâm hồn của Phượng những tình cảm ẩn sâu, khuất lấp. Chú Tường đã nói cho Phượng nghe về những ngày mùa đông trên miền cao nguyên. Phượng thấy mình mơ ước được đứng trên những đồi thông đầy sương mù, khăn choàng, áo len tím lóng trong màu vạt áo lụa trắng bay cao. Như thế, để rồi Phượng đã mơ mộng nhiều. Một lần viết cho mẹ chú Tường nói, ngày em về chắc cô bé Phượng đã lớn, là một thiếu nữ và sắp sửa soạn đi thi. Phượng cười, cháu bây nhiêu mà lớn gì. Chú mới oai, nhìn những tấm ảnh gửi về Phượng thấy chú Tường oai thật, đẹp nữa là dáng khác. Nhưng cũng có những hình ảnh khiến Phượng xuýt xoa, eo ỏi luôn miệng. Bây giờ chú đã về đây làm việc. Có những hôm bồ về, chú ghé ở lại ăn cơm. Bồ mẹ bảo chú nên lấy vợ, chú chỉ cười cười. Vợ con chỉ cho mệt. Chú lang thang suốt ngày với cô nào thì được, mẹ nhìn chú Tường cười.

— Bây giờ cháu bắt đền chú.

Chú Tường đứng lại ở cửa sổ, hai tay tì lên thành cửa nhìn ra ngoài :

— Ờ hay, chú có nợ nần gì ai nhi.

— Nợ cháu, nợ Phụng Vy,

— Khi không chú phải nợ. Sung sướng nhi.

Phụng cười, đứng lại bên cạnh :

— Chú thở than với ai đây hả ?

— Phụng coi, chú có một mình mà.

Chú Tường ký một cái lên đầu Phụng, nói tiếp :

— Cái miệng này tía lia, ăn giỏi nữa.

Phụng rút đầu :

— Với chú thôi, người khác cháu không được như vậy đâu.

Phụng nói rồi im lặng, Chỉ mình chú bảo cháu như vậy thôi. Phụng nghĩ đến những nhỏ bạn cùng lớp, đứa nào đứa ấy đều giữ riêng cho mình một cõi, phát khiếp. Quỳnh Tiên được tiếng câu giờ trong lớp Thục Trâm nổi danh ồn ào với những giáo sư trẻ mới về. Và còn nữa những Quyên, Kim rồi Đan. Mỗi đứa, đều có những cái độc đáo bây giờ. Cần chọn vải áo, tìm Quyên. Muốn biết phim nào hay và những tài tử quốc tế, tìm Đan. Và còn biết bao nhiêu những vụ linh kinh khác nữa. Phụng thấy mình chỉ ở một góc trong vô vàn vô số những cái nhà đám con gái bây giờ đã biết, Đôi khi Phụng thấy mình được hạnh phúc với những ý nghĩ ngọt ngào như cỏ, mong manh như mây trời. Có cái gì đang chờ đợi ở Phụng đằng sau những ý nghĩ mơ hồ đó. Phụng nào biết, nào hay. Thời gian với Phụng bây giờ như những thoi màu đã được người vẽ để lại trên thảm cỏ xanh mướt. Chỉ là mơ hồ thôi. Phụng cũng thấy mình như vậy. Những lần vui chơi với bạn bè, Phụng thấy bạn gái của mình tự nhiên nhiều hơn với những đám con trai quần lầy. Tự nhiên là như vậy. Tới một lúc nào đó người con trai hay người con gái đều tìm lấy cho mình một đôi khác. Nhưng bằng một cách nào đó, Phụng muốn mình được thấy trên lối đi đó là những dấu chân còn đem lại kỷ niệm yêu dấu. Phụng nghĩ đến hình ảnh hôm nào của Vũ và mỉm cười.

Chú Tường quay sang hỏi :

— Phụng rảnh không ?

- Còn một xấp bài đang chờ cháu.
- Chăm nhí.
- Chả chăm gì đâu chú, năm thi thôi.
- Đi với chú được không ?

Phượng lưỡng lự rồi gật đầu :

- Lát cho cháu về sớm và chú phải ở lại.
- Được, chú đang thất nghiệp mà. Mẹ đâu.
- Mẹ ra bưu điện gửi ít đồ dùng cho bố.

Phượng nhìn ra vuông cửa sổ. Năng buổi chiều còn hanh vàng trên những ngọn cây ngoài vườn. Phía bên kia đường là những cửa tiệm tạp hóa, khách hàng lựa lựa như một cơn ngái ngủ. Xa hơn chút nữa ở đầu khu phố, là những cửa tiệm lớn nằm trong ngôi chợ chính trong thành phố. Vào buổi chiều, thật đông. Phượng đã từng trộn lẫn vào trong đám đông người đó. Nhưng chỉ để nhìn thấy thành phố trong lúc chiều dần xuống như một bức tranh đẹp, biến đổi từng màu sắc trên nền trời. Chú Tường nói :

- Đi được chưa ?

Phượng cười :

- Chờ cháu chút.

Phượng biến nhanh vào nhà rồi một lúc sau trở ra. Đi bộ nha chú. Ngang qua cánh cổng bên ngoài chú Tường nhìn lên giàn bông giấy nói với Phượng :

- Đi xa, chú chỉ nhớ được mỗi giàn bông giấy này.
- Cửa một cô nào cho chú phải không, mẹ cháu nói vậy.

Chú Tường đứng lại chăm chú nhìn Phượng cười qua đám khói .

Phượng hỏi :

- Bây giờ cô ấy đâu rồi ?
- Lầy chồng ở xa và đông con.

Phượng nghe tiếng chú Tường chùng thấp, xa xôi. Cũng bấy nhiêu thôi cho một đời sống, mà sao kỷ niệm của tình yêu đã làm cho người ta nhớ mãi, buồn mãi. Chú Tường im lặng thật lâu, cơ hồ trong đôi mắt ấy chú đang nhìn thấy một người con gái vừa được nhắc đến dưới giàn hoa giấy ngày xưa. Khói thuốc có lẽ đã làm chú Tường cay mắt.

Chú Tường nói khi vừa đèn đầu phố :

— Cho Phượng chọn, thích cái gì cũng được.

Phượng cười, chú đủ tiền không cái đã, nói chú hay con gái thích nhiều thứ lắm nha. Chú Tường nắm tay Phượng băng qua một đại lộ:

— Không được, chú chỉ thỏa mãn một thứ thôi.

Hai người bước vào những gian hàng nằm san sát nhau. Những tủ kính trong suốt, chạy dài về phía cuối dãy. Phượng theo chú Tường lên lầu:

— Cháu cần cái ví da để đựng bút và gương lược thôi chú.

— Con gái đi đèn đầu cũng chỉ nghe nói đèn gương và lược.

Phượng cười:

— Làm con gái, trời đầy ở chỗ đó.

— Chứ không phải là nghề của mày nàng à.

— Cháu không biết.

Ở quán nước ra trời đã tắt nắng. Gió từ phía bờ sông thổi trên vai áo gây gây lạnh. Trời đang chuyển mùa, thành phố dễ chịu hơn với những cơn nắng bớt gay gắt. Nơi công viên, những vòi nước phun lên cao bắn ra những tia nước nhỏ thật đẹp. Một vài người bước ra nơi rạp hát, sánh vai nhau tình tứ. Phượng cười. Bất chợt chú Tường nhìn sang Phượng cũng cười.

— Về nha Phượng.

Ra khỏi khu phố, con đường dẫn về nhà phía cuối phố trở nên vắng. Hai hàng cây như thấp xuống trong bóng chiều. Phượng nghe rõ tiếng lá khô nổ trên cao, bay xuống.

Trời tối thật mau. Bữa cơm xong bên ngoài đã sáng những ánh đèn. Mẹ nói chú Tường có uống cà phê thì pha lấy. Phượng nói để cháu pha cho chú. Mai một cháu mở quán cà phê cho chú coi. Mẹ cười, giỏi giang nhỉ, có mà pha cho ai thì có. Phượng đặt ấm nước sôi lên bếp nói, mẹ bảo chú Tường kiếm lấy một người đi. Phượng nghe tiếng chú Tường cười nhỏ, ai cũng chê chú cả, bây giờ có mình chú thương chú thôi. Chú xạo ghê, hôm nọ cháu bắt gặp rồi đó nha. Mẹ nói với chú Tường:

— Anh đang xin đổi về, không biết có được không.

— Đáng lẽ anh về từ đầu năm.

— Người ta thay người khác rồi.

Chú Tường nói:

— Em thấy anh còn muốn đi xa.

Mẹ cười :

— Còn nhà cửa nữa chi, chú coi.

Phượng bật ngọn đèn trên bàn. Chú Tường ngồi ở một góc sát bên cửa sổ nhìn xuống dưới đường. Đêm đã có một chút hơi lạnh của mùa mưa. Ánh sáng trên mặt bàn còn để lại những khoảng tối mờ trong phòng. Phượng thích cái ánh sáng này những đêm ngồi học, thật mát và có chút gì như ấm cúng. Phượng đặt lại tấm ảnh lồng kính chụp với bồ ngày còn bé lên những cuốn sách cho ngang với tầm mắt. Bồ đang cười và nắm tay Phượng đi ở khoảng sân dưới nhà. Chú Tường nhìn Phượng.:

— Phượng có viết thư cho bố ?

— Cháu đang đòi bố trái sỏi những chỗ còn lại ở sân, chú thầy không, cỏ mọc um à.

— Như vậy mới đẹp.

— Mấy bức tường kia nó leo lên hoài, cháu xén nhiều rồi đó.

Tuần trước học thêm hai giờ buổi chiều. Lúc ra về Phượng đã thấy Vũ đứng ở cổng. Phượng ngượng ghê đi. Bao nhiêu con mắt quen thuộc ngó vào, chẳng tránh đi đâu được. Lần đầu tiên Phượng thấy Vũ lạ đi một chút, và Phượng cũng mắt tự nhiên. Hai đứa im lặng đi. Ra khỏi ánh mắt đông đầy của bạn bè Phượng chọn con đường về thật vắng. Phượng thấy Vũ ngập ngừng mãi, chỉ nhìn thôi. Phượng hỏi:

— Sao Vũ bạo vậy, lại trường làm chi.

— Vũ đến nhà, mẹ nói Phượng đi học.

— Sao không đợi Phượng về.

— Không biết nữa.

— Lần sau Vũ đừng làm vậy.

Rồi hai đứa chia tay ở một khúc quanh. Phượng thấy buổi chiều như buồn hơn trong tiếng nói. Phượng đứng lại, bóng Vũ khuất dần trên lối đi nhiều bóng lá. Những năm trước Phượng chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình nhận thấy những cái mơ hồ trong tình cảm, chỉ như những đám mây trắng muốt. Phượng ngày nào trong sân nhà Vũ là một gặp gỡ ban đầu không còn ai nhớ. Đã là một tự nhiên. Mẹ chẳng bao giờ nói và Phượng cũng không hỏi. Vũ thường đến với Phượng ở nhà. Có khi hai đứa ngồi với nhau thật lâu. Ngồi nhận ra những bước chân lạ lẫm, tự nhiên Phượng thấy mình mơ mộng. Trong giờ học bạn bè

bảo Phượng chỉ nhìn đâu đâu chứ có thêm ngó lên bảng đâu. Những mảnh giấy nhỏ được ném đi tứ tung. Bây giờ Phượng mới nghĩ bọn con gái ồn hết sức. Con đường bên dưới xanh một màu cây trong nắng buổi trưa là mơ ước của đám con gái chung quanh như Phượng. Đẹp biết bao và cũng buồn biết bao những ước mơ tội nghiệp đó. Làm sao cầm được những đám mây. Một chút khói vô tình vương lại trong làn tóc rối là những băng khuôn chưa qua thời mơ mộng. Phượng đã bắt gặp Vũ nhìn mình trong im lặng. Và Phượng chưa hiểu được những ý nghĩ của Phượng. Vũ đã làm bạn bè nhìn Phượng như một khám phá mới để bàn tán trong lớp. Phượng nói với Vũ:

— Bạn bè làm Phượng không muốn đi học từ hôm Vũ đến trường.

Và, từ hôm đó Phượng thấy Vũ ít nói đi. Hai đứa chỉ nhìn nhau nhiều hơn mỗi khi gặp. Một khoảng cách thật gần như mơ hồ, Phượng đã nghĩ đến. Những đêm ngồi học khuya bắt chợt Phượng thấy mình có những hạt nước mắt nóng ẩm, long lanh. Là những giao động nhẹ nhàng. Tâm hồn Phượng đã chao đi trong mắt nhìn của Vũ trong buổi chiều nào. Buồn làm sao đôi mắt ấy, Phượng nghĩ, cơ hồ trong đám mây trắng muốt ngày nào đã để lại.

Đám cỏ dại trong sân nhà mấy hôm không ngó đến đã bắt đầu mọc leo lên tường. Phượng tưởng chừng như xa lắm. Thời gian lững thững trôi như cuốn sách dày được lật từng trang từ đầu đến cuối. Phượng ngây người trong cơn mơ thiếp. Tiếng nói Vũ là những xôn xao như đám lá vọng lên mơ hồ, đánh thức Phượng — Hai hôm Vũ không đến. Lá thư của Vũ, Phượng đã kẹp vào những trang nhật ký yêu dấu — Phượng còn nhớ Vũ nói nhanh:

— Phượng đọc đi, mai cho Vũ biết.

Phượng đã đứng lại nơi cửa sổ trên lầu nhìn Vũ khuất sau những bóng cây trong vườn. Bóng tối trải dài trên bầu trời đầy sao. Vũ đã về và đem theo những bước chân cuồng quýt của Phượng trên lối đi. Phượng biết mình sẽ buồn, nhưng ngày mai, Phượng muốn gặp lại Vũ và, cười với Vũ.

PHAN UYÊN HOÀI

chủ tiệm :
KIỀN VÀNG

quản lý :
KIỀN NỮ

CHÀO MỪNG 1975, KIỀN VÀNG VÀ TỔ HỢP THÂN CHÚC QUÝ BẠN VÀNG MẠNH GIỎI ĐỂ CƯỜI SUỐT MỘT NĂM. VÀ NHÂN TIỆN TẾT CON MÈO ĐANG SỬA SOẠN KÊU MEO MEO KV CŨNG XIN MƯỢN LỜI NGƯỜI CHÚC TỐT LÀNH VÀ HẠNH PHÚC CHO TẤT CẢ.

thực phẩm nguyên tử

Theo một số tin thì hiện nay các nhà bác học trên thế giới đang hợp tác với nhau để biến chế những đồ phê thải (rác chằng hạn) thành thực phẩm để dùng. Đây là biện pháp đối phó với nạn khan hiếm thực phẩm trên thế giới hiện nay (eo ơi, sợ quá các bạn nhỉ). Lão KV hãy sẵn sàng tài chánh để còm mắng loại thực phẩm nguyên tử này về bán cho đúng với tinh thần Chạp pho nhé.

TỪ NGUYỄN

bông hồng tình yêu

— Người ta có thể sống không cần tình yêu nhưng không ai có thể sống thiếu hy vọng sẽ yêu hay sẽ được yêu.

KRASSORKY

— Tình yêu là một tin cứ, kẻ nào ít đức tin, cũng ít tình yêu.

ERICH FROMM

Một chút tình yêu cũng như một chút rượu vang ngon... nhưng cái này hay cái kia thái quá đều làm cho người ta sanh bệnh.

John STEINBECK

sửa soạn ăn tết với

xuân hồng tuổi ngọc

vườn hoa mỗi năm nở một lần,
tuyệt vời như xứ thần tiên

nguồn gốc và ngày chết của vũ trụ

Theo ông Le Maitre (một vị linh mục) thì nguồn gốc của vũ trụ được thành lập bằng một vụ nổ xảy ra cách đây 8-00 triệu năm. Các nhà bác học lừng danh như Paul Dirac, Arthur Eddington, George Gamou đều chấp nhận thuyết vũ trụ nổ của Le Maitre. Và cũng theo Le Maitre thì từ sau khi nổ đến sau khi vũ trụ chết hẳn, khoảng thời gian ước chừng 20.000 triệu năm. Các bạn thấy ghê chưa!

NGUYỄN HẠ

mẹo vặt

— Có khi dùng cả một quả chanh thì phí quá, bạn ngọc chỉ cần dùng có một miếng nhỏ thôi, phần còn lại muốn để dùng lần khác thì bạn ngọc hãy lấy muối trái lên trên mặt miếng chanh sẽ không úng và bạn ngọc lại có thể dùng khi cần đến.
— Ở miền quê hay ở ngoại ô thành phố có khi phải dùng thứ nước

uồng không được trong. Muốn có nước trong để dùng, nếu không có bình lọc nước thì bạn ngọc hãy đổ nước Javel vào, đổ ít thôi nhé, cứ 10 lít nước đổ 3 giọt Javel. Trong 25 phút sau thì mùi «cờ lo» sẽ bay hết đấy.

NGỌC LAN

giai thoại về newton

Nhà bác học Anh Isaac Newton có tật sáng ngủ dậy cứ ngồi hăng giờ suy nghĩ trên giường. Một hôm ông mời một người bạn đến dùng cơm nhưng đến giờ ăn, ông quên phứt cứ ngồi lì trong phòng làm việc, mặc cho ông bạn chờ rã ruột. Sau cùng thấy con gà quay dọn trên bàn, ông bạn chụp xé rồi chuồn thẳng. Mãi đến khuya, Newton chợt nhớ ra vội vàng đến phòng ăn thấy đồ ăn bữa bãi trên bàn ô g tưởng mình chén rồi, liền mỉm cười nói một mình:

— Thề mà tưởng chưa ăn.

LÊ THÚY MAI

cười và khóc

— Nước mắt là ngôn ngữ câm nín của những sầu khổ.

VOLTAIRE

— Nụ cười là gì? Phải chăng đó là hình thể cái lời đi của những giọt nước mắt trong tương lai?

BYRON

nhiều phương độ sáng tác quá.
Chúc thành công rực rỡ.

PHẠM TRÚC GIANG (?) : Đã xa cái ô tô vô 38 Phạm Ngũ Lão lâu rồi. Nay có về tiền bộ hơn chút xiu. Có dịp về Sài Gòn nhớ ghé chơi. Trước lạ sau quen lo gì nhỉ ?

VÕ THANH LIÊM (?) : Có chứ vì đó là môn họa mà !

ĐỖ THỊ LÁ ME (Sài Gòn) : Không ai dám cười khi đọc thơ văn của bạn ngọc để chọn đăng cả. Vậy đừng có ngượng nghe chưa ?

BÍCH LIÊN (Tuy Hòa) : Nếu cháu cần nhuận bút thì hễ bài hay, đăng là có nhuận bút. Không bao giờ tiếc vài ngàn để bỏ một bài hay vì tác giả của nó yêu cầu trả nhuận bút cả.

HÀN NHẠN YÊN (Tuy Hòa) : Đã nhận đủ thơ. Lúc này không thể bày tỏ ý kiến được. Vì bận lắm. Nên công việc chọn bài thường dành cho thư ký tòa soạn.

TRẦN CHÍ THÀNH (Ba Xuyên) : Cảm ơn ông đã theo rồi tôi từng tờ báo. Tôi muốn xuất bản lại tuần báo nhưng không đủ phương tiện. Vả lại, bạn ngọc, phần đông, lúi tiền lép, muốn có tiền mua báo

phải dành dụm mỗi ngày. Ra tuần, sợ cuối tuần chưa đủ tiền mua. Ra tháng cho lâu... thời gian nhin quá ! Ông thấy thương Tuổi Ngọc và Bạn Ngọc chưa ? Tôi rất muốn đóng cửa T.N. vì tôi mệt mỏi quá rồi nhưng lại sợ xa bạn ngọc thì buồn (có thể sa ngã) nên cố gắng tiếp tục. Bởi vì bạn ngọc dạy tôi nhiều bài học thương yêu. Việc ông thắc mắc về nhân vật Định trong NCTST xin «giải tỏa» ngay : Đó là nhân vật tiểu thuyết, ông ạ ! Tôi toàn bịa chuyện chứ không viết chuyện thật đời người. Tiểu thuyết mà, ông ơi ! Muốn có chữ ký trên sách của chúng tôi dễ ợt à, ông rảnh lên Sài Gòn chơi, ghé tòa soạn T.N., chúng tôi sẽ ký biểu ông vài trăm chữ. Hoặc ông cao hứng mời tôi xuống Ba Xuyên thăm Công tử Bạc Liêu, tôi sẽ ký tặng ông vài cuốn mang theo. Địa chỉ ông tôi giữ kỹ, có dịp xuống B.X. nhất định bắt ông dẫn đi thăm cánh đồng muối.

T.S. NGUYỄN HỮU VIỆN (Gia Định) : Trước hết, xin lỗi anh vì hồi âm quá trễ. Mong anh thứ lỗi. Ý kiến của anh rất hay, không có gì trở ngại mở mục ấy mà do anh phụ trách. Mong gặp anh để bàn tính thêm một chút. Thân.

HÀ THANH (Phan Rang) : Sao lại bị quan nhi ? Bài của chú nhận được và chú nhớ rằng có ghi ở mục BND TBN mà. Bây giờ, chú đề nghị thế này : Chọn một truyện cháu thích nhất và một truyện cháu viết mất công nhất gửi cho chú. Đọc xong, chú sẽ cho cháu viết có nên tiếp tục chơi văn chương không. Đồng ý ?

LÃM THÚY (Cần Thơ) : Đừng nghĩ nhầm cho các tạp chí văn nghệ. Không có «vây cánh» gì cả đâu. Còn gì thú vị hơn là được đăng những bài hay của độc giả. Cô cứ gửi tiếp đi. Để chứng minh không có «vây cánh» ở T.N, chúng tôi chọn đăng «giải độc» *Hoa lục bình* của cô rồi.

TRẦN ĐÌNH LỆ HẰNG (Huế) : Sẽ có thư riêng cho cháu vào tháng giêng cô non. Vì, vào dịp đó chú mới rảnh để tâm sự cùng cháu.

HỒ VĂN TRUNG (Huế) : Chú không rõ Hà Huyền Hoa có phải là Tê Thương Tê hay Đặng Ngọc Thương ? Nhưng điều này quan trọng chi mà cháu thắc mắc vậy ?

HOÀNG THỊ (Đànăng) : Cứ viết nhiều sẽ tìm ra kinh nghiệm viết cho mình. Muốn biết kinh nghiệm của những nhà văn nổi tiếng, đón

đọc từ số Tân Niên 154, T.N. sẽ phỏng vấn nhiều nhà văn về kinh nghiệm viết văn, làm thơ của họ. THANH (Caolanh) : Sẽ «tặng» anh cái tựa. Cảm ơn anh nhiều lắm.

HỒNG VÂN (Giadinh) : Cháu nhỏ dễ thương ghê nơi. Sẽ đọc bài thơ «đóng góp» của cháu.

TRÂM (Saigòn) : Cháu viết cho chú Luyện hoặc rảnh, ghé T.N. hỏi chú ấy xem nên mua những cuốn sách nào để học hỏi về hội họa phần chú, chú rất dốt vụ này.

BẢO TRINH (Cần Thơ) . Trong khi chờ đợi giải truyện dài, con cứ gửi truyện ngắn lên đi. Nếu khá, sẽ đăng vào XHTN. Để trở thành nhà văn, nào có khó chi. Cứ thích là sẽ được. Chú già rồi, tẹt tẹt không ham may áo đẹp mà chỉ ham làm T.N. đẹp thôi, con ạ !

NGỌC HẠNH (Sàigòn) : Bức thư tám trang giấy của cháu thiết tha quá. Nó làm chú lên tinh thần dữ. Vậy là cháu ủng hộ chú nhiều rồi. Chú sắp sửa... bốn mươi một. Tường và Luyện dưới 30. Chú sẽ cố gắng làm hay T.N. hơn ở số Tân Niên 154 trở đi.

LƯƠNG MÔNG THI (Phú Yên) : Rất thông cảm. Nhưng đó mà là giấc mộng ư ?

nhiều phương độ sáng tác quá.
Chúc thành công rực rỡ.

PHẠM TRÚC GIANG (?) : Đã xa cái ô tô vô 38 Phạm Ngũ Lão lâu rồi. Nay có về tiền bộ hơn chút xiu. Có dịp về Sài Gòn nhớ ghé chơi. Trước lạ sau quen lo gì nhỉ ?

VÕ THANH LIÊM (?) : Có chứ vì đó là môn họa mà !

ĐỖ THỊ LÁ ME (Sài Gòn) : Không ai dám cười khi đọc thơ văn của bạn ngọc để chọn đăng cả. Vậy đừng có ngượng nghe chưa ?

BÍCH LIÊN (Tuy Hòa) : Nếu cháu cần nhuận bút thì hễ bài hay, đăng là có nhuận bút. Không bao giờ tiếc vài ngàn để bỏ một bài hay vì tác giả của nó yêu cầu trả nhuận bút cả.

HÀN NHẠM YÊN (Tuy Hòa) : Đã nhận đủ thơ. Lúc này không thể bày tỏ ý kiến được. Vì bận lắm. Nên công việc chọn bài thường dành cho thư ký tòa soạn.

TRẦN CHÍ THÀNH (Ba Xuyên) : Cảm ơn ông đã theo rồi tôi từng tờ báo. Tôi muốn xuất bản lại tuần báo nhưng không đủ phương tiện. Vả lại, bạn ngọc, phần đông, lúi tiền lép, muốn có tiền mua báo

phải dành dụm mỗi ngày. Ra tuần, sợ cuối tuần chưa đủ tiền mua. Ra tháng cho lâu... thời gian nhin quá ! Ông thấy thương Tuổi Ngọc và Bạn Ngọc chưa ? Tôi rất muốn đóng cửa T.N. vì tôi mệt mỏi quá rồi nhưng lại sợ xa bạn ngọc thì buồn (có thể sa ngã) nên cố gắng tiếp tục. Bởi vì bạn ngọc dạy tôi nhiều bài học thương yêu. Việc ông thắc mắc về nhân vật Định trong NCTST xin «giải tỏa» ngay : Đó là nhân vật tiểu thuyết, ông ạ ! Tôi toàn bịa chuyện chứ không viết chuyện thật đời người. Tiểu thuyết mà, ông ơi ! Muốn có chữ ký trên sách của chúng tôi dễ ợt à, ông rảnh lên Sài Gòn chơi, ghé tòa soạn T.N., chúng tôi sẽ ký biểu ông vài trăm chữ. Hoặc ông cao hứng mời tôi xuống Ba Xuyên thăm Công tử Bạc Liêu, tôi sẽ ký tặng ông vài cuốn mang theo. Địa chỉ ông tôi giữ kỹ, có dịp xuống B.X. nhất định bắt ông dẫn đi thăm cánh đồng muối.

T.S. NGUYỄN HỮU VIỆN (Gia Định) : Trước hết, xin lỗi anh vì hồi âm quá trễ. Mong anh thứ lỗi. Ý kiến của anh rất hay, không có gì trở ngại mở mục ấy mà do anh phụ trách. Mong gặp anh để bàn tính thêm một chút. Thân.

HÀ THANH (Phan Rang) : Sao lại bị quan nhi ? Bài của chú nhận được và chú nhớ rằng có ghi ở mục BND TBN mà. Bây giờ, chú đề nghị thế này : Chọn một truyện cháu thích nhất và một truyện cháu viết mất công nhất gửi cho chú. Đọc xong, chú sẽ cho cháu viết có nên tiếp tục chơi văn chương không. Đồng ý ?

LÃM THÚY (Cần Thơ) : Đừng nghĩ nhầm cho các tạp chí văn nghệ. Không có «vây cánh» gì cả đâu. Còn gì thú vị hơn là được đăng những bài hay của độc giả. Cô cứ gửi tiếp đi. Để chứng minh không có «vây cánh» ở T.N, chúng tôi chọn đăng «giải độc» *Hoa lục bình* của cô rồi.

TRẦN ĐÌNH LỆ HẰNG (Huế) : Sẽ có thư riêng cho cháu vào tháng giêng cô non. Vì, vào dịp đó chú mới rảnh để tâm sự cùng cháu.

HỒ VĂN TRUNG (Huế) : Chú không rõ Hà Huyền Hoa có phải là Tê Thương Tê hay Đặng Ngọc Thương ? Nhưng điều này quan trọng chi mà cháu thắc mắc vậy ?

HOÀNG THỊ (Đànăng) : Cứ viết nhiều sẽ tìm ra kinh nghiệm viết cho mình. Muốn biết kinh nghiệm của những nhà văn nổi tiếng, đón

đọc từ số Tân Niên 154, T.N. sẽ phỏng vấn nhiều nhà văn về kinh nghiệm viết văn, làm thơ của họ. THANH (Caolanh) : Sẽ «tặng» anh cái tựa. Cảm ơn anh nhiều lắm.

HỒNG VÂN (Giadinh) : Cháu nhỏ dễ thương ghê nơi. Sẽ đọc bài thơ «đóng góp» của cháu.

TRÂM (Saigòn) : Cháu viết cho chú Luyện hoặc rảnh, ghé T.N. hỏi chú ấy xem nên mua những cuốn sách nào để học hỏi về hội họa phần chú, chú rất dốt vụ này.

BẢO TRINH (Cần Thơ) . Trong khi chờ đợi giải truyện dài, con cứ gửi truyện ngắn lên đi. Nếu khá, sẽ đăng vào XHTN. Để trở thành nhà văn, nào có khó chi. Cứ thích là sẽ được. Chú già rồi, tẹt tẹt không ham may áo đẹp mà chỉ ham làm T.N. đẹp thôi, con ạ !

NGỌC HẠNH (Sàigòn) : Bức thư tám trang giấy của cháu thiết tha quá. Nó làm chú lên tinh thần dữ. Vậy là cháu ủng hộ chú nhiều rồi. Chú sắp sửa... bốn mươi một. Tường và Luyện dưới 30. Chú sẽ cố gắng làm hay T.N. hơn ở số Tân Niên 154 trở đi.

LƯƠNG MÔNG THI (Phú Yên) Rất thông cảm. Nhưng đó mà là giấc mộng ư ?

PHAN VĂN THỌ (Quảng Ngãi):
Hãy chọn một bút hiệu... văn nghệ
một tí, kéo về sau nổi tiếng lại ân
hận cái bút hiệu tên của mình.

NGUYỄN CUNG KHANG (Kon
tum): Chẳng có gì đáng ngại hết.
Anh D.A. rất thông cảm vụ đó.
Yên chí, sẽ gửi nêu đăng bài.

NGUYỄN HỒ VĂN MINH
TRANG (T.H.): Bài thơ của em
chưa có gì mới lạ. Em chỉ mới
biết dùng vần điệu thôi. Bận sau
đừng chép thơ chung với thư.

THU LAN (Pleiku): Tiếc quá, bố
mẹ đã không lên Đà Lạt dịp Giáng
sinh này, vì thế, không được nghe
con ngâm thơ sưởi ấm. Thư con
sao chứa nhiều ẩn ức vậy? Chẳng
nên ẩn ức. Bởi vì, cuộc đời đâu có
độ lượng ban cho những kẻ giận
hờn nó. Hãy sống phơi phới con sẽ
thấy cuộc đời cũng còn nhiều hương
vị đáng chiêm ngưỡng. Mọi thư
yêu đời của con.

AN (Sàigòn): Truyện Giáng sinh
đăng được nhưng tới trễ những
năm ngày. Tiếc quá. Đề dành sang
năm nhé!

NGUYỄN THĂNG BÌNH (Đà
nẵng): Văn lưu ý bài của Bình đây.

DUNG (Rạch Giá): Nhớ ghi rõ
địa chỉ. Tết sẽ có thư riêng thăm

con. Sao con câu kỳ vậy? Đăng
sau cuốn NCTST có tiểu sử âm
ở cửa bồ rồi mà.

KIM PHƯỢNG (Long Khánh):
Đọc thư của cháu vào sáng 26-12,
trời rớt mưa, có mưa lạnh. Cháu
giải thích cho bạn cháu rất đúng
về CỜ ĐY. Ông thầy của cháu
không hiểu rõ việc làm của chú.
Thề thôi. Báo chú bán rất ẻ (không
vi thương mại), chú lại không làm
chính trị thì chú mị tuổi trẻ làm
cái gì. Có thể là chú kém cỏi,
không biết cách phô diễn tư tưởng
nên ông thầy của cháu ngộ nhận
chẳng?

ĐÀO PHƯỢNG LAN (Sàigòn):
Dởn vui hơn thật, em ạ! Tưởng
tượng bao giờ cũng đẹp mà. Cảm
ơn lời chúc của em.

BƯỞM VÀNG (Sàigòn): Đang
đọc «một kỷ niệm nhỏ trong thời
xa vắng» của em.

CHÂU TÚ MAI (Nha Trang):
Những sở T.N. đã tuyệt tích giang
hồ. Về cuốn CỜ ĐY, em có thể
mua ở Nha Trang cho tiện. Thư
em để ngày 9-11 sao nay mới tới.

BẢO NHƯ (Nha Trang): Đã nhận
được «những sắc mây» của bà. Rất
cảm ơn sự cộng tác quý báu. Mong
nhận tiếp tác phẩm mới. Kính.

TỪ THUYỀN (Đà Nẵng) : Không nên xét đoán bỏ mình một cách khắt khe. Những gì cháu đọc được, tưởng chừng chỉ là hư ảo. Ngày kia, cháu sẽ ăn hận vì không còn được bỏ mình "không hiểu gì về mình". Đừng nghĩ chuyện giang hồ. Ngoài đời, chả mấy ai thích hiểu mình đâu, dù là hiểu lắm.

QUỲNH HẠ (Vĩnh Long) : Sẽ đọc Nếu hay là đăng XHTN mấy hồi.

EM NHỎ (Pleiku) Gửi gấp về thì may kịp nếu bài được chọn đăng. Chú già rồi, không xuống phố đêm. Nô en nên không biết Nô en Saigon vui hay buồn, cháu ạ.

BÍCH HƯƠNG (Saigon) : Từ Kề Tường đã về với TN. Thư bạn sao mà xa lạ ? Rành mời bạn ghé thăm TN đủ bạn đã cảm thấy... già rồi.

BỒ CẦU (Cái Bè) : Cháu, không thể đoán nổi hai cánh hoa con ép gửi tặng là hoa gì. Bồ rất dốt về hoa và màu sắc. Do đó truyện của bồ rất thiếu hoa và màu sắc. Cái Bè nổi tiếng cam ngon phải không ? Mách nước con chiêm giải bích báo ăn mấy trái cam đây ? Con có vẻ vui nhộn đấy. Hãy vui nhộn đều đều nghe.

ĐỖ THỊ LÁ ME (Thủ Đức) : Tại

sao không hy vọng bài sẽ được chọn đăng ở XHTN nhỉ ?

TRẦN THỊ MAI HƯƠNG (Huế) Chưa thể xuất bản tuần báo được. Mong lắm. Vậy ta nên tạm hát nhạc Nguyễn văn Đông "...Vì chúng mơ ước như mây chiều" !

NGUYỄN TÚY GIAO (Quy Nhơn) Đã ba lần bỏ ra Quy Nhơn. Lần thứ nhất năm 1965. Lần thứ nhì 1966. Và lần thứ ba 1973. Sẽ còn nhiều dịp ra Quy Nhơn. Thư của con đầm thắm và chân thật lắm. Con quên không cho bồ địa chỉ để Tết bồ gửi thiệp tết mừng tuổi con. Cả gia đình mà con tưởng tượng ở Saigon vẫn mạnh khỏe.

DUYÊN HẢI (Phan Rang) 1) : Xin lỗi em, anh không thể nhớ được em đã gửi về bao nhiêu bài. 2) Gom lại thì được rồi nhưng chớ vội gom. Hãy sáng tác, sáng tác hoài, vài năm nữa hãy nghĩ chuyện gom. 3) Truyện dài, đề tài nào mà không được. Viết đề tài cũ mòn mà người đọc mình vẫn xúc động mới hay chứ. Em cứ viết đi, anh sẽ đọc giúp em

NGUYỄN HÀN THU (Nha Trang) Hình như đã chọn đăng thơ hay truyện của bạn. Đúng không ? Bạn đợi TN từ số Tân niên 154 sẽ thấy chúng tôi có nhiều mới lạ.

JALAU (Phan Rang) : Cám ơn cảm tình quý mến của em.

ĐÀO NGỌC HIỀN (KBC 3309) :
Đừng lo, TN sẽ sống dài mà. Sau D.A. còn Đ.T.L. và T.K.T. Sức còn và thiện chí cũng còn dư dả. Lại còn Hiền đọc nữa, TN phải thọ chứ.

TÊ HÁT (Tân Định) : Ít khi thì đúng hơn là chẳng khi nào. Vì anh rất bận, viết thư riêng cho một người sẽ phải viết cho nhiều người em ạ !

HOÀI MƠ HÀ NỘI (Bình Dương) :
Chắc hôm nay em đã rời bệnh viện. Chúc em mau bình phục.

TÊ HÁT (Đà Lạt) : Tạp chí không thể in nhiều hình như tuần báo em ạ ! Và lại bản kẽm giờ đắt lắm TN phải «thất lưng buột bụng» chứ bộ. Người trả lời thư em là chủ nhiệm TN.

LÁ VÀNG (Quy Nhơn) : Trong khi chờ đợi, hãy sáng tác thêm, sáng tác hoài. Như thế có lợi cho việc viết của cháu.

NGŨ THỊ ÊM ĐÊM (Long Khánh) : Chớ ngại ngần và quá dè dặt. Cứ gửi đều nhé !

LÊ XUÂN NGỌC (KBC 4737/HQ)
Chúa phán: Mọi người đều là anh

em. Có một ông em đeo lon trung úy không hãnh diện sao, vậy thì đừng «bảy trèo» lễ nghi và sợ «vô lễ». Mong thư mới. (D.A)

CHÂN DUNG (Đà Lạt) : Cám ơn bạn, không biết nói gì hơn những chân tình bạn đã dành cho TN trong lá thư dài. Cám ơn bạn. TN sẽ luôn cố gắng để khỏi phụ lòng trông đợi của Bạn Ngọc. Mong những sáng tác mới.

VŨ THỊ HẢI DƯƠNG (Saigon) :
Nếu đọc được những dòng này ở người Hải Dương nhớ viết cho TN, những người đã «ăn giùm» Hải Dương «rề vầy đông» 1974. Chúc vui vẻ và học giỏi.

NGÔ KIM KHÔI (Giadinh) : Đã gửi thì phải yên chí sẽ đăng, đừng nghĩ tới chuyện «trả lại», sẽ không bao giờ có chuyện đó dù có bị loại chẳng nữa. Hãy tiếp tục số 2, 3... và quên đi chuyện đêm cho vui vẻ chứ.

ÁO TÍM (Huê) : TN hết đóng bộ rồi, và những số báo cũ cũng hết luôn. Áo Tím có họ hàng gì với Áo Vàng ở Huê không ? (ĐTL).

TY HƯƠNG (Phú Nhuận) Đang đọc bài xuân của Hương. Hãy viết tiếp cho TN khi rảnh. Đã chuyển lời hỏi thăm của em tới các anh trong tòa soạn.

trái đất
đang
chuyển
vào cung
bảo bình
tuổi bạn
ở cung nào?

Khoa chiêm tinh học, cũng gọi là Tứ Vi Tây Phương, chia vũ trụ vào 12 cung Trái đất mới đi qua 2.000 năm thuộc cung Song Ngư, là thời kỳ đầy nghi ngờ rối loạn, để bước vào cung Bảo Bình mang lại niềm tin và sức mạnh của tâm linh.

Số người tin tưởng vào Tứ vi càng ngày càng nhiều, dù là Đông phương hay Tây phương. Riêng khoa tứ vi Tây phương (Horoscope) đang biến chuyển và trở thành một khoa học, nối liền tâm lý học và tâm phân học. Các trường Đại học Standford, South California, San Francisco ở Mỹ đang nghiên cứu Tứ vi để dạy cùng Tâm lý học.

Trong số 175.000 người nghiên cứu Tứ vi và 10.000 nhà chiêm tinh chuyên nghiệp ở Hoa kỳ, chiêm tinh gia Zolar năm nay 77 tuổi, là người viết sách thành công nhất, Ông viết trên 50 cuốn sách, mỗi cuốn phát hành hàng triệu đến mười triệu bản. Ông chuyên nghiên cứu về tâm lý và khuynh hướng, tài năng ẩn tàng nơi các tuổi. Thí dụ ông cho biết ta phải đối xử với người chống tuổi Bảo Bình ra sao, dạy dỗ đứa con ở tuổi Kim Ngưu thế nào và người con gái tuổi Song Ngư nên chọn người tình nào cho hợp.

Trong khi đó, chiêm tinh gia Linda Goodman là một phụ nữ có linh cảm mãnh mẽ, thành công lẫy lừng trên địa hạt báo chí, truyền thanh và truyền hình. Bà cho chúng ta biết tâm lý và bản tính của từng tuổi Tứ vi Tây phương, nhất là trong việc cộng tác làm ăn. Gặp người chủ hay vị chỉ huy, ông sếp tuổi Hải sư rộng rãi, nhưng nghiêm khắc thì ta nên khéo léo ra sao. Gặp nhân viên tuổi Xử Nữ ta sẽ có một người phụ tá đặc lực nên để ngồi ở văn phòng hơn là cho đi chuyển.

Mười hai tập Tứ Vi Tây phương (Horoscope) cho 12 tuổi, tổng hợp các tác phẩm của ZOLAR và LINDA GOODMAN vừa mới được xuất bản ở Việt Nam.

Muốn Biết Mình — Biết Người Hãy mua đọc :

TỨ VI TÂY PHƯƠNG

HOROSCOPE của ZOLAR và LINDA GOODMAN

● Y LAN xuất bản, mỗi tập 100đ. ● Phát hành tại Lê Đình Thư Các 6/9 Lê văn Duyệt, Saigon 3 và Khai Hóa. 26/2 Trần quang Khải Saigon 1

bài nhận được từ bạn ngọc

• • •

(từ 15-12 đến 1-1-75)

VĂN

giang, mặc huỳnh lĩnh, thư, huỳnh hải đẳng, phi thanh, phan nhã uyên
uyên, phạm phú trình, trâm, tô châu, đào ngọc hiền, nguyễn cung khang,
hồng thủy, bạch mai, tô loan, ngô thị cát nhung, nhật yên, hạ quỳnh, ngô
thư trang, tề tam thừa, minh lý,λέον thọ, em phở nhỏ, phi thanh, hoàng
đạo, từ thuyên, thư, đẳng truy, vũ ả vi, ngô sa thủy, an, nguyễn xuân
thái, hoàn? dũng t t mai hương đồng hạnh, bảo trình, bùi hữu niên,
hoàng mai lĩnh, thiên quang, trần ngọc bình, huỳnh hải đẳng, chung
nghệ n, minh thư, bảo trình, trần thạch mãn, trần thị mai hương, có
tím, đoan dung, bảo trình, hoàng mai lĩnh, vương linh kha, hàn nhận
yên, nguyễn thị mộng du, xuân mai, hàn mặc thu phong, minh lý, trình
nguyễn, đẳng hạ, băng.

THƠ

x.t, vi thắng, phan nhã uyên uyên, đoan ái vũ, miên sa, h.v, mi mơ,
hồ miên tịch, thủy thanh hương, nguyễn xuân sơn, thủy nguyên, nhật yên,
đăng hạ, đồ thị hồng liên, bạo xuân lư, trương quang huế, ngô, thư trang,
huỳnh bá hữu minh, tề tam thừa, minh lý, n, vũ văn lễ, song song, bảo
trình, hoàng nhũ mi, trần duy hồng, hồ quang hiền, điện hàn, triều hạ,
p. cảm thuận, đẳng truy, cung tường lĩnh, thiên chương, trần điển việt
dũng, tông hạnh, phan vi hương, bảo trình, đồ thị lá me, hương mộng
thi, vũ ty, bích hươu, bảo trình, phan thánh phúc, cung tường lĩnh, bảo
trình, hoài uỹ ph. ơng, phan nhã uyên uyên, nguyễn thanh, xuân lân,
hàn nhận yên, nguyễn thắng bình, hàn nhận yên, cung tường lĩnh, bắc
âu, phạm hoài thương, hà huyễn hoa, đàn mơ, bùi du sơn, hồng hoa,
cầm tú, bùi quốc quỳnh, hoàng văn tuy hòa, mù u ngọc xanh, nguyễn
ngọc bảo, linh truyền, nguyễn thị tâm, nhụy nguyên, nguyễn văn mai,
đỗ văn trứ, h. trng, nguyễn hòa an, trần điển việt dũng.

ĐÃ PHÁT HÀNH
CÙNG VỚI BÁO TUỔI NGỌC
VÀ BÀY Ở CÁC SẠP BÁO TOÀN QUỐC

EM YÊU

- Tuyen dài nhen thơ nhất của tác giả Lừa tuổi thích ô mai.
- Chỉ bán với giá 300 đồng.
- Số in giới hạn, bạn nên tìm mua ngay.

XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH